SECRETE

Secrete

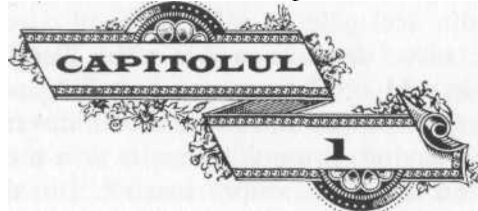
ROBIN JONES §UNN

Publicată în româneşte de
Editura Cartea Creştină
Oradea, 2001
Original published as:
Secrets
by Robin Jones Gunn
Published by Questar Publishers, Inc.
305 W. Adams, P.O. Box 1720
Sisters, Oregon 97759 USA

Psalmul 44:21

Publicată în limba română cu titlul:
Secrete
de Robin Jones Gunn cu permisiunea obţinută de Editura Cartea Creştină
str. Cuza-Vodă nr. 85
3700 Oradea - Bihor, România
tel. 059-436.738, fax: 059-436.152, e-mail: smr@ecc.ro
Pagina web: WWW.ECC.RQ Consilier editorial: Agnes Dragomir

Traducerea: Florica Cherecheş
Editarea: Cornelia Stoica Coperta şi tehnoredactarea: Olimpiu Filip
ISBN 973-9317-30-8 Tiparul executat la Alfoldi Printing House Ltd., Hungary

CAPITOLUL 1

/jessica Morgan îşi încleşta mâinile pe volanul maşinii şi _ *jt* citi cu voce tare ce scria pe indicatorul de pe marginea *\2s* drumului: „Glenbrooke, 5 lan".

Briza verii pătrundea prin geamul deschis jucându-se cu şuviţele părului ei blond ca mierea, ce îi cădea până pe umeri.
„Asta este", murmură Jessica în timp ce drumul spre Oregon o aducea către noua ei viaţă. Luni de zile şi-a plănuit acest pas spre independenţă. Apoi ieri, cu o zi înainte de cea de-a douăzeci şi cincea aniversare a ei, a pornit la drum, având bancheta din spate a vechii ei maşini plină de cutii şi pachete, iar inima ei era plină de visuri.
Ieri a şofat zece ore înainte de a se opri la un hotel din Redding, California. Şi-a cumpărat mâncare chinezească şi a mâncat-o stând tolănită pe pat şi urmărind sfârşitul unui film vechi alb-negru. Jessica a adormit visând la noi începuturi şi s-a trezit la 6:30, gata să şofeze alte nouă ore de ziua ei.
„Aproape c-am ajuns", gândi ea. *„Chiarfac asta! Uite la toţi aceşti copaci. E minunat. O să-mi placă aici!"*
Drumul de ţară şerpuia printr-un pâlc de sălcii plângătoare.
Trecând printre ele, copacii păreau că-şi îndreaptă crengile spre ea, urându-i bun venit în capătul lor de lume. Soarele de după-amiază târzie strălucea printre copaci, reflectându-se în partea laterală a maşinii la intervale rapide şi formând dungi regulate. Apărea lumină, apoi umbră, lumină şi din nou umbră.
La ieşirea din acel pâlc de sălcii, drumul o coti brusc spre dreapta. Jessica răsuci de volan ca să ia curba. Deodată strălucirea soarelui o izbi în ochi, orbind-o pe moment. Trăgând volanul spre dreapta, ca să evite camionul, simţi că roata din faţă a ajuns pe pietrişul de pe marginea drumului. înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, pierdu controlul asupra maşinii. într-o clipă Jessica simţi că maşina patina pe pietriş, răsturnându-se pe o parte. Centura de siguranţă o ţinea strâns în timp ce ea striga încleştându-şi mâinile pe volan. Maşina se rostogoli peste un dig şi apoi se opri cu o hurducătură într-un şanţ aflat cam la şase metri mai jos decât şoseaua. Lumea părea că s-a oprit în loc.
Jessica încercă să strige, dar nici un sunet nu i se desprinse de pe buze. Zăcu leşinată, ţintuită de scaun. Clipi apoi repede din ochi de parcă ar fi vrut să alunge un vis bizar din care nu se putea trezi. Părul îi acoperise o jumătate de faţă. Simţi un lichid fierbinte prelingându-i-se pe bărbie şi un gust de acid i-a umplut gura. *„Sângerez!"* Privind printre şuviţele încâlcite de păr, Jessica încercă să-şi concentreze atenţia. Când privirea începu să i se limpezească, putu să vadă parbrizul, acum sfărâmat, şi volanul deformat care-i ţintuia piciorul stâng.
Dintr-o dată respiraţia îi reveni şi, odată cu ea, şi durerea. O durea fiecare părticică din corp şi un cerc de stele albe începea să se învârtă sălbatic în faţa ochilor ei de câte ori îi deschidea şi-i închidea. Se temea să se mişte, îi era frică să-şi folosească părţile corpului ca nu cumva să constate că vreuna dintre ele nu mai răspunde la comenzi.
„Aşa ceva nu s-a întâmplat! Nu se poate! A fost prea repede! Trezeşte-te, Jess!"
Prin câlţii care păreau să-i umple capul, Jessica auzi zgomotul îndepărtat al unui radio-emiţător şi o voce de bărbat spunând:
— Am localizat maşina. Verific dacă sunt supravieţuitori. Terminat.
„Sunt aici! Aici jos! Ajutor!" strigă Jessica în gând. Singurul

sunet ce-i scăpă printre buze fuse un „Oohhh!", când îşi dădu seama că limba îi sângerează şi că buza de sus a început să se umfle.
— Bună ziua, spuse calm o voce de bărbat. Omul se aplecă pe geamul deschis al şoferului, care era acum deasupra Jessicăi, pe partea stângă.
— Mă auzi?
— Da, reuşi să spună Jessica, având limba umflată şi falca începând să-i tremure. Simţi că-i este frig şi se scutură involuntar.

— Nu încerca să te mişti, spuse vocea. Am chemat ajutoare. Te vom scoate de-aici. Va mai dura câteva minute, aşa că nu te mişca, bine?
Jessica nu putea vedea faţa omului, dar vocea lui o linişti. Auzi găurindu-^se metalul de deasupra ei, după care o mână mare şi fermă îi atinse gâtul luându-i pulsul.
— Ai avut legată centura de siguranţă. Fată cuminte, spuse el. Radio-emiţătorul bâzâi din nou, de data aceasta chiar deasupra ei.
— Da, Mary, răspunse bărbatul. Avem o femeie, cam de 25 de ani, aş spune. Starea ei este stabilă. Aştept să vină ambulanţa şi apoi am s-o mişc. Terminat.
Jessica simţi încă o dată mâna lui, de data aceasta pe obraz, dându-i părul la o parte de pe faţă.
— Cum te simţi? Mă numesc Kyle. Pe tine cum te cheamă?
— Jethica, a spus ea, putând să-şi mişte acum limba. Cu colţul ochiului zări o şuviţă de păr negru şi o faţă bronzată.
— Ţi-am văzut maşina chiar când a început să se rostogolească. Cred că te-ai speriat foarte tare.
Jessica răspunse dând din cap şi îşi dădu seama că îşi poate mişca gâtul fără durere. îşi întoarse încet capul şi privi faţa salvatorului ei. Zâmbi de uimire şi plăcere când îi văzu ochii verzi, nasul drept, părul negru ciufulit de vânt şi maxilarul luminat de soarele ce se pregătea să apună. Zâmbetul îi provocă o pulsaţie dureroasă ca tăietura unei lame în buza de sus şi senzaţia că sângele i se prelinge pe bărbie.
— Deci te poţi mişca puţin, spuse Kyle. Mişcă-ţi braţul drept. Buun! Asta-i bine. Cum îţi simţi picioarele?
Jessica încercă să-i răspundă că dreptul părea să fie bine, dar stângul era nemişcat. Cuvintele ei însă erau de nedesluşit. Nu era
sigură de ceea ce spunea. Maxilarul ei tremura acum cu adevărat, şi ea se simţea complet neajutorată.
— Relaxează-te, spuse Kyle. Imediat ce sosesc băieţii cu ambulanţa te scoatem de-aici. Acum am să apăs puţin pe buza ta. încearcă să respiri încet şi regulat ca mine. Kyle se lăsă să alunece spre ea. Faţa lui era la aproximativ 15 cm de a ei. El începu să inspire încet pe nas şi să expire încet pe gură. Mirosul distinct de scorţişoară al gumei de mestecat se simţea în respiraţia lui, lucru pe care ea îl găsi ciudat de reconfortant.
fessica auzi zgomotul îndepărtat al unei sirene care se apropia, în câteva minute era în centrul unei activităţi febrile. Câţiva bărbaţi au aşezat maşina într-o poziţie stabilă, în timp ce alţii au tăiat din uşă ca să facă loc s-o scoată. în curând, o echipă de mâini ferme i-au desfăcut Jessicăi centura de siguranţă, au îndepărtat volanul şi au aşezat-o pe o targa. Au fixat-o de ea, ca să nu-şi poată întoarce capul, şi unul dintre bărbaţi a acoperit-o cu o pătură. Au ridicat targa şi au urcat digul cu paşi siguri, ducând-o spre ambulanţă.
Jessica avea impresia că ochii îi cântăreau o sută de kilograme. Pleoapele îi atârnau greu în timp ce în capul ei se învârteau o mulţime de întrebări.
„De ce? De ce eu? De ce acum, chiar când vreau să iau totul de la ***început?"***
Bărbaţii au împins targa în ambulanţă. Unul dintre ei a scos braţul Jessicăi de sub pătură şi, plimbându-şi degetul mare pe lateralul mâinii ei stângi, i-a spus să strângă pumnul.
Un alt medic i-a vorbit calm, la câţiva centimetri de capul ei:
— Poţi să deschizi ochii? Foarte bine. Acum poţi să-mi spui unde te doare cel mai tare?
— Piciorul, spuse Jessica.
— E vorba de stângul. Jessica recunoscu vocea puternică a lui Kyle. El îşi întinse mâna şi îi apăsă încă o dată buza de sus.
Sirena începu să funcţioneze şi ambulanţa porni spre spitalul din Glenbrooke.
în timp ce targa se mişca în ambulanţă, medicul care ţinea mâna dreaptă a Jessicăi spuse:

— Ţine pumnul strâns. Te va ustura puţin. Apoi îi introduse un ac în vena umflată de la mână.

12

— Au! spuse ea slab.

Simţi un material moale pe bărbie şi pe buze şi deschise ochii. Kyle îi zâmbi. Cu o mână îi presa buza iar cu cealaltă îi ştergea sângele uscat de pe obraz şi bărbie.

— Poţi să-ţi deschizi puţin gura? Trebuie să-ţi pun asta pe limbă, spuse el, introducându-i un tampon de vată între obraz şi limbă.

— Se pare că sângerarea se opreşte. Acum dacă putem face ca buza ta să coopereze, va fi în regulă. Ajungem la spital în câteva minute. Eşti bine?

Jessica încercă să dea din cap, dar centura care-o ţintuia de targa nu-i permise nici o mişcare. Se forţă să zâmbească sub presiunea mâinii lui pe buza ei.

Jessica se simţea ridicolă încercând să flirteze în starea în care se afla. Alături de ea era cel mai atrăgător şi mai amabil bărbat pe care 1-a văzut vreodată, iar ea era o biată neputincioasă.

„Probabil este căsătorit şi are şase copii. Aceşti oameni sunt instruiţi să fie amabili cu victimele accidentelor."

Conştiinţa clară a situaţiei în care se afla o lovi din plin. Era o victimă. Nimic din toate astea nu trebuia să i se întâmple. Ea trebuia să intre în Glenbrooke liniştită şi să-şi înceapă noua viaţă fără evenimente deosebite. Da, chiar în secret. Acum, ce va răspunde la întrebările care, cu siguranţă, i se vor pune la spital?

Cel puţin îl avea pe domnul McGregor, vechiul ei profesor de engleză de la liceu. El era singurul suflet pe care-1 ştia în Glenbrooke şi, când el a răspuns scrisorii ei, acum două luni, i-a promis o slujbă de profesoară la liceul din Glenbrooke şi i-a oferit chiar şi un loc unde să găzduiască.

— Uite c-am ajuns, spuse Kyle, în timp ce ambulanţa se oprea în parcarea spitalului.

Jessica îşi închise din nou ochii. Targa fu dusă în sala de urgenţe şi un medic îmbrăcat în alb apăru imediat.

Durerea trecea din nou în valuri peste corpul Jessicăi, dar ea începu să tremure sub lumina puternică, în timp ce doctorul şi cei care au însoţit-o discutau despre starea ei, în limbajul lor medical. Ştia că Kyle era încă lângă ea datorită presiunii constante pe care o aplica pe buza ei.

13

— Poate cineva să-mi aducă nişte pături groase, întrebă el? Câteva clipe mai târziu, Jessica simţi căldura unei pături groase. Se gândi că senzaţia aceea era cea mai extraordinară din lume.

Forţându-se să-şi deschidă ochii, zări o altă faţă aplecată asupra ei. Aceasta era a unei asistente cu părul roşcat, care purta ochelari cu ramă albastră şi era rujată cu un ruj portocaliu deschis.

— Trebuie să-ţi pun câteva întrebări, dragă, spuse ea, aranjându-şi hârtiile şi citindu-i lista de întrebări.

— Cine ţi-a făcut asigurarea? Ai poliţa de asigurări cu tine?

— Eu, eu nu am..., murmură Jessica, buza ei umflată fiind acum de două ori cât era în mod normal.

— Nu ai poliţa? Atunci ştii numele companiei de asigurări?

— Nu.

— *Cefei* de asigurare ai, dragă?

— Eu nu am...

— Nu ai asigurare?

— Nu.

— înţeleg. Bine, atunci, eşti căsătorită?

— Nu.

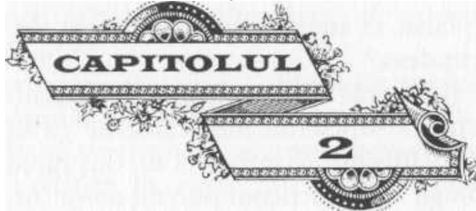
— Am nevoie de numele unei rude, dragă. Jessica ezită puţin înainte de a răspunde:

— Nu am.
— N-ai *nici o* rudă? Vocea femeii părea iritată. N-ai nici asigurare, nici rude?
Jessica nu răspunse.
— Poate c-ar trebui să începem cu întrebări mai simple. Care ţi-e numele întreg?
— Jessica... Aici se opri. Dându-şi numele de familie, putea strica totul. Se forţă să-şi deschidă rapid ochii şi să caute un fir călăuzitor care s-o ajute ce să spună. Tot ce putu să vadă, având capul încă fixat de targa, fu o cutie cu materiale pentru chirurgie pe un raft din colţul încăperii. Pe cutie era scris cu litere de tipar „Laboratoarele Fenton".
— Fenton, spuse ea cu greu, datorită buzelor umflate.
— Jessica Fenton, repetă femeia în timp ce scria în fişă. Adresa?
— Nu ştiu...
— Iţi aminteşti numărul de telefon ori numărul cuiva pe care l-am putea suna? Vocea părea plină de condescenţă.
Jessica răspunse după o pauză:
— Nu.
— Draga mea, înainte de a începe tratamentul, trebuie să cooperezi. Trebuie să achiţi astăzi suma de 100 de dolari. Poţi plăti asta, ori ai nevpie de ajutor financiar?
— Plătesc. Jessica începea să se simtă obosită şi întrebările femeii cu buze portocalii nu-i făceau deloc bine. Se forţă să spună:
— Poşeta.
— Probabil că este la locul accidentului, spuse Kyle. Ascultă, Betty, n-ai putea rezolva lucrurile astea mai târziu? Biata fată a trecut prin multe şi de îndată ce-şi va recupera poşeta îţi va da toate informaţiile de care ai nevoie. Nu vezi că nu e-n stare să-ţi răspundă acum?
— Asta-i politica spitalului, Kyle. Ştii doar!
Kyle lăsă tamponul de bumbac pe buza Jessicăi şi se îndepărtă de patul ei, trăgând-o pe Betty la o parte. Jessica îl putu auzi vorbind foarte tăios undeva într-un colţ, spunându-i asistentei ce crede el despre politica spitalului.
Doctorul se apropie de Jessica şi începu s-o examineze îndepărtând tamponul plin de sânge şi privindu-i limba şi buza.
— Pare să fie bine în interior. Trebuie doar câteva cusături la buza de sus, spuse el.
Jessica îşi închise din nou ochii în timp ce echipa medicală începu să lucreze; la început i-au dat o injecţie ca să-i amorţească buza şi apoi au cusut-o cu opt - sau zece? - fire. Simţea cum îi adunau strâns buza de sus în timp ce o coseau, dar aceasta era singura parte din corp care n-o durea, datorită anesteziei locale.
Un alt doctor continuă s-o examineze în timp ce îi coseau buza.
— Te doare aici? întrebă el, apăsându-i maxilarul, controlându-i urechile şi examinându-i prin palpare tot corpul rigid. Totul o durea. Totul cu excepţia buzei cusute, pe care o simţea inutilă şi de zece ori mai mare decât era normal.
Când doctorul îi atinse piciorul stâng, se opri şi recomandă să

fie dusă la radiografie imediat după ce se termină cusutul buzei. Pe când era dusă spre radiologie, Jessica încercă să audă vocea lui Kyle şi să-1 vadă lângă ea, printre asistentele medicale, dar el nu mai era acolo.
In următoarele câteva ore, Jessicăi i s-au făcut tot felul de teste, radiografie şi examinări. I s-au dat sedative şi calmante şi a început să le simtă efectul. Ii era somn şi totul în jurul ei părea confuz. La un moment dat deschise ochii şi văzu un ceas mare pe perete, cu cifre groase şi negre. Era 6:35.

Următoarea dată când şi-a deschis ochii, încercând să descopere unde se află, camera era mult mai întunecată. Jessica îşi dădu seama că zace într-un pat de spital, deşi nu-şi amintea cum a ajuns acolo. Totul i se părea confuz.
Adormi din nou până când o asistentă veni să vadă ce face. Jessica încercă să se întindă în timp ce asistenta îi lua pulsul şi îşi dădu seama că putea să se concentreze şi să gândească mai clar. în acelaşi timp, putea să simtă şi durerea, căci efectul medicamentelor trecuse.
— Cum te simţi? o întrebă tânăra asistentă.
— Mă doare, răspunse Jessica, simţindu-şi limba şi buza umflate şi dureroase.
— Doctorul va veni peste câteva minute.
Acesta apăru îmbrăcat într-un halat alb, purtând ochelari cu rame groase şi un stetoscop atârnat la gât.
— Sunt Dr. Laughlin. Am veşti bune pentru dumneata, domnişoară Fenton.
„Domnişoara Fenton? Oh, da. Aceasta sunt eu."
— N-ai nici un os rupt, doar o mulţime de vânătăi şi umflături. Piciorul te va mai durea câteva zile, dar se va vindeca într-o săptămână. încearcă să te odihneşti cât mai mult în următoarele câteva zile. Va trebui să treci pe-aici peste o săptămână ca să-ţi scot firele.
Se uită la fişa ei şi, înainte de-a o pune la loc la capătul patului, îi zise:
— Te-aş lăsa să pleci acum, dar domnul Buchanan m-a rugat să te ţin aici peste noapte.
— Domnul Buchanan? a întrebat Jessica.
— Da, Kyle. Ţi-1 aminteşti pe Kyle Buchanan? Este unul dintre
pompierii noştri locali. El a fost primul care a ajuns la locul accidentului.
Jessica ar fi vrut să-i răspundă: „Cum aş putea uita vreodată acea faţă, acea voce!" însă tot ce a spus a fost:
— Da, Kyle. Kyle Buchanan. Mi-1 amintesc.
Doctorul se apropie de ea şi îi spuse cu un ton grijuliu de tată:
— Uitându-mă peste fişa dumitale, observ că n-ai asigurare. N-ai nici un fel de asigurare, domnişoară Fenton? Nici o rudă pe care să o putem suna?
— Nu, eu...
— Cunoşti pe cineva în Glenbrooke?
— Da, Hugh McGregor. Cuvintele îi tremurau pe buze. El este directorul liceului. El m-a angajat ca profesoară. Pe măsură ce vorbea, îşi dădea seama că are dificultăţi în pronunţarea unor grupuri de sunete.
Doctorul îşi aranja ochelarii şi se aşeză pe marginea patului Jessicăi.
— Cred că n-ai aflat încă nimic despre Hugh. Jessica îşi imagină tot ce putea fi mai rău.
— A fost internat în spital acum două zile, datorită unei crize. Acum este într-o situaţie stabilă, dar are o paralizie parţială. Nu poate vorbi deocamdată.
— Este aici acum? întrebă Jessica, încercând să se ridice şi simţindu-şi deodată capul legănându-i-se. Pot să-1 văd?
— Este la etajul doi. îţi sugerez să aştepţi până dimineaţă, domnişoară Fenton. Cel mai bun lucru pentru dumneata în momentul de faţă este odihna. Vei avea multe de rezolvat când vei ieşi de aici mâine dimineaţă. Asistenta va veni îndată să-ţi dea ceva care să te ajute să dormi. Noapte bună!
Dr. Laughlin se îndreptă spre uşa de ieşire, dar ajuns acolo se opri şi se întoarse din nou spre ea. îi zâmbi cu simpatie Jessicăi şi-i spuse:
— Era să uit, bine ai venit la Glenbrooke! Bănuiesc că o vei avea pe fiica mea, Dawn, ca elevă, Dawn Laughlin. Mi s-a spus că este cea mai populară fată din şcoală.

Jessica se forţă să zâmbească şi dădu din cap. Modul în care rostise acele cuvinte părea să indice mai degrabă că doctorul dorea să se scuze şi Jessica se întrebă pentru ce trebuia un doctor cu o fiică atât de populară să se scuze.
— Somn uşor, mai zise Dr. Laughlin ieşind în holul puternic luminat şi închizând uşa în urma lui.
Nemaifiind sub efectul calmantelor, Jessica începu să fie asaltată de durerea multelor lovituri şi vânătăi pe care le avea şi care o copleşea acum în liniştea camerei. Dar cea mai dureroasă senzaţie dintre toate era aceea de a se şti singură pe un pat de spital într-un oraş necunoscut şi pe unicul ei prieten zăcând pe un alt pat la etajul de deasupra, într-o situaţie mai gravă decât a ei. Mâine dimineaţă va ieşi din spital şi apoi ce va face? Unde se va duce? Domnul McGregor i-a găsit o locuinţă, dar dacă el nu putea vorbi, cum va afla ea unde urma să stea? Şi dacă va găsi casa, cum va ajunge acolo? A mai rămas ceva din maşină? Ce s-a întâmplat cu lucrurile ei pe care le împachetase cu atâta grijă şi le aşezase pe bancheta din spate a maşinii?
Apoi începu s-o copleşească uşor* altă frică, umbrindu-le pe toate celelalte. Ce se va întâmpla dacă, într-un fel sau altul, i se va descoperi adevărata identitate? Totul se va nărui. După toată planificarea amănunţită, după toate eforturile ei de a acoperi orice urmă care ar fi putut duce la acel orăşel îndepărtat din Willamette Valley of Oregon ar fi fost zădărnicite într-o clipă.
în momentul în care îi apărură primele lacrimi în ochi îşi aminti că acea zi fusese ziua ei de naştere. înfundându-şi capul în perna tare de spital, Jessica începu să plângă în hohote copleşită de toate temerile şi durerile. Niciodată în viaţa ei nu s-a mai simţit atât de cumplit de singură.

CAPITOLUL 2

Domnişoară Fenton?
Asistenta de dimineaţă atinse uşor braţul Jessicăi. — Trebuie să-ţi iau temperatura. Jessica se întoarse spre ea şi încercă să-şi concentreze atenţia asupra femeii care stătea lângă patul ei. Deodată îi reveni totul în memorie. Accidentul, spitalul, firele cu care-i era cusută buza şi Kyle. *„Ciudat că mă mai gândesc la el."* Jessica se aşeză astfel încât asistenta să-şi poată face datoria.
— Cât e ceasul? întrebă Jessica.
— Aproape opt. Poţi pleca după vizita doctorului. Vrei să mănânci ceva?
— Da, cred că da. Jessica se gândi la hainele ei pline de sânge întrebându-se unde-ar putea fi. Nu-şi amintea când şi-a luat cămaşa de noapte a spitalului.
Asistenta îi luă Jessicăi tensiunea şi notă toate datele în fişa de pe marginea patului. Ieşi apoi din salon şi se întoarse în scurt timp cu o tavă având pe ea micul dejun: cereale, suc de portocale şi pâine prăjită.
Jessica reuşi să ia câteva îmbucături gândindu-se că putea fi mai rău. Nu ştia cum anume, dar putea fi.
Imediat după ce doctorul de serviciu termină vizita, asistenta deschise uşa unui dulăpior dintr-un colţ al salonului şi-i dădu Jessicăi hainele pline de noroi.
— Mi-ar fi plăcut să am altceva de îmbrăcat. Aş putea face un duş pe-aici pe undeva?
Primii paşi ai Jessicăi fură şovielnici şi îşi simţea capul greu, dar avea încă în ea suficiente medicamente ca să-i amorţească durerea şi s-o facă în stare să reziste la un duş rapid. Ieşi din baie îmbrăcată cu blugii ei şi cu tricoul plin de noroi. Ar fi vrut să aibă mai multe, măcar poşeta să fi fost la ea şi şi-ar fi putut pieptăna părul ud.

Când intră înapoi în salon auzi o voce gravă spunând:
— Bună dimineaţa.
Kyle stătea pe scaunul din colţ, lângă fereastră. Pe pat era poşeta ei şi un tricou foarte mare pe care scria cu litere roşii „Al unsprezecelea mic dejun anual al pompierilor din Gleenbrooke".
— Am avut câteva în plus la birou. M-am gândit că ţi-ar plăcea să ai ceva curat de îmbrăcat.
Kyle îi zâmbi Jessicăi şi ea se gândi că el arăta ca un băiat timid. O expresie cu totul diferită faţă de cea pe care o avuse ieri în situaţia aceea de urgenţă!
— Mulţumesc. Iţi... îţi mulţumesc mult. Tricoul acesta este oribil.
— Cum te simţi?
— Mai bine, dar destul de slăbită. Apreciez mult că te-ai gândit să-mi aduci poşeta şi ceva de îmbrăcat.
Jessica se întinse să-şi ia poşeta şi tricoul, perfect conştientă de cât de ridicol trebuie să fi arătat în tricoul plin de sânge, cu buza cusută şi cu părul ei lung atârnându-i nepieptănat pe umeri.
— Mă întorc imediat.
Intrând în baie, îşi dădu seama că mâinile îi tremurau. Nu era sigură dacă din cauza şocului accidentului, sau a medicamentelor, sau poate a surprizei pricinuite de brusca apariţie a lui Kyle. De ce s-ar fi întors dacă nu l-ar fi interesat persoana ei?
Jessica îşi pieptănă rapid părul şi îşi scoase din geantă micuţa trusă de farduri. Uitându-se în oglindă cu trusa în mână, îşi dădu
20
seama că machiajul era inutil. Buza ei, încă umflată, arăta ca dintr-un film cu monştri - toată deformată şi cu firele înfipte în ea. Ambii ochi aveau nişte firicele roşii şi subţiri ca pânza de păianjen răspândindu-se din mijlocul verde spre margini şi cearcăne negre sub pleoapele de jos. Pielea ei, care de obicei avea culoarea piersicii, bătea acum în nuanţe de gri-verzui în lumina neonului din baie.
în multe privinţg arăta foarte diferit de cea care fusese cu o săptămână în urmă. Şi poate că aşa şi era.
— Las-o baltă, murmură ea, punându-şi înapoi trusa de machiaj. Nu-i stătea în obicei să iasă în public fără să se machieze. Nu-i stătea în obicei nici să poarte un tricou care să facă publicitate unui mic dejun al pompierilor.
Dar era în Oregon acum. Nu mai era aceeaşi persoană. Totul era altfel.
Jessica deschise uşa de la baie şi încercă să arate cât mai demnă.
— Mulţumesc încă o dată că mi-ai adus poşeta. Şi nu ţi-am mulţumit încă pentru tot ce-ai făcut pentru mine ieri. Iţi mulţumesc mult de tot.
Zâmbetul lui Kyle îi dezvălui încă o dată timiditatea.
— Nu mai pomeni asta. M-am întors pentru că m-am gândit că ţi-ar prinde bine să te duc cu maşina undeva.
Jessica se aşeză pe pat, simţindu-se dintr-o dată epuizată la gândul celor ce-i stăteau în faţă în acea zi. Se decise să-i spună lui Kyle despre domnul McGregor, despre slujba ei la şcoală şi cum nu ştia unde urma să locuiască. Se simţea vulnerabilă, dar îşi alese cu grijă cuvintele.
— Aş vrea să merg sus să-1 văd pe domnul McGregor. Dacă nu poate vorbi, atunci cred... cred... nu ştiu ce-am să mă fac.
Kyle se ridică şi veni aproape de Jessica. îi vorbi blând şi calm ca în ziua precedentă.
— Te-am auzit menţionându-i numele ieri la urgenţe aşa că m-am interesat de el azi-dimineaţă. Hugh e într-o condiţie stabilă, dar nu prea bună. Soţia lui a murit acum câţiva ani, cred că ştii. Aşa că mi-am luat libertatea şi am discutat cu vecina lui, Ida Dane. Se pare că vei locui chiar într-o casă de-a ei.

— îl cunoşti pe domnul McGregor? întrebă Jessica.

— Oraşu-i mic, răspunse Kyle. îşi băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo o cheie pe care i-o arătă Jessicăi.
— Am cheia. Sper că nu te superi.
Jessica nu ştia dacă trebuia să se supere, ori nu. Bineînţeles, cheia şi numele proprietarului casei în care urma să locuiască i-au rezolvat uriaşul mister. Celălalt mister, Kyle, părea şi mai perplex. Ea voia să spună: „De ce eşti atât de amabil cu mine? Mai ales acum, când arăt atât de groaznic."
Părul Jessicăi era galben deschis ca şi al mamei ei. Ani de-a rândul 1-a purtat lung, mai jos de mijlocul spatelui. Apoi, înainte de a ieşi din oraş cu două zile înainte, s-a oprit la primul salon de coafură care i-a ieşit în drum şi 1-a tăiat până la umeri.
Ochii ei erau de un verde asemănător nuanţei muşchiului şi, ei personal îi plăceau, dar credea că n-au nimic special. Dinţii îi erau drepţi, datorită celor trei ani în care a purtat aparat dentar. Iar figura îi era, după părerea ei, una obişnuită. Nici prea slabă, nici prea grasă.
De ce l-ar interesa pe Kyle persoana ei? Cu siguranţă că el n-o văzuse într-una din zilele ei cele mai bune. Oare Glenbrooke suferea de o lipsă acută de femei? Ori să fie acest individ un fel de „ucigaş în masă"?
— Aşadar, începu Jessica grijulie, ştii unde este casa?
— Marigold Lane. Nu este departe de liceu, a patra stradă, cred. Vrei să te duc acolo?
— Ascultă, eşti foarte amabil, Kyle, dar nu trebuie să faci atâtea pentru mine.
Kyle îşi plecă privirea şi se uită la podeaua lustruită a salonului de spital de parcă ar fi vrut să găsească scris acolo ce urma să spună. Jessica observă ce cârlionţat îi era părul închis la culoare. Kyle îşi ridică privirea şi ochii lui verzi îi întâlniră pe ai ei.
— Eu am vrut doar să te ajut pentru că eşti nouă aici şi ai avut şi un accident pe deasupra. Dacă nu vrei, te înţeleg. Aş fi bucuros să te pot ajuta cu ceva. Te rog, anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva, bine?
Apoi puse cheia de la casă pe pat şi se îndreptă spre uşă.
— Stai, zise Jessica.
Kyle se opri şi se întoarse, aşteptând ca Jessica să vorbească.
— Totul se petrece atât de repede. Acolo de unde vin eu,

oamenii nu sunt aşa de amabili. Am nevoie de ajutorul tău, poate chiar mai mult decât îţi închipui.
Pe faţa fermă a lui Kyle se aşternu un zâmbet.
— Bun. Hai să achităm nota de plată aici şi să mergem apoi la atelierul auto al lui Al.
— Atelierul lui Al? întrebă Jessica.
— Acolo ţi-au remorcat maşina. Am putea să luăm bagajele şi să vedem dacă, printr-ojninune, Al a reuşit să-ţi pună laolaltă maşina.
Jessica îşi atârnă poşeta pe umăr şi se îndreptă spre uşă, picioarele ei vrând cu greu să o asculte.
— Crezi că e lovită chiar atât de rău? Kyle dădu din cap afirmativ.
în colţul salonului era un scaun cu rotile, iar Kyle se aşeză în spatele lui şi-1 apucă de mânere, indicându-i Jessicăi că ar trebui să se aşeze în el.
— E în regulă, pot să umblu.
— Mă tem că aceasta este o altă regulă a spitalului. Nimeni nu pleacă de-aici altfel.
— Dar e ridicol! Pot să umblu foarte bine.
Kyle nu se clinti. Expresia hotărâtă a feţei lui era însoţită de o privire la fel de hotărâtă. Era evident că nu dorea să părăsească spitalul fără a o instala pe Jessica în scaunul cu rotile şi el s-o conducă. Jessicăi îi era greu să cedeze, dar n-avea altă şansă.
Aşezându-se pe scaun, îşi puse geanta în poală şi refuză să se uite la cineva în timp ce Kyle o conducea pe holul de jos.
El se aplecă spre ea şi-i vorbi încet în timp ce se îndreptau spre uşa principală.
— M-ai întrebat de maşină. Cred că ar trebui să aşteptăm diagnosticul lui Al, dar mă tem că n-a arătat prea bine seara trecută când au scos-o din şanţ.
— Ai fost acolo când mi-au dus maşina?

încă o dată, Jessica fu copleşită de sentimentele pentru acest om care s-a implicat aşa de mult în detaliile vieţii ei. în experienţa ei totul preţuia, mai ales caritatea.
— M-am oprit pe-acolo aseară când am plecat de la spital. Trebuia să mă întorc la locul accidentului ca să-mi iau camionul Şi ştiam că Al mă va duce. Pe lângă asta, i-ai spus lui Betty că ai nevoie de poşetă, aşa că m-am gândit să merg să ţi-o aduc.
23
— Mulţumesc încă o dată. Crezi c-am putea să ne oprim să-1 vedem pe domnul McGregor?
— Cum vrei tu. Ţi-am spus că nu-i încă prea bine. Probabil că nu te-ar recunoaşte sau poate nici n-ar şti că eşti în salon. Dar, dacă vrei, eu te duc bucuros.
— Cred c-am să fac ce mi-ai sugerat: îmi închei socotelile cu Betty şi apoi văd ce-i cu maşina. Poate vin după-masă să-1 văd, după ce mă instalez.
Insă n-a reuşit să se întoarcă în după-masa aceea. Al i-a spus că maşina nu mai putea fi reparată.
— Ia banii de la asigurări şi nu te mai uita la ea, o sfătui el. Jessica dădu din cap şi plecă cu Kyle, ameţită de ştire. Exista
0 mică problemă: Jessica nu avea asigurare pe maşină.
S-a gândit că şi-o va face din primul ei salariu de profesor. Nu
1 s-a părut necesar să-şi facă asigurare imediat ce a cumpărat maşina. Femeia care i-a vândut-o dorea să pună mâna imediat pe bani şi a lăsat-o pe Jessica s-o ia imediat, lucru pe care ea 1-a dorit din toată inima în acel moment.
Ştia că trebuia s-o înmatriculeze în Oregon şi să-i pună numere noi şi s-a gândit că va face şi asigurarea cu acea ocazie. Acum îşi dădea seama cât de nebunesc fusese acel gând. Mai rău, toată afacerea era probabil ilegală, dacă stătea şi se gândea bine. Poate că toată aventura era o idee nebunească.
Jessica a fost crescută cu credinţa că poate realiza tot ce-şi propune. „Dacă poţi să visezi la ceva, poţi s-o şi faci", a fost sloganul după care a trăit din momentul în care 1-a citit de pe un poster al colegei ei de cameră în primul an de colegiu. Acum acea filozofie i se părea foarte îndoielnică. Aşteptările pot deveni dureros de periculoase atunci când destinul este încurcat de forţe nevăzute şi nedrepte.
Kyle încarcă în camion pachetele şi cutiile ei turtite şi o duse la Marigold Lane 226. Jessica fu tăcută tot drumul, întrebându-se dacă a luat cea mai bună decizie. Nimic nu mergea cum se aştep-tase ea. Poate că modul ei de a vedea lucrurile nu era, de fapt, destinul ei, visul ei.
Totul se schimbă însă în momentul în care văzu casa. Casa galbenă de lemn cu coşul din cărămidă roşie îi tăie respiraţia.
Vi
QALAJZAJls
— Aceasta-i casa mea? întrebă ea în timp ce Kyle parca maşina lângă un ulm uriaş.
— Da. Toată zona este deosebită. Cele mai multe case de pe strada aceasta au între 70 şi 100 de ani vechime. Obişnuiam să... Kyle se opri. Am cunoscut pe cineva care a locuit pe strada următoare. Este o zonă foarte bună, adăugă el repede.
Jessica ieşi din cabina camionului şi se opri în faţa încântătoarei case. uitându-se la tufele de trandafiri roz ce creşteau în faţa uşii de la intrare, la poteca pietruită şi la obloanele albe. Aşa ceva se aştepta ea să găsească în Glenbrooke. O casă din poveşti adevărată.
Când cheia se învârti în uşa de la intrare, Jessica o deschise avându-1 pe Kyle chiar în spatele ei. Simţea că mai primise o şansă ca micul ei vis să supravieţuiască.
Soarele de dimineaţă intră în casă împreună cu ei prin uşa deschisă. Sub paşii lor, praful care se aşezase pe podeaua de lemn lustruit a casei nelocuite se ridică şi dansă tăcut ca într-o lume de basm.

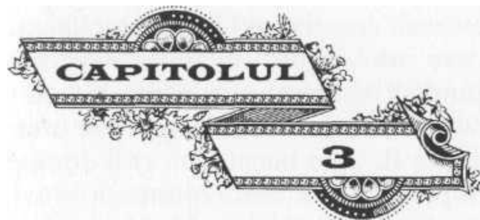
— E minunată, spuse ea. Nu-mi vine să cred că domnul McGregor a găsit o casă atât de frumoasă pentru mine! Aceasta trebuie să fie bucătăria.
Chiar în faţă era o bucătărie mică, dar corespunzătoare, având toate cele necesare, inclusiv un frigider. O uşă din capătul bucătăriei, pe partea stângă, ducea spre curtea din spatele casei, unde se afla o terasă din lemn cu câteva piese de mobilă şi rămăşiţele unei grădini aproape părăsite, de-a lungul gardului din spate. Ea observă că toţi vecinii aveau curţile curate şi îngrijite, fiecare având şi grădină.
In interior, în partea stângă a bucătăriei, două uşi dădeau înspre un spaţiu rectangular, deschis, ce servea drept sufragerie, cameră de zi şi birou. O canapea verde, o masă din stejar, pentru servit cafeaua, şi un mic televizor aşezat deasupra unei biblioteci umpleau camera de zi de la intrare. Pereţii erau albi cu grinzi groase de lemn deasupra uşilor şi ferestrelor. De cele două părţi ale geamului de la intrare atârnau nişte draperii albe, trase peste o perdea din dantelă. O fereastră asemănătoare în zona sufrageriei avea acelaşi model de perdea şi draperie. Jessicăi îi plăcu totul. Era alb, proaspăt şi deschis.
Masa de sufragerie era una obişnuită şi, dacă ar fi avut pe ea

o faţă de masă şi o vază cu flori la mijloc, ar fi arătat foarte bine. Comoara camerei era un birou vechi, de mahon, aflat în colţul îndepărtat, lângă care se găsea un scaun cu spătar drept, acoperit cu o tapiţerie înflorată. Camera arăta ca din revistă, mai ales aşa cum era luminată de razele care veneau prin uşa deschisă şi făceau să lucească sticla de pe birou. O faţă de masă, nişte flori proaspete şi cărţile ei cu poezii pe rafturile din spatele biroului, ar face ca această cameră să se potrivească cu cea pe care a visat-o Jessica.
— Este cu adevărat minunată, spuse ea, mulţumită după explorarea noului ei cămin, conştientă de faptul că Kyle o urma tăcut peste tot.
— Baia şi dormitorul trebuie să fie sus, spuse Kyle. Ce-ar fi să-ţi aduc eu bagajele în timp ce tu mergi să verifici?
Ea aprecie şansa de a vedea încăperile de la etaj de una singură şi urcă încet cele paisprezece trepte, ţinând cont de piciorul ei accidentat. Dormitorul era pe stânga, amplasat deasupra intrării principale.
O masă de toaletă veche din stejar, cu o oglindă ovală, se afla lângă dulap, iar în partea opusă era un pat vechi de fier vopsit în alb, cu o saltea confortabilă, care avea la picioarele lui o ladă ce semăna cu un cufăr vechi cu un capac de formă rotundă. Lângă pat se găsea o noptieră mică de stejar pe care era aşezată o lampă frumoasă de alamă cu un abajur din sticlă pictată. Două ferestre dădeau spre stradă şi erau acoperite cu draperii şi perdele de dantelă ca şi ferestrele de jos din camera de zi.
Jessica se duse la geam şi-1 deschise ca să intre aer proaspăt în camera care mirosea puţin a mucegai. îl privi pe Kyle cum se duce la camion şi ia cele două cutii mari de-o dată şi le pune în faţa uşii de la intrare.
„De ce face toate astea? Nimeni nu-i atât de amabil fără să aibă un motiv. Pot să mă încred în el? l-am spus deja prea multe? Dacă se uită în poşeta mea şi-mi găseşte permisul de conducere? Ştie el că numele meu adevărat de familie este Morgan şi nu Fenton?"
— Vrei să-ţi aduc sus bagajele? strigă Kyle de jos de la intrare.
— Da, te rog. Este şi o cutie pe care scrie „dulap" care trebuie să fie adusă aici sus, caut-o, te rog.
Jessica se trase la o parte până când Kyle urcă scările şi-i aduse

bagajele grele în dormitor. Se opri şi aruncă o privire aprobatoare în cameră.

Ea ar fi vrut să-i spună: „Nu-i aşa că-i drăguţă?", dar ezită, nedorind să-i împărtăşească acelui om, pe care de abia-1 cunoscuse, cât e de încântată de dormitorul ei.
— Poţi să le laşi acolo, spuse ea rece, ca şi cum Kyle ar fi fost băiatul de serviciu al unui hotel.
El se supuse fără. nici un cuvânt şi coborî să-i aducă şi restul de bagaje. Când intră în dormitor din nou, ducând cutia şi o geantă cu haine, cureaua de la geantă i se agăţă de ceas. Puse cutia jos şi încercă să desfacă cureaua.
în acel moment, Jessica observă eticheta de pe geantă, la doar câţiva centimetri de mâna lui Kyle. Avea încă pe ea vechea ei adresă şi „Jessica Grace Morgan" scris cu litere aurite.
Jessica îşi ţinu răsuflarea cât timp Kyle desprinse cureaua şi puse geanta cu haine pe pat.
— Vrei să te ajut la despachetat? N-a observat - ori da?
— Oh, nu, mulţumesc. E-n regulă, mă descurc.
Kyle îşi trecu degetele prin părul des şi negru şi-i puse o altă întrebare:
— Ţi-e foame? Vrei un hamburger sau altceva?
— Nu, sunt bine, mulţumesc. Kyle păru din nou timid.
— Ai nevoie să te duc undeva cu maşina? Ai vrea să mergi la spital să-1 vezi pe Hugh?
— De fapt, răspunse Jessica cu precauţie, mă simt destul de obosită. Cred că am să despachetez puţin şi apoi am să mă odihnesc.
Kyle stătea în pragul uşii de la dormitor. Părea să umple întregul cadru.
— Păi, cred că mă duc atunci. Dacă ai nevoie de ceva, aici se opri până când ea ridică privirea şi i-o întâlni pe a lui, indiferent ce-ar fi, sună-mă. Mă poţi găsi la staţia de pompieri, iar, dacă nu sunt acolo, colegii vor şti cu siguranţă unde sunt.
Jessica dădu din cap şi privi în altă parte. Era prea frumos. Nu doar înfăţişarea, dar totul la el era foarte atrăgător. De câte ori li se întâlneau privirile, ea trebuia să-şi stăpânească emoţia pentru că o roşeaţă inevitabilă îi cuprindea obrajii.
27
— încă o dată îţi mulţumesc, zise Jessica. Se pare că asta-i tot ce ţi-am spus: mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc. îşi coborî privirea spre tricoul pe care-1 purta.
— Oh, şi am să-ţi înapoiez tricoul.
— Nu-i nevoie. Poţi să-1 păstrezi. De fapt, anul acesta va fi cel de-al cincisprezecelea mic dejun anual. Dacă mai păstrezi tricoul cu cea de-a unsprezecea întâlnire anuală încă patru ani, s-ar putea să valoreze ceva. O adevărată colecţie.
Jessica se strădui să se uite la el şi să zâmbească. O durere ascuţită îi trecu prin buză, amintindu-i că era timpul să-şi ia medicamentele.
— Bine, nu te mai reţin, spuse Kyle, trecându-şi degetul mare şi arătătorul de la mâna dreaptă peste maxilar. îşi ridică arătătorul lipindu-şi buzele închise. Te rog să te simţi liberă să mă suni dacă ai nevoie de ceva, bine?
— Bine, mulţumesc.
— Nu trebuie să cobori. Mă descurc şi singur. Sper să te simţi bine cât mai curând.
— Aşa va fi. La revedere. Mulţumesc încă o dată.
Jessica rămase pe loc ascultând cum se închide uşa de la intrare. Imediat după aceea se duse lângă fereastră şi-1 privi pe Kyle cum se duce la camion şi-1 porneşte. Apoi se aşeză cu grijă pe pat şi oftă adânc.
„ Visez. Totu-i doar un vis. Un vis lung şi ciudat. Imposibil să existe bărbaţi ca el, aşa că precis visez. Am să-nchid ochii şi, când îi voi deschide din nou, nimic din toate astea nu se vor fi întâmplat şi voi fi iar în California."
Dar atunci, se gândi Jessica, ar fi un coşmar. în nici un caz n-ar fi putut să rămână. Şi în nici un caz nu va merge înapoi.
Se întinse pe pat şi desfăcu eticheta cu numele ei de pe geanta cu haine. Era în Oregon acum.

Locul ei era aici. Scoase hârtia pe care-i scria numele şi vechea adresă şi o rupse în bucăţele. Va trebui să fie mai atentă. Mult mai atentă.

CAPITOLUL 3

28

Liua era aproape pe sfârşite. Jessica dormise toată ziua cuibărită în noul ei pat, cu pătura trasă până sub bărbie. Când se trezi, era întuneric.

Se târî până la baie, zâmbind la vederea chiuvetei cu piedestal şi a vanii de o formă mai deosebită. Fereastra avea un zăvor de alamă pe mijloc, între cele două ochiuri. Albă ca Zăpada ar fi deschis acest tip de geam într-o zi de vară şi toate păsărelele ar fi zburat la ea şi ar fi început să cânte aşezate pe pervaz.

Jessica se gândi dacă să mai ia medicamente ori să încerce să găsească ceva de mâncare. Medicamentele i-au provocat un somn lung, lucru ce părea să fi fost bun, dar stomacul ei începea să-şi ceară drepturile pentru că de dimineaţă nu mai mâncase nimic.

Coborând scările cu grijă, deoarece încă îşi simţea piciorul stâng nesigur, Jessica se duse la bucătărie să vadă dacă găseşte ceva de mâncare. Dacă nu, nu ştia ce-ar putea face. Nu avea maşină şi nu ştia nici în ce direcţie s-o ia pe jos spre cel mai [a]propiat restaurant. Şi asta, dacă piciorul stâng i-ar permite să umble atâta pe jos până ar găsi ceva de mâncare. Se simţea destul de descurajată.

29

Frigiderul era gol. Intr-un dulăpior erau patru farfurii albe, căni, boluri, farfurii pentru salată şi farfurioare. în celălalt dulăpior găsi doar nişte castroane, oale, tigăi şi o tavă pentru prăjitură. Un telefon portabil, o jumătate de rol de şerveţele de hârtie, un aparat de făcut cafea şi un mixer completau accesoriile bucătăriei. Mâncarea era singurul lucru care lipsea.

Mai rămăsese un singur dulăpior neverificat, deasupra frigiderului. Când îl deschise, i se păru că vede ceva chiar în spate. Trăgându-şi un scaun din sufragerie, se urcă pe el şi căută să vadă ce-ar putea fi. Spre bucuria ei, găsi două pungi cu tăiţei Ramen şi patru punguliţe de ceai Lipton.

Nu mai mâncase tăiţei Ramen până atunci şi, cu atât mai puţin, nu gătise. Insă era mai bine decât nimic.

în următoarele douăzeci de minute, Jessica pregăti şi mancă o jumătate de pungă de tăiţei, îşi luă medicamentele, îşi găsi pijamaua, se îmbrăcă cu ea şi intră în pat. N-avea idee cât putea fi ora, dar se gândi că dimineaţă când se va trezi, îşi va despacheta ceasul deşteptător. Acestea au fost ultimele ei gânduri până aproape la amiază în ziua următoare.

Se trezi cu o durere teribilă de cap. Dormise bine — greu şi adânc. Dar acum gâtul şi capul o dureau ca atunci când a fost în ultima ei călătorie cu avionul în Anglia şi a încercat să doarmă în avion. *,^Arfi bine să încep să despachetez mai întâi* ***lucrurile*** *pentru baie, ca să pot găsi aspirina."*

Jessica se duse încet la baie. *„E ciudat că buza nu mă mai doare aşa de tare, iar piciorul e ceva mai bine. Ori mă simt aşa doar pentru că mă doare* ***atât*** *de tare gâtul încât nu le mai bag în seamă pe celelalte?"*

înainte de a găsi cutia cu aspirină, auzi soneria de la intrare. Se gândea dacă s-o ignore sau nu. Era încă în pijama. Sună mai o dată, apoi încă o dată. Dacă era Kyle? Jessica căută prin bagaje ca să-şi găsească un capot şi coborî scările.

— Vin, strigă ea după ce se auzi soneria pentru a patra oară. învârti cheia în uşă şi o deschise,

aşteptându-se să-1 vadă pe Kyle.
în faţa uşii stătea o femeie în vârstă. Ramele argintii ale ochelarilor se potriveau cu părul ei alb-argintiu. De gulerul jer-seului avea prinsă o panseluţă purpurie, şi-i aduse şi Jessicăi o vază plină cu panseluţe asemănătoare.
— Bine-ai venit! Sunt Ida, Ida Dane. Am înţeles că te-a ajutat
30
Kyle să te muţi. Ai găsit totul bine? Femeia îi amintea Jessicăi de o versiune mai veche a Harrietei Nelson.
— Da, mulţumesc. Vă rog să intraţi, spuse Jessica. îmi cer scuze pentru felul în care arăt.
— Oh, sărăcuţa de tine! Nici nu te gândi la asta. Kyle mi-a povestit de accident. Ce groaznic să-ţi începi aşa viaţa la Glenbrooke! Sper că te simţi mai bine. Uite, astea sunt pentru tine. Femeia îi dădw Jessicăi vaza cu panseluţe purpurii.
— Mulţumesc, sunt minunate. Da, mă simt ceva mai bine, cu excepţia gâtului.
Cele două femei intrară în camera de zi şi se aşezară pe canapea. Jessica puse vaza pe măsuţa de cafea.
— Mă gândesc, spuse Ida, să aduc un şerveţel de hârtie şi să-1 pun sub vază. Tu stai acolo, vin imediat.
Jessicăi îi plăcu doamna Dane de la prima vedere, deşi se simţea încă stânjenită să invite pe cineva în casa ei când nu era, de fapt, *a ei,* ci a musafirei, iar musafira-proprietăreasă era aparent mai preocupată de mobilă decât era ea. Spera că Ida nu va crede că acest lucru arăta că Jessica n-avea de gând să aibă grijă aşa cum trebuie de lucrurile din casă.
— Uite-aşa, zise Ida, îndoind de două ori şerveţelul sub vaza cu flori. Acum e mai bine. Aş vrea să ştii că apa şi gunoiul sunt incluse în chirie, iar tu ai de plătit doar telefonul şi curentul.
— Vă mulţumesc foarte mult. Casa este încântătoare şi sunt sigură că-mi va plăcea să stau aici.
Ca să arate că partea de afaceri a conversaţiei lor s-a sfârşit, Ida aborda alte subiecte.
— Deci, spui că te doare gâtul. Ştii, fiul meu e chiroterapeut Şi-ar putea să te ajute. Soţia lui, Becky este cea mai dulce fiinţă. Ce-ar fi să-ţi facă ea un masaj ca să-ţi treacă durerea? Ce-ar fi să le dau chiar acum un telefon şi să aranjez o întâlnire?
— Nu, e-n regulă. Nici nu m-am îmbrăcat încă. Jessica nu dorea să meargă la chiroterapeut. Ar fi fost o nouă experienţă pentru ea, şi nu se îndoia, că una scumpă pe deasupra.
Când şi-a plătit spitalul, ieri, şi-a cheltuit toţi banii în afară de *12.* dolari şi ceva mărunţiş. N-avea nici o posibilitate de a primi bani mai devreme de primul salariu, care urma să fie probabil peste două-trei săptămâni. îşi dădu seama deodată de realitatea
31
situaţiei ei financiare şi de fapul că se afla într-o criză foarte mare. Cum îşi va cumpăra mâncare, darămite să meargă la chiro-terapeut?
— Doamnă Dane, mă tem că nu pot...
Ida îi făcu un semn cu mână ca s-o facă să tacă şi vorbi cu voioşie la telefon.
— Becky, draga mea, am o nouă pacientă pentru voi şi vreau să ştiu dacă o pot aduce chiar acum. Este chiriaşa mea din casa veche de pe strada Marigold. Se numeşte Jessica Morgan.
„Morgan!" Jessica îngheţă. Domnul McGregor i-a dat numele adevărat doamnei Dane şi acum mai era o persoană cu numele Becky care-i cunoştea adevărata identitate.
— Peste 20 de minute? Perfect. Ne vedem atunci, dragă. Ida închise şi se întoarse spre Jessica. Imbracă-te, Jessica dragă, şi mergem imediat.
— Sunteţi foarte amabilă, dar nu pot, adică n-am... Jessica nu ştia ce să spună. Nu mai fusese niciodată fără bani. în trecut, un drum la banca ATM i-ar fi rezolvat urgent problema banilor. Acum nu avea nici un cont la bancă. Problema era delicată şi ea nu ştia cum s-o explice - mai ales

proprietarei casei, care putea să-şi schimbe impresia şi să nu-i mai închirieze casa dacă afla adevărul.
— Haide, nici o scuză! Vrei să te ajut cu ceva? Jessica renunţă.
— Nu, cobor în câteva minute. Se gândea că putea ieşi cumva din încurcătură. Putea să-şi lase acasă poşeta şi să-i spună chiro-terapeutului că nu are bani la ea. Sau putea să-i ceară să-i permită să plăteasacă mai târziu.
I-a trebuit mai mult timp pentru îmbrăcat decât crezuse. După ce-şi trase pe ea blugii şi bluza albastră preferată, se simţi foarte obosită şi capul îi era foarte greu. Poate că, dacă acest chiroterapeut o va ajuta cu adevărat, era mai bine să meargă la el decât să sufere şi zilele următoare. Jessica petrecu câteva minute în baie încercând să se fardeze puţin, dar din nou, efortul ei părea inutil. Apăru în capul scărilor cu un zâmbet uşor pe buze, simţindu-se foarte slăbită.
— Sărăcuţa de tine, spuse Ida, care o aştepta în faţa uşii de la intrare. Acum mi-am dat seama că n-ai avut probabil nici un pic

de mâncare în casă. Probabil că eşti moartă de foame. Ce-ar fi să ne oprim să luăm masa după aceea? Eu plătesc. între timp poţi să-mi spui totul despre tine. Hugh mi-a spus foarte puţine despre
tine.
Jessica merse cu acesta femeie încântătoare la cabinetul chiro-terapeutului, unde i s-au făcut radiografii şi apoi a fost consultată. Dr. Dane i-a arătat locul în care fusese mişcată de la loc coloana ei vertebrală, în urma accidentului, şi i-a recomandat o serie de tratamente şi de masaje, spunându-i să vină de trei ori pe săptămână la el la cabinet.
în intimitatea cabinetului, Jessica încercă să găsească cele mai potrivite cuvinte prin care să respingă recomandările lui.
— Trebuie să vă vorbesc deschis, doctore Dane. Nu am nici o asigurare şi, în acest moment, nu pot să vă plătesc serviciile. Poate am să pot începe tratamentul după ce începe şcoala, imediat după ce primesc primul salariu.
Doctorul Dane o privi lung înainte de a-i închide fişa în biroul lui.
— Ai mare nevoie de tratament acum. Problema va persista şi probabil că se va înrăutăţi dacă mai aştepţi. Ce-ar fi să considerăm prima lună de tratament ca darul meu de bun-venit în Glenbrooke?
încă o dată Jessica era dezarmată de generozitatea unui alt locuitor al Glenbrook-ului.
— Sunteţi sigur că e bine aşa? Simt că faceţi prea mult pentru mine. Nici nu mă cunoaşteţi.
— Accidentele pot produce probleme la coloană pe toată viaţa. Ca doctor, simt că este mai bine să începem să tratăm spatele chiar acum. Aşază-te pe masa de masaj şi Becky va începe să te maseze.
— Mulţumesc, doctore Dane. Vă rămân foarte îndatorată. După ce Jessica se aşeză pe burtă într-o poziţie confortabilă,
Becky începu s-o maseze cu un aparat de masaj. Se gândi la doctorul Dane şi se întrebă dacă generozitatea era un mod de viaţă pentru oamenii din acest mic şi prietenos oraş.
Poate că toate suspiciunile ei cu privire la Kyle erau neîntemeiate. Poate că el a făcut pentru ea ceea ce ar fi făcut oricare pompier din Glenbrooke cu o persoană accidentată. Gândul era

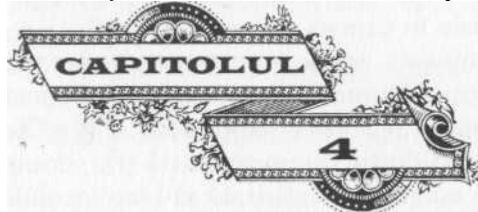
reconfortant şi puţin dezamăgitor în acelaşi timp. Fusese aproape convinsă că pe el îl interesa persoana ei. După masaj Jessica se simţi mult mai bine.
Doamna Dane o duse la un mic restaurant numit „Floare de zid", numit aşa datorită decorului.

Atât în interior, cât şi în exterior, erau zidite vase de flori din care se revărsau cascade multicolore de flori de vară.
— Nu-i aşa că sunt minunate florile astea? Ida găsi o masă într-un colţ lângă un vas cu crizanteme de un galben deschis. Sunt florile mele preferate.
Jessica ghicise că Idei îi plăceau florile. Grădina din faţa casei fusese probabil plină de o mare varietate de flori. Subiectul florilor se dovedi unul sigur pentru conversaţie, în timp ce Jessica mânca din sandviciul ei, muşcând câte puţin ca să-şi menajeze buza încă umflată. Nu-i venea să creadă că se simţea atât de bine acum, nu numai datorită mâncării, dar şi a masajului şi a trata-mentului.
— Ascultă-mă, spuse Ida cu voioşie când ajunseră din nou în faţa uşii Jessicăi. Am vrut să aflu cât mai multe despre tine, şi în loc de asta, am vorbit doar despre mine tot timpul. Va trebui să mai luăm masa împreună cât de curând. Când începi şcoala?
— Cred că luni.
— Dar mai sunt doar două zile până atunci! Ai ajuns exact la timp!
— Timp de o săptămână avem doar întâlniri cu profesorii, iar şcoala începe marţea viitoare, imediat după Ziua Muncii.
— Oh, da, sigur. Auzi, m-am gândit să-1 vizitez pe Hugh mâine dimineaţă la zece. Vrei să vii cu mine? Probabil că nu recunoaşte încă pe nimeni, dar cred că-şi va reveni curând. Cu cât mai mult aude voci şi vede feţe cunoscute, cu atât mai repede se va însănătoşi. Eu aşa cred.
— Sigur. Mi-ar plăcea să merg cu dumneavoastră. Dimineaţa următoare la zece şi un sfert Jessica stătea pe un
scaun cu spetează lângă patul domnului McGregor şi-i ţinea cu timiditate mâna strângându-i-o puţin. Avea mult mai puţin păr pe cap decât când îl văzuse ea ultima dată, acum şase sau şapte ani, şi puţinul păr pe care-1 mai avea încărunţise de tot. Faţa lui rotundă părea trasă.

— Am venit, domnule McGregor. Sunt Jessica Mor..., se opri şi era cât pe ce să spună „Fenton", dar îşi dădu seama că doamna Dane era lângă ea şi că aceasta o cunoştea ca Jessica Morgan. Sunt eu, Jessica, spuse ea repede. Am ajuns acum câteva zile. Casa pe care mi-aţi găsit-o este perfectă. îmi place foarte mult. Jessica se uită la doamna Dane, care dădu aprobator din cap şi zâmbi.
— Am dus-o să-hvadă pe Dale, intră şi Ida în vorbă. Ceea ce nu ţi-a spus Jessica este că a avut un accident în drum spre oraş.
Jessica se cutremură. Ultimul lucru pe care, după părerea ei, ar fi trebuit să-1 afle domnul McGregor, era accidentul ei. Bietul om avea suficiente probleme şi aşa.
— Mă simt totuşi bine, îi spuse Jessica. N-a fost chiar aşa de rău. Mi-am petrecut prima noapte în Glenbrooke aici la spital. Nu-i interesant? Amândoi am fost în aceeaşi clădire, doar că eu eram cu un etaj mai jos.
Li s-a părut la un moment dat că domnul McGregor îşi mişcă pleoapele. Ambele femei veniră mai aproape de el, sperând că-şi va deschide ochii şi le va vorbi ca şi cum nimic nu i s-ar fi întâmplat. Aşa părea că se va întâmpla pentru că el arăta ca şi cum doar s-ar fi odihnit puţin.
— Deci, când vii acasă, Hugh? îl întrebă Ida. L-am trimis pe Wendel să-ţi taie iarba ieri. începea să arate ca în junglă la tine. N-am vrut ca grădina ta să scadă valoarea restului zonei în care locuim. Ne-am gândit c-am putea întreţine locul, dar să ştii că nu poţi aştepta să fii răsfăţat tot aşa. Trebuie să vii acasă şi să-ţi rezolvi singur problemele.
Jessica nu era sigură că sporovăială Idei îl ajuta pe domnul McGregor, dar se părea că ochii lui se mişcau sub pleoapele închise, ceea ce nu se mai întâmplase înainte. Ida se opri din vorbit şi singurul sunet care se auzea era doar bătaia regulată a monitoarelor care indicau electronic că domnul McGregor era în viaţă, chiar dacă în acea clipă era adormit.

— Ei, cred c-ar fi mai bine să ne ducem acum, spuse Ida după ce vorbise aproape patruzeci de minute. Am să mai vin luni să văd ce faci, dacă mai eşti tot aici, bineînţeles. Să ştii Hugh, chiar c-ar trebui să încerci să scapi de-aici. Ştii c-ai promis că vii cu noi la biserică zilele astea - ei bine, mâine este prima duminică pen-
35
tru noul nostru pastor. Este din California, dar oricum cred că ne va plăcea. Mi-ar fi plăcut să vii cu noi.
Jessica îi strânse mâna domnului McGregor, Ida îl sărută pe obraz şi cele două femei au plecat. In maşină, în drum spre casă, Ida îi făcu şi Jessicăi invitaţia de a merge duminică la biserică. După Ida, biserica ei era cea mai bună din oraş.
— Mulţumesc, dar trebuie să-mi aranjez lucrurile şi să prind un pic de putere, răspunse Jessica, sperând că a fi chiriaşa doamnei Dane nu însemna şi că trebuie să participe la toate întâlnirile sugerate de aceasta.
Biserica nu mai fusese parte din viaţa Jessicăi de la vârsta de opt ani. Ea nu intenţiona să înceapă să meargă la biserică chiar acum. Mama ei fusese influenţa spirituală în familie şi după ce a murit, pe când Jessica era la mijlocul clasei a doua, ei, precum şi familiei, i s-a părut greu să continue o relaţie apropiată cu un Dumnezeu care a lăsat să moară o femeie cum era Carol Morgan. După părerea Jessicăi, atâta vreme cât ducea o viaţă bună şi morală, Dumnezeu n-avea de ce s-o deranjeze şi, cu atât mai puţin, ea n-avea nici un motiv să-L deranjeze pe El. La urma urmei, El avea războaie şi foamete şi alte probleme de care să se preocupe. Nu era nevoie să-L mai deranjeze şi ea cu micile ei necazuri.
Ida credea că Jessica vizitase deja magazinul alimentar, pentru că a întrebat-o pe Jessica cum îi plăcea să gătească în noua casă şi dacă avea toate cele necesare în bucătărie. Jessica îi răspunse:
— Da, totul e-n ordine.
Adevărul era că Jessica îşi drămuise cele două pungi cu tăiţei Ramen. Seara trecută găsise un baton de Snickers în poşetă şi pusese un sfert din el în frigider. Părea îngrozitor de trist, singur în tot frigiderul.
— înţeleg dorinţa ta de a te vedea aranjată, Jessica. După ce te aşezi, sper că vei veni cu mine la biserică. Tonul doamnei Dane nu era unul de constrângere. O lăsă pe Jessica în faţa uşii şi-i aminti încă o dată că poate s-o sune dacă are nevoie de ceva.
Vremea era foarte frumoasă şi Jessica nu se simţea prea obosită de drumul la spital, aşa că se plimbă puţin prin curtea din spatele casei, după plecarea Idei. Un şezlong vechi cu tapiţeria murdară o aştepta pe terasă. Jessica se aşeză în el şi închise ochii
36
lăsându-şi faţa mângâiată de razele soarelui de august. Nu era ca la Malibu, dar era extraordinar de relaxant.
pe măsură ce trupul Jessicăi se relaxa, mintea ei începea să se tensioneze. îşi analiză situaţia pentru a patru suta oară. *„Am doar doisprezece dolari. Am o jumătate de pungă de tăiţei şi cinci muşcături de ciocolată. Nu voi primi salar decât eventual peste o săptămână, poate chiar două. Nu cunosc pe nimeni de la care aş putea împrumuta ceva bani şi, chiar dacă aş cunoaşte, mi-ar fi prea ruşine s-o fac. Kyle a spus că mă va ajută, dar "h-am mai auzit de el de când m-a adus acasă joi dimineaţa.*
N-am maşină şi nici hani ca să-mi cumpăr una. De ce nu m-am gândit să-mi iau mai mulţi hani cu mine? La ce m-am gândit? M-am gândit oare la ceva? Cum am să rezolv toate problemele astea? Bine măcar că nu trebuie să-mi plătesc chiria decât la 1 octombrie. Dar telefonul? Dar curentul? Cum am să rezolv lucrurile astea? N-am avut niciodată datorii!
înapoi nu mă mai pot întoarce. Trebuie să ies cumva din toată situaţia asta!"
Jessica se simţi epuizată după toate aceste gânduri. încercă să doarmă sub razele calde ale soarelui, dar creierul ei nu se putea odihni suficient de mult ca s-o lase să adoarmă, aşa că începu

să se uite prin jur. Grădina din spatele curţii era uscată şi plantele păreau să fie pe punctul de a fi scoase afară. îi veni în minte gândul de a lucra în grădină, chiar dacă o mai durea încă piciorul. Cel puţin munca fizică va mai consuma din energia mintală.
Jessica se aplecă grijulie şi începu să scoată afară toate plantele uscate. împingând frunzele la o parte, descoperi un dovleac mare care părea comestibil, în ciuda secetei de peste vară. Mai găsi încă unul, mai mic, ascuns sub frunze.
Jessica se simţea ca şi când ar fi găsit o comoară rară. Mâncare! Duse dovleacul în bucătărie şi-1 spălă în chiuvetă. Era foarte mare! Nu era sigură cum avea să-1 pregătească. Gătitul n-a fost niciodată o prioritate în viaţa ei. Poate că fiert în aburi ar fi fost bun. Căutând prin dulăpioare după ceva condimente, găsi o cutie aproape goală de scorţişoară, o cutie plină cu bicarbonat şi o sticlă cu praf de usturoi. Nu i-a trebuit prea mult timp să fiarbă in aburi dovleacul tăiat felii şi să-1 garnisească cu puţin praf de usturoi. Părea un succes culinar.
37
După ce duse mândră castronul cu dovleac aburind în sufragerie, Jessica se aşeză la masă, lihnită de foame. Aproape că simţea că ar trebui să se roage, dar nu ştia ce să spună. Prima înghiţitură intră în gura ei plină cu salivă şi se lovi de limba aproape vindecată. Era bun. Foarte bun. Savura fiecare înghiţitură.
„Poate va fi bine până la urmă. Dacă iau pe rând fiecare zi aşa cum vine, am să reuşesc. Nu trebuie să mă ajute nimeni. Mă descurc şi singură."
Jessica se ridică de la masă, se întinse pe canapeaua din camera de zi şi încercă să-şi întipărească în minte încurajările pe care tocmai şi le spusese. Fără veste, o singură lacrimă sărată îi apăru în colţul ochiului şi se prelinse de-a lungul obrazului. Nu era acolo nimeni care s-o vadă. Nimeni care să-şi dea seama cât era de înspăimântată.

CAPILOLUL 4
Videţi, doamnelor şi domnilor profesori, găsiţi-vă fiecare /*"> V/câte un loc, ca să putem începe şedinţa. O femeie brunetă v—' *v* purtând o geacă roşie peste o bluză neagră strâmtă, lovi cu mâna în masa de pe podiumul din sala mare de şedinţe.
Jessica îşi găsi un loc undeva în spatele sălii. Se simţea destul de rău, conştientă fiind de firele de pe buza de sus. De fapt, avusese o dimineaţă bună până acum. Reuşise să facă un duş, să se îmbrace, să-şi aranjeze părul şi chiar să se fardeze, şi apoi să vină pe jos până la şcoală, fără să se simtă epuizată.
Cel mai bun lucru era masa care o salutase chiar de la uşă cu cafea proaspătă, un coş cu fursecuri mari şi o tavă cu felii de diferite fructe. Ceva din interior îi şoptea că ar trebui să ia numaidecât câteva fursecuri şi câteva mere şi să le pună în poşetă. în ziua dinainte, tot ce mâncase era restul de ciocolată Snickers şi un castronaş cu dovleac fiert.
Totuşi, Jessica reuşi să se controleze şi luă numai două fursecuri şi câteva felii de portocală. Nu vorbise cu nimeni în timp ce-şi luase mâncarea şi amestecase un pacheţel de zahăr şi unul de lapte praf în cana cu cafea.
38
39
Acum, stând singură pe scaunul rece de metal, îşi savura cafeaua uitându-se prin sală ca să-şi

vadă noii colegi. Mulţi dintre ei erau evident vechi prieteni; se adunaseră împreună în grupuri mici, discutând de parcă ar fi fost la o petrecere. Găsindu-şi locurile, stăteau toţi împreună. Pentru Jessica parcă ar fi fost prima zi la şcoala în care ea era o nouă elevă.
— Bună dimineaţa, spuse bruneta cu un zâmbet. Mă bucur să vă văd pe toţi. Numele meu este domnişoara Charlotte Mendelson şi sunt noua directoare a liceului din Glenbrooke. Aşa cum cei mai mulţi dintre dumneavoastră ştiu, domnul McGregor este în spital şi eu am fost solicitată să-i iau locul. Vin cu o experienţă de trei ani ca director la liceul Logan din Salem.
Domnişoara Mendelson continuă să prezinte lista ei de realizări şi promise că acel an şcolar va fi cel mai bun pe care 1-a avut liceul din Glenbrooke. Jessica bănuia că are treizeci şi ceva de ani. Vorbea cu un accent specific Noii Anglii, articulând pronunţat cuvintele şi gesticulând larg, lucru ce-i scoteau în evidenţă unghiile lungi şi roşii. Nu părea să se integreze în acest orăşel.
— Mai aveţi vreo întrebare? încheie domnişoara Mendelson după mai mult de o oră de discurs autoritar. Bine. Sunt sigură că vom avea un an extrordinar!
Deodată, Jessica simţi degetele reci ale panicii strângând-o de gât. Ce nume era trecut pe lista directoarei? Dacă domnul McGregor i-a dat doamnei Dane numele ei real, oare o înregistrase el şi la şcoală ca Jessica Morgan?
— Oh, încă un lucru, zise domnişoara Mendelson cu o voce ascuţită, ca să acopere zgomotul produs de târâitul scaunelor şi de conversaţiile începute. Trebuie s-o văd pe noua profesoară de engleză. Se uită pe foaia pe care o avea în faţă: Jessica...
Jessica ieşi repede în faţă:
— Da? Eu sunt Jessica.
Domnişoara Mendelson o privi de sus până jos înainte de a-i răspunde. Ochii ei se opriră asupra buzei Jessicăi.
— înţeleg că eşti aici datorită recomandării speciale a lui Hugh.
Jessica dădu aprobator din cap.
— Pot să întreb ce s-a întâmplat cu faţa dumitale?
— Am avut un accident de maşină acum câteva zile.

— Eşti bine, sper. Nu avea deloc un ton de compasiune, dar Jessica se gândi că domnişoara Mendelson nici nu putea vorbi astfel.
— Da, sunt bine.
— Presupun că-ţi vei scoate firele operaţiei înainte de începerea şcolii, nu?
— Miercuri merg la doctor. Jessica simţea un amestec de mânie şi jenă.
Charlotte Mendelson examina buza Jessicăi mai atent şi apoi o întrebă:
— Ţi-au spus dacă va lăsa o cicatrice permanentă?
Jessica îşi pusese aceeaşi oribilă întrebare de sute de ori în ultimele zile. De fiecare dată îşi propunea să-şi ascundă frica sub pătură. Cum putea persoana aceasta să fie atât de indiscretă şi s-o supună pe Jessica unei astfel de terori?
— Aţi vrut să mă vedeţi pentru ceva? întrebă Jessica. Charlotte se grăbi de parcă ea era cea care schimbase subiectul:
— Se pare că nu avem fişa dumitale. Presupun că Hugh a cerut-o deja de la biroul districtual, dar secretara noastră are numai un bileţel galben pe care scrie: „Jessica - engleză, soseşte miercuri sau joi."
— Da, eu sunt aceea.
— Du-te deci la secretariat şi dă toate informaţiile necesare înainte de a merge să-ţi vezi clasa.
Era mai mult un ordin, decât o rugăminte. Domnişoara Mendelson se răsuci pe tocurile roşii foarte înalte. Chemă un bărbat care părea să fie antrenorul de fotbal, judecând după pantalonii

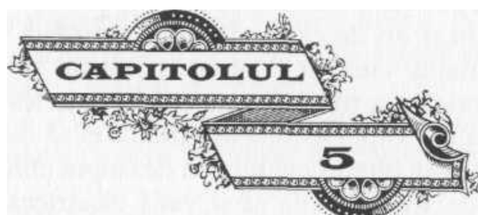
scurţi albaştri şi tricoul alb care-i acoperea pieptul.
Jessica ieşi în hol ca să meargă la secretariat şi încercă să-şi potolească mânia care fierbea în mintea ei. Domnişoara Mendelson era o persoană cu care trebuia să înveţe cum să se poarte şi cea mai bună strategie i se părea să încerce să se ferească de orice conflict posibil cu ea.
Jessica ar fi dorit să se fi îmbrăcat mai frumos în acea zi. In loc să aibă înfăţişarea unei femei de afaceri, ea purta blugi, un tricou de culoarea fildeşului şi o vestă de culoare deschisă cu patru nasturi antici de alamă, jos în faţă. Ea crezuse că-şi va petrece ziua curăţind dulăpioarele din clasă şi decorând tabla, nu obligată să
se lupte cu noua ei şefă. Dacă ar fi ştiut, s-ar fi îmbrăcat cu costumul albastru foarte elegant, Liz Claiborne. Da, un semn de consideraţie pentru prima zi de şcoală. Ori poate pentru prima zi de consiliu profesoral.
Când Jessica deschise uşa secretariatului, văzu un bărbat cu umeri laţi ce-i erau vag cunoscuţi, stând de vorbă cu secretara şcolii.
— Aţi putea să-mi spuneţi care este clasa domnişoarei Fenton? întrebă vocea gravă a lui Kyle Buchanan.
— Domnişoara Fenton? Nu cred că avem vreo profesoară cu acest nume, răspunse micuţa femeie.
— Ba da, eu sunt, spuse Jessica.
Pe faţa lui Kyle trecu un zâmbet când se întoarse spre ea.
— Arăţi mult mai bine! Cum te simţi, Jessica? Secretara ocoli făptura masivă a lui Kyle şi zise:
— Oh, deci dumneata eşti Jessica. N-am avut nici măcar numele dumitale de familie. Fenton ai spus? F-E-N... Secretara se opri cu creionul pe carneţel, aşteptând.
— T-O-N, termină Jessica.
— Bine. Trebuie să-ţi pun câteva întrebări înainte de a pleca de-aici.
— Nu te mai reţin, zise Kyle. îşi coborî vocea şi se apropie de Jessica. Ochii lui verzi îi cuprinsera toată făptura şi faţa înainte de a ajunge la punctul final: ochii ei.
— Am fost de serviciu în ultimele zile, dar acum sunt liber zilele următoare, aşa că m-am gândit să vin să văd dacă ai nevoie de ceva. Nu trebuie să mergi iar la doctor miercuri? Vrei să te duc cu maşina?
Jessica era pe punctul de a-i răspunde cu obişnuitul „E-n regulă, nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine", când Charlotte intră brusc pe uşă.
— Hei, bună! strigă în momentul în care-1 văzu pe Kyle. Nu cred că ne-am mai văzut. Eu sunt directoarea şcolii, Charlotte Mendelson. Ea-i întinse mâna ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i fie sărutată de Kyle. Kyle i-o strânse politicos.
— Kyle Buchanan.
— Am cumva norocul să întâlnesc un nou profesor pe care nu l-am cunoscut încă?
— Este pompier, zise secretara de la biroul ei. Toată lumea îl cunoaşte pe Kyle.
Charlotte continuă să zâmbească şi zise:
— Ei, un pompier! Va trebui să vii să ne ţii un instructaj de apărare împotriva focului. Sunt sigură că eşti un vorbitor nemaipomenit. Vrei să intrăm în biroul meu şi să fixăm data?
Jessica simţea cum fierbe în ea din nou mânia împotriva acestei femei.
— De fapt, tocmai plecam, spuse Kyle politicos. Oricine din brigada noastră ar fi bucuros să vă ajute cu privire la acest instructaj. Puteţi suna la staţia de pompieri oricând vă găsiţi un moment liber în program.
— Bine, aşa voi face. Charlotte îi zâmbi lui Kyle ca şi cum ar fi vrut să-1 magnetizeze.
El îşi îndreptă din nou atenţia spre Jessica:
— Miercuri, deci? întrebă el. Te sun să văd la ce oră să vin după tine.

Jessica dădu din cap.
— Scuzaţi-mă, doamnelor, Kyle făcu un semn cu capul către fiecare din ele şi apoi plecă.
— De unde-1 cunoşti? o întrebă Charlotte pe Jessica.
Jessica nu voia să-i răspundă şi se gândea să plece pur şi simplu de-acolo, dar trebuia să se întoarcă înapoi să răspundă întrebărilor secretarei. Pe lângă asta, îi plăcea ori nu, femeia aceasta era şefa ei. Fusese ea în situaţii şi mai rele. Putea să se descurce cu Charlotte.
— Ne-am întâlnit într-o curbă oarbă.
— Poftim?! întrebă Charlotte.
Jessica trecu pe lângă Charlotte şi-o întrebă pe secretară:
— Aţi vrut să completez nişte formulare?
Femeia măruntă din spatele biroului se uită cu ochi mari la Jessica şi spuse:
— Oh, da, numai câteva. Nu avem nici o informaţie despre dumneata şi uneori trec zile sau chiar săptămâni până primim copii de la biroul districtual. M-ar ajuta mult dacă ai completa formularele acestea.
— Sigur. Le vreţi înapoi astăzi, ori pot să le aduc mâine?
— E bine şi mâine, zise secretara, dând din cap.
43
— Avem nevoie de ele astăzi, intră Charlotte în conversaţie. Până nu completezi formularele, nu eşti angajată oficial la şcoala mea. înţelegi, domnişoară...? Charlotte îi aruncă secretarei o privire ascuţită ca şi cum Jessica ar fi fost invizibilă. Care-i numele ei de familie?
Secretara se uită repede în foile ei:
— Oh, Fenton, Jessica Fenton.
— înţelegi, domnişoară Fenton?
Jessica *nu-i* va permite acestei femei să-i strice ziua de azi, nici pe cea de mâine şi nici o altă zi. Charlotte Mendelson n-o va domina pe ea.
Fără nici un cuvânt, Jessica se întoarse spre secretară şi zise:
— Vreţi să folosesc stilou sau creion, ori n-are importanţă?
— Stilou, bineînţeles, strigă Charlotte şi intră apoi în biroul ei lăsând intenţionat uşa deschisă.
— Stilou cred, răspunse femeia, înmânându-i Jessicăi formularele. Şi uite şi o broşură despre şcoală. Poţi s-o păstrezi. Te rog să-mi dai formularele după ce le completezi.
Jessica se aşeză pe un scaun cu spetează într-un colţ al încăperii, cât mai departe de uşa Charlottei. Completă numele, adresa şi numărul de telefon, pe care le copie de pe o carte de vizită pe care şi-o pusese în geantă cu o zi înainte. Nu avea prea multe în portmoneu. îşi arsese cărţile de credit, permisul de conducere californian şi alte câteva acte. Mai avea doar cartea de vizită pe care şi-o scrisese cu mâna seara trecută şi ultima poză făcută cu mama ei în 1977.
O auzi pe Charlotte din biroul ei, formând un număr la telefon. Sună de două ori, apoi o voce de bărbat răspunse:
— Staţia de pompieri Glenbrooke. Bobbie la telefon.
— Cu Kyle Buchanan, vă rog, spuse ea.
— Kyle este liber următoarele trei zile. Ar putea să vă ajute altcineva?
— Nu, cred c-am să încerc acasă la el. Aveţi cumva numărul lui la îndemână?
Jessica încercă să se desprindă de ceea ce se petrecea în camera alăturată. Se întoarse la formularele ei, le completă pe faţă şi pe verso şi le dădu secretarei.
— Ne vedem mai târziu, zise Jessica ieşind cât mai repede posibil pentru a se ascunde în siguranţa oferită de sala 14 - clasa *ei.* Deschise uşa, intră înăuntru şi se lipi de uşă ca să privească încăperea.
Era destul de simplă, destul de veche şi destul de curată. Sala 14 îi amintea Jessicăi de una din sălile vechiului ei liceu. Clădirile din cărămidă care alcătuiau liceul din Glenbrooke aveau 30-40 de ani vechime. Clasa mirosea puţin a vechi şi, totuşi, multele îmbunătăţiri care i s-au adus, printre care noul

sistem de iluminat şi tabla albă, în loc de cea clasică neagră, în confereau un stil „modern".
Jessica îşi opri privirile asupra biroului ei din faţa clasei.
Se apropie cu reverenţă de el şi-şi trecu mâna peste suprafaţa lemnului ca să-i simtă fiecare denivelare. îşi zâmbi mulţumită. în timp ce biroul era vechi, din lemn masiv, purtând pe suprafaţa lui semnele multor ani de folosinţă, scaunul era nou-nouţ, având braţele îmbrăcate în muşama neagră iar şezutul de culoare gri. Avea două pârgii laterale, care permiteau ajustarea lui mai jos ori mai sus, în spate ori în faţă. Jessica încercă tehnologia avansată, chicotind când căzu brusc foarte jos după manevrarea uneia dintre pârghii. Ar fi bine să nu-i arate clovnului clasei unde era acea pârghie. Dar, la urma urmei, clovnii claselor cunosc deja aceste lucruri, nu?
Auzi o bătaie uşoară în uşă, apoi aceasta se deschise scârţiind. Jessica se ridică imediat în picioare ca şi cum ar fi fost prinsă făcând o prostie şi Charlotte urma să ţipe la ea.
— Bună, zise o voce plăcută. Tu eşti Jessica? Eu sunt Teri.
O femeie de rasă hispanică, de greutate mijlocie, cu părul lung, castaniu, foarte cârlionţat, intră în clasă. Era îmbrăcată cu o bluză albă strânsă pe corp, fără mâneci, şi cu o pereche de blugi tăiaţi ca pantaloni scurţi. în contrast cu pielea bronzată şi catifelată şi cu ochii negri şi vioi, dinţii ei albi străluceau ca perlele. Jessica se întâlni cu Teri la jumătatea clasei şi-i strânse mâna întinsă.
— Sunt vecina ta, spuse Teri. Predau spaniola chiar aici alături. Arătă spre spatele clasei. Am auzit că tu vei preda engleza Şi o oră de educaţie sanitară. Şi eu voi preda educaţie sanitară. în acest an cred că toţi profesorii au şi câte o oră de educaţie sanitară. Nu-i rău, chiar îmi place. De când eşti aici? Ai reuşit să-ţi aranjezi lucrurile deja?

45

Teri se potrivea modelului de oameni cumsecade din Glenbrooke. Stând aproape de ea, Jessica observă că Teri nu era deloc fardată şi totuşi tenul îi era strălucitor. Jessica bănui că este de-o vârstă cu ea, dar cum putea o fată de 25 de ani să aibă tenul unui nou-născut?
Jessica îi spuse lui Teri că nu-şi despachetase încă lucrurile şi că era puţin împrăştiată încă din cauza accidentului de maşină.
— Accident de maşină? întrebă Teri. îngrozitor! A venit salvarea imediat? Te-ai speriat?
— Un pompier care trecea pe-acolo a văzut accidentul şi a solicitat ajutor prin radio. M-am gândit mai târziu că dacă nu m-ar fi văzut el, aş fi zăcut acolo câteva ore.
— Cine te-a găsit? Bobbie, Rod, Kyle sau Jim?
— Kyle. II cunoşti?
— Sigur. Toată lumea îl cunoaşte pe Kyle. E cel mai bun. Serios. Kyle e un tip nemaipomenit. Un adevărat „cavaler în armură strălucitoare", nu crezi?
Jessica dădu din cap, nefiind sigură dacă Teri se gândea la Kyle ca la cavalerul fiecărei femei din Glenbrooke, ca la cavalerul personal al lui Teri, sau voia doar să spună că este un bărbat deosebit.
— Oricum, sunt destul de aranjată deja în noua mea casă, şi am să merg poimâine la doctor să-mi scoată firele astea. Jessica arătă cu degetul spre buza ei superioară. Teri se uită mai de-aproape.
— Oh, de-abia se vede, zise Teri. Ei, ce părere ai? începem să ne aranjăm clasele prima dată, sau mergem să mâncăm ceva?
înainte ca Jessica să poată spune ceva, Teri zise:
— Eu votez pentru masă, eu plătesc! Ce zici?
— Sunt de acord, răspunse Jessica. îşi luă poşeta şi cele două femei se îndreptară spre Volkswagenul Rabbit al lui Teri.
Jessica se simţea ca şi cum ar fi trecut cu bine examenul nescris de intrare pe care-1 dau toţi elevii noi în prima zi de şcoală - îşi făcuse o nouă prietenă.

CAPITOLUL 5

Buza ţi s-a vindecat bine, zise doctorul Laughlin, examinând buza Jessicăi sub o lumină puternică. Totuşi, mă tem că n-am putut să ţi-o refacem complet.

„Ce-o fi însemnând asta? Unde este o oglindă? Vreau s-o văd!"

— A rămas doar o cicatrice mică, continuă doctorul Laughlin, privind-o prin ochelari. De-abia se observă. Poate că o operaţie estetică ar rezolva-o, noi nu mai putem face nimic. Sper să nu te afecteze prea mult, încearcă să nu te gândeşti la ea.

Jessicăi îi venea să plângă. Cum ar putea să *nu* se gândească la ea, când doctorul tocmai a informat-o că va rămâne cu o cicatrice pe viaţă? Cum a îndrăznit să-i vorbească cu atâta uşurinţă? Era în joc faţa ei!

înainte de a se fi putut uita în oglindă, Jessica hotărî că-şi va face operaţia estetică imediat ce va economisi nişte bani. A renunţat la ideea de a-şi face asigurare la şcoală pentru că nu vedea nici o modalitate de a-şi face certificate medicale false sub numele de Fenton. Va trebui să găsească un mod de a economisi bani. Asta, după ce-şi va fi strâns suficient pentru o maşină şi asigurarea maşinii. în primul rând, va trebui să obţină permis de

Teri se potrivea modelului de oameni cumsecade din Glenbrooke. Stând aproape de ea, Jessica observă că Teri nu era deloc fardată şi totuşi tenul îi era strălucitor. Jessica bănui că este de-o vârstă cu ea, dar cum putea o fată de 25 de ani să aibă tenul unui nou-născut?

Jessica îi spuse lui Teri că nu-şi despachetase încă lucrurile şi că era puţin împrăştiată încă din cauza accidentului de maşină.

— Accident de maşină? întrebă Teri. îngrozitor! A venit salvarea imediat? Te-ai speriat?

— Un pompier care trecea pe-acolo a văzut accidentul şi a solicitat ajutor prin radio. M-am gândit mai târziu că dacă nu m-ar fi văzut el, aş fi zăcut acolo câteva ore.

— Cine te-a găsit? Bobbie, Rod, Kyle sau Jim?

— Kyle. II cunoşti?

— Sigur. Toată lumea îl cunoaşte pe Kyle. E cel mai bun. Serios. Kyle e un tip nemaipomenit. Un adevărat „cavaler în armură strălucitoare", nu crezi?

Jessica dădu din cap, nefiind sigură dacă Teri se gândea la Kyle ca la cavalerul fiecărei femei din Glenbrooke, ca la cavalerul personal al lui Teri, sau voia doar să spună că este un bărbat deosebit.

— Oricum, sunt destul de aranjată deja în noua mea casă, şi am să merg poimâine la doctor să-mi scoată firele astea. Jessica arătă cu degetul spre buza ei superioară. Teri se uită mai de-aproape.

— Oh, de-abia se vede, zise Teri. Ei, ce părere ai? începem să ne aranjăm clasele prima dată, sau mergem să mâncăm ceva?

înainte ca Jessica să poată spune ceva, Teri zise:

— Eu votez pentru masă, eu plătesc! Ce zici?

— Sunt de acord, răspunse Jessica. îşi luă poşeta şi cele două femei se îndreptară spre Volkswagenul Rabbit al lui Teri.

Jessica se simţea ca şi cum ar fi trecut cu bine examenul nescris de intrare pe care-1 dau toţi elevii noi în prima zi de şcoală - îşi făcuse o nouă prietenă.

că rujul o ajutase mult.

Acoperea cel puţin jumătate din cicatrice şi pentru moment, îi era destul.
Kyle nu păru să observe ceva, când Jessica merse la el în hol. Cel puţin nu se mai uita la ea ca şi atunci când a ieşit din cabinetul doctorului. Merseră împreună spre maşină, discutând despre un articol pe care tocmai îl citise despre găurile negre şi spaţiul extraterestru. Jessica se gândea că acesta era un subiect bun de conversaţk: spaţiul extraterestru.
înainte de a o duce înapoi la şcoală, Kyle opri la „Dairy Queen" ca să mănânce ceva. Lucrurile deveneau incomode în acel moment.
Kyle comandă pentru el, apoi se întoarse spre Jessica întrebând:
— Ce vrei să mănânci? Mândria Jessicăi ieşi la suprafaţă:
— îmi iau eu singură. Avea doar cei doisprezece dolari de care avea mare grijă deja de o săptămână. Nu erau mulţi dar nu putea să accepte oferta lui Kyle.
El plăti ceea ce comandase, apoi Jessica merse la ghişeu şi comandă un hamburger mic şi un pahar mic cu cola. Vânzătoarea din spatele geamului o întrebă dacă doreşte roşii şi ceapă pe hamburger şi ea ezită o clipă gândindu-se cât ar putea costa.
— Nu, mulţumesc, zise ea, scoţând din portmoneu cu neglijenţă aparentă o bancnotă de zece dolari, ca şi cum ar fi avut o mulţime la fel, şi i-o dădu vânzătoarei.
Se aşezară la una din mesele de plastic aflate afară, Jessica cu hamburgerul ei mic iar Kyle cu un hamburger triplu, o porţie mare de cartofi prăjiţi şi o porţie mare de răcoritoare. Fusese la masă cu mulţi bărbaţi până acum şi-şi plătise de multe ori partea, dar nu-şi amintea să mai fi fost cu cineva la „Dairy Queen" şi să-şi plătească ea consumaţia. Şi cu siguranţă nu-şi amintea să mai fi avut vreodată acel sentiment de panică cu privire la bani.
In primele cinci minute, Jessica numără patru persoane care-1 salutaseră pe Kyle strigându-1 pe nume. El o prezentase pe Jessica tuturor şi, încă o dată, putu simţi caldul bun-venit al oraşului Glenbrooke. Bineînţeles, Kyle o prezentase drept Jessica Fenton.
La început, folosirea unui alt nume de familie nu-i părea să fie ceva fals, ci o necesitate, şi ea nu se simţise rău din cauza aceasta,

pentru că-1 folosise ca să se apere. Acum însă, simţea o înţepătură de câte ori îl auzea pronunţat.
Teri a invitat-o pe vineri la masă la ea acasă. Cum ar putea deveni prietenă apropiată cu Teri fără să-i destăinuie adevărata ei identitate? Şi ce s-ar întâmpla dacă ar exista o posibilitate reală de a-şi dezvolta relaţia cu Kyle? Cum şi-ar putea ea permite să-i devină apropiată? Jessica Fenton nu trebuia să lase pe nimeni să se apropie prea mult de ea. Ea putea fi prietenoasă, desigur, dar nu trebuia să mai aibă niciodată prieteni apropiaţi, aşa cum a avut Jessica Morgan.
In momentul în care Jessica muşcă încă o dată din hamburger, un gând dureros îi trecu prin minte. *„A fost vreodată Jessica Morgan apropiată de cineva?"* Imediat îşi răspunse că nu, cu excepţia mamei ei. „Morganii nu-şi fac prieteni", a spus odată tatăl ei.
— Cred c-ar trebui să ne întoarcem la şcoală, zise Kyle, pes-cuindu-şi ultimii cartofi prăjiţi din punga maro. Aruncă punga şi paharul de suc în coşul de gunoi din spatele lui. Teri mi-a spus că aveţi programate şedinţe toată ziua, mâine şi poimâine.
— Da, deja simt că-i prea mult.
— Şi la şcoala de unde ai venit prima săptămână era aşa de aglomerată? întrebă Kyle.
Jessica ezită.
— De fapt, aceasta-i prima mea şcoală. Este primul meu an de predare, cu excepţia practicii pedagogice, bineînţeles.
— Sunt sigur că ai să te descurci, zise Kyle.
Doi adolescenţi într-un camion vechi, albastru, trecură pe lângă ei. Claxonară şi-1 strigară pe Kyle pe

nume, făcându-i semn cu mâna.
— Se pare că eşti foarte popular pe-aici, îl tachina Jessica.
— Oraşul e mic, zise Kyle. Vei vedea că şi tu vei fi claxonată după câteva săptămâni de şcoală. Aşteaptă numai şi-ai să vezi. Avem nişte copii fantastici în acest oraş.
— Eşti de mult timp aici? întrebă Jessica după ce se aşezară din nou în camion ca să se înapoieze la şcoală.
— De vreo şase ani. îmi place mult aici. Am crescut în Portland, dar orăşelul acesta mi se potriveşte mai bine. Cum ţi se pare Glenbrooke din ceea ce ai văzut până acum?
— îmi place. Toţi sunt amabili şi prietenoşi. Este aşa cum mi-am imaginat că va fi.

— Vii dintr-un oraş mic din California? întrebă Kyle.
— De unde ştii că sunt din California? întrebă Jessica ridicând automat un scut protector în jurul ei.
— După numerele de înmatriculare ale maşinii tale. Dacă tot veni vorba, ştii că Al nu ţi-a luat nimic pentru că ţi-a remorcat maşina? I-am spus eu să nu-ţi ia.
— De ce?
— Păi, pentru^că... Kyle făcu o pauză.
Jessica se aştepta ca el să spună: „Pentru că am ştiut că n-ai nici un ban." Nu suporta să simtă mila cuiva.
— Pentru că i-am spus că eşti nouă în oraş şi i-am... Din nou Kyle părea să-şi aleagă cu grijă cuvintele. I-am spus c-am să-i fac şi eu un serviciu într-o zi. Aşa merg lucrurile pe-aici. Sistemul de „troc" este foarte viu în Glenbrooke.
Jessica se gândea dacă să spună ceva ca să se apere, ori să lase totul să curgă de la sine. Cât de mult din bunătatea lui Kyle era parte a modului de viaţă al oamenilor din acest oraş? îl interesa persoana ei mai mult decât oricare alt nou-venit cu probleme?
Kyle intră în parcarea şcolii şi opri motorul.
— Te conduc înăuntru. Trebuie să verific ceva în birou. Merseră tăcuţi în timp ce imaginaţia Jessicăi vedea în
domnişoara Mendelson acel „ceva" pe care Kyle trebuia să-1 verifice. Charlotte era probabil cu cinci, şase ani mai bătrână decât Kyle. De ce ar fi fost chiar aşa de atrasă de Kyle? Jessica se uită pe furiş la Kyle şi răspunsul fu evident. Bărbatul era foarte frumos. Fără a mai vorbi de bunătatea, gingăşia, blândeţea şi înţelegerea de care dădea dovadă. Orice femeie ar fi nebună dacă n-ar încerca să pună mâna pe el. Jessicăi îi venea să-1 ia pe Kyle de braţ şi să nu-1 mai lase.
— Hei, bună! spuse Charlotte, apărând brusc în momentul în care cei doi intrară în clădire. Jessica se întreba dacă geamul lui Charlotte dădea spre parcarea şcolii şi dacă îi văzuse intrând în
şcoală*.
Ignorând-o pe Jessica, Charlotte se îndreptă spre Kyle.
— Văd că mi-ai primit mesajele. Hai să intrăm în birou. Avem aşa multe de discutat.
Kyle stătea pe loc, neclintindu-se, deşi Charlotte îl trăgea de
mână.

— Ne vedem mai târziu, zise Jessica. Mulţumesc mult că m-ai adus. Amintindu-şi apoi ce i-a spus Kyle despre Al şi sistemul de troc, Jessica adăugă, doar ca s-o întărâte pe Charlotte:
— Va trebui să fac şi eu ceva frumos pentru tine într-o zi. Se îndepărtă apoi încet ca să poată auzi conversaţia dintre Kyle şi Charlotte.
— La revedere, Jessica, zise Kyle. Apoi îşi schimbă tonul vocii şi-i spuse lui Charlotte:
— Mâine pot să fac verificarea pe care mi-aţi cerut-o asupra clădirii. Am nevoie de aprobări de la staţie şi nu le-am adus astăzi cu mine. Cât priveşte instructajul, aş prefera să-1 fac la sfârşitul lunii.
— Minunat, zise Charlotte. Şi ce zici să fixăm o dată când să pregătesc o cină în semn de mulţumire?
— Asta va trebui să mai aştepte, răspunse Kyle.

Jessica nu mai putu să audă continuarea pentru că intră în sală, dar auzise destul ca să fie plină de speranţă, speranţa că acest bărbat frumos îşi petrecea timpul liber cu ea pentru că aşa voia el; speranţa că s-ar putea ca relaţia lor să se transforme în ceva. Dar în ce? Şi ce-ar fi făcut ea cu această relaţie dacă ar fi fost să se întâmple?
Telefonul de pe perete sună şi Jessica sări să răspundă.
— Bună, sunt Teri. Te-am auzit intrând, vecino. Pot să-ţi fac o vizită?
— Sigur, te-aştept!
Teri apăru un minut mai târziu. Părul ei castaniu şi foarte sălbatic cârlionţat era prins cu o agrafă şi purta o bluză roşie şi o pereche de pantaloni albi prea strâmţi pentru ea. Jessica observă atunci că şoldurile lui Teri erau late şi că nu erau deloc proporţionale cu restul figurii ei. îşi ascunsese bine şoldurile zilele trecute, dar, astăzi, pantalonii albi n-o avantajau deloc.
— Cum a fost la doctor?
— Voi rămâne cu o cicatrice pe viaţă, zise Jessica pe un ton de glumă.
— Adevărat? Teri veni mai aproape şi se uită la buza Jessicăi. O privi astfel de parcă ar fi trebuit să caute mult şi cu mare atenţie ca să vadă ceva. Jessica ştia că este mult mai evidentă, dar aprecie, totuşi, gestul lui Teri.

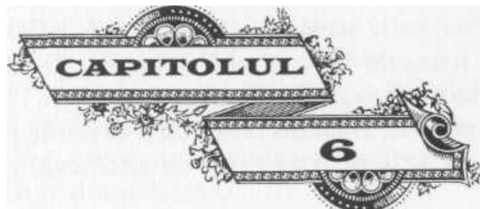
— De-abia se vede, zise Teri. Puţină aloe vera şi cicatricea asta mică se va vindeca. Bunica mea creşte plantele acestea în grădina ei din Escondido. Acolo am crescut eu. Mi-am adus şi eu câteva plante de aloe vera şi le-am sădit în grădina mea. Am să-ţi aduc una mâine. Ai folosit vreodată aloe vera? Zdrobeşti puţin frunza şi pui gelul rezultat pe rană. Te va vindeca foarte repede, ai să vezi.
Singurul lucru pe care-1 ştia Jessica despre aloe vera era că se foloseşte ca aditiv la loţiuni şi şampoane ca să dea aspectul unui produs cât mai natural.
— Să ştii că-i foarte bună. Eu o folosesc şi pe faţă, m-am obişnuit deja. Bunica mea a început să-mi pună pe faţă gelul de aloe vera încă de când eram adolescentă, ca să-mi protejeze faţa şi s-o hidrateze. Ţi-ar plăcea de bunica mea, e deosebită. Parc-o aud şi-acum: „Teresa Angelina Raquel Moreno, ţi-ai pus aloe vera astăzi?" Teri pronunţă ultimele cuvinte pe un ton piţigăiat, imitând perfect vocea bunicii cu un perfect accent spaniol.
Jessica se întrebă dacă aloe vera era secretul tenului fără nici o pată şi de-a dreptul perfect al lui Teri. Teri examina cu privirea clasa Jessicăi.
— Arată bine clasa ta. Ai primit toate cărţile?
— Nu sunt chiar sigură. Cum aş putea să aflu?
— întrebând-o pe Charlotte, cred.
— în cazul ăsta, mai bine aştept.
— E chiar aşa de rău? L-a convins deja pe Kyle să ţină acel instructaj?
— Da, i-am auzit vorbind despre asta după ce m-a adus Kyle de la spital. Ne-a aşteptat în hol şi s-a repezit la noi imediat ce am intrat pe uşă. N-am mai putut scăpa de ea. Cu tine şi cu ceilalţi profesori e la fel, ori numai cu mine se poartă aşa?
înainte ca Teri să-i poată răspunde, se auzi soneria telefonului Jessicăi. Pentru că Teri era mai aproape de el, răspunse ea.
— Glumeşti! Adevărat? Extraordinar! Sigur că da. Ne ducem imediat! închise şi se întoarse spre Jessica, cu ochii ei mari şi căprui strălucind. Ia ghiceşte, o provocă ea.
— Nu ştiu. A demisionat Charlotte.
— Mai grozav. Domnul McGregor este treaz şi vrea să te vadă.
— Glumeşti!

— Ba nu glumesc deloc, spuse Teri ducându-se spre uşă. Merg să-mi iau cheile de la maşină şi dăm o fugă până la spital. Ăsta da răspuns la rugăciune! Doamne-Ţi mulţumesc!
Jessica fu de acord în tăcere că era un răspuns la rugăciune. Dar era surprinsă s-o audă pe Teri spunând asta, mai ales când aceasta a adăugat partea cu „Doamne-Ţi mulţumesc!"
Cele două femei străbătură în viteză oraşul şi urcară grăbite cele două etaje de la spital ca să-1 vadă pe domnul McGregor. Ida le întâmpină la uşă. Era îmbrăcată cu o bluză galbenă ce avea cusut, pe partea dreaptă, un şirag de floricele roz.
— Oh, ce bine! Văd c-ai primit mesajul meu, Jessica. Acum, intraţi câte una, fetelor, şi vorbiţi rar şi clar.
Jessica intră prima. Se aşeză pe scaunul de lângă pat şi-i zâmbi omului pe care odată-1 crezuse cel mai deştept din lume.
— Bună, sunt eu, Jessica.
— Jessica? Ce mai faci? Am auzit că ai intrat cu „fanfară" în Glenbrooke. Domnul McGregor părea să nu aibă dureri, dar faţa lui era ştearsă şi inexpresivă. Părea că nişte fiinţe minuscule trăgeau de nişte firişoare care-i ţineau ochii deschişi şi-i puneau pe buze cuvintele la momentul potrivit.
— A fost destul de interesant, spuse Jessica încet. însă acum sunt bine.
— Bine. Dar ce zici de casă, îţi place?
— Oh, da, spuse Jessica cu entuziasm. Este exact ce mi-am dorit, e de-a dreptul încântătoare. Şi confortabilă pe deasupra. Mulţumesc, domnule McGregor.
— Şi te simţi în siguranţă?
— Vă referiţi la casă? Da, mă simt foarte sigură.
— Te simţi sigură în orăşelul nostru? întrebă domnul McGregor în şoaptă.
— Cred că da. Jessica nu voia să spună nimic de faptul că Ida îi cunoştea adevăratul nume, chiar dacă de-abia se putea abţine să nu-1 întrebe cui i 1-a mai spus.
— E bine la şcoală?
— Toţi vă simt lipsa şi ar vrea să vă întoarceţi cât mai curând. Noua directoare este... ei bine, să zicem că nu pare să-şi facă mulţi prieteni anul acesta.

— Fişa ta..., începu Hugh, în momentul în care Ida intră în salon împreună cu Teri.
— Destul pentru astăzi, zise Ida. Timpul tău s-a scurs, Jessica dragă. E rândul lui Teri.
— Fişa ta..., începu Hugh din nou, dar apoi se opri, dându-şi seama că vizitatoarele şi-au schimbat locurile şi că acum era Teri
lângă el.
Jessica aşteptă afară până când Teri îşi termină vizita la domnul McGregor. *„Ce-i cu fişa mea? Ce-o fi vrut să-mi spună?"*
împotriva atenţionărilor Idei, Jessica se strecură înăuntru după plecarea lui Teri şi spuse:
— Aţi adus vorba despre fişa mea. Este ceva ce ar trebui să ştiu
legat de asta?
Hugh respiră adânc şi zise:
— Nu-mi amintesc.
Jessica nu era sigură dacă el era obosit şi într-adevăr nu-şi amintea, ori dacă putea să-i spună acel lucru doar în particular şi nu de faţă cu Ida şi cu Teri.
— Bine, nu-i nici o problemă, zise Jessica, încercând să pară încrezătoare. Luaţi-o încet. Voi mai veni să vă vizitez când voi putea. Dacă se întâmplă să vă amintiţi ce-aţi vrut să-mi spuneţi despre fişă, îmi puteţi spune data viitoare, bine?
Imediat ce ieşiră în hol, Ida le vorbi cu entuziasm:

— Nu-i aşa că-i minunat? Doctorul nu prevede o recuperare completă încă, dar speră că se va face bine. Fetelor, veniţi cu mine să mâncăm ceva? La „Floare de zid" este astăzi supă de brocoli cu brânză, e delicioasă.
— Mulţumesc, dar eu am mâncat deja, zise Teri.
— Şi eu, adăugă Jessica. Mă bucur aşa de mult că m-aţi chemat. Am să vin din nou mâine ori sâmbătă să văd ce mai face.
— Sună-mă dacă vrei să te duc cu maşina, zise Ida. Oh, Teri, i-ai spus Jessicăi de picnicul cel mare de Ziua Muncii?
Teri se întoarse spre Jessica suprimându-şi un zâmbet la izbucnirea de entuziasm a Idei:
— Eşti binevenită, dacă vrei să vii.
— Este foarte amuzant întotdeauna, continuă Ida. Curse în saci de cartofi, concurs de mâncat plăcinte şi tombolă. Toţi banii de la tombolă merg la misiunea noastră din Mexic.
55
— Copilul lui Kyle, îi zise Teri cu jumătate de gură Jessicăi. Jessica n-avea habar despre ce vorbeşte.
— Ne vedem la picnic, frumoaselor. Ida le făcu voioasă semn cu mâna şi se grăbi spre ieşirea spitalului.
— Ce femeie, zise Teri. Mă uimeşte întotdeauna. Sper să am şi eu atâta energie la 82 de ani.
— Fii serioasă! Arată de 60, zise Jessica.
— Ştiu. Soţul ei îşi arată vârsta, dar Wendel este la fel de amuzant ca şi ea. El a condus un magazin timp de 50 de ani. Teri o conduse spre holul de la intrare şi apoi la maşină. Oare Charlotte ne-o fi simţit lipsa?
înainte să poată răspunde, Teri o luă pe strada principală. O maşină sport decapotabilă, galben deschis trecu în viteză pe lângă ele. Adolescenta de la volan claxona şi-i făcu lui Teri cu mâna. Teri răspunse salutului şi strigă:
— Bună, Dawn.
— Dawn? întrebă Jessica. Asta-i fata doctorului?
— Da, zise Teri. Ea este Dawn Laughlin, fata-minune.
— Ce maşină frumoasă şi deosebită!
— Ce fată frumoasă şi deosebită! completă Teri.
— Ar trebui să ştiu ceva în mod deosebit despre ea? întrebă Jessica.
— Nu ştiu dac-aş putea să-ţi spun ceva ce să nu poţi descoperi şi singură. Este în clasa a Xl-a anul acesta. Elevă excelentă, lider recunoscut. Ia să vedem, ce altceva? Maşina asta nouă a fost cadoul pentru a şaisprezecea aniversare din mai, anul trecut. Vara aceasta a petrecut două luni la Paris, cu mama ei. Părinţii ei sunt divorţaţi; ea este cel mai mic copil. Ceilalţi doi sunt căsătoriţi, iar mama ei locuieşte în Paris. Dawn merge acolo în fiecare vară. Oh, era să uit: mama ei s-a recăsătorit cu un milionar. Asta-i tot.
— Cum reuşeşte să se integreze printre ceilalţi copii?
— Ea este idolul lor şi se pare că-i place rolul ăsta.
Ceva din interior o făcea pe Jessica s-o înţeleagă şi s-o îndrăgească pe Dawn. îşi închipuia că lumea avea o mulţime de aşteptări ca Dawn să fie într-un anumit fel şi să-şi joace rolul pe care-1 aşteptau cu toţii, nu doar părinţii, ci şi colegii ei. Jessica cunoştea genul acela de presiune şi o înţelegea, chiar dacă încă n-o cunoştea pe Dawn.
56
— Ce mă bucur să văd că domnul McGregor îşi revine, zise Teri în timp ce conducea.
Ajunseră pe o stradă plină pe ambele părţi cu copaci ce formau o boltă naturală.
— îmi place strada asta. Deşi fac o mică abatere de la drum, îmi place să trec prin acest tunel de

copaci. Să vezi cum arată toamna când frunzele îşi schimbă culoarea. O să-ţi placă aici! Sunt bucuroasă că ai venit la Glenbrooke.
— Şi eu, zise Jessica. Ea nu putea să-şi exprime pe de-a-ntregul bucuria nici faţă de Teri, şi nici faţă de altcineva.

CAPITOLUL 6

Când Jessica porni spre şcoală, dimineaţa următoare, soarele străpungea obişnuiţii nori de dimineaţă şi ea putea să-i simtă căldura revărsându-i-se pe umeri. Fredona uşor, dar, când dădu colţul la strada Maple, fredonatul ei intră în competiţie cu strigătele a două păsări care se certau sus deasupra capului ei, pe firele de telegraf. *„Exact cum se certau mama şi tata."*
fessica se gândi la Dawn şi la părinţii ei divorţaţi. *„Oare şi părinţii mei ar fi divorţat dacă mama ar fi trăit?"*
O veveriţă ţâşni în mare viteză de sub o tufă enormă de hortensii şi fugi prin faţa Jessicăi spre stâlpul de telegraf. Speriate de fuga neaşteptată a veveriţei, păsările îşi luară zborul. O altă veveriţă îşi scoase nasul de sub tufa de hortensii albăstrui. Intr-o clipă, aceasta urcă şi ea pe stâlp, urmărind-o pe prima. Jessica îşi închipui că cele două se curtează. Deschizând în mintea ei uşa pe care scrie „Poveşti pentru copii", Jessica începu să-şi imagineze o poveste cu două veveriţe care se îndrăgostesc, zburdă împreună şi trec prin tot felul de aventuri, având, în cele din urmă, o familie numeroasă, cu douăsprezece veveriţe mici de crescut. Se gândi că ar intitula-o, „Sub tufa înflorită".

Acesta era visul ei secret: să scrie într-o zi o carte cu poveşti pentru copii, care să fie atât de bună, încât să se publice. Specializarea ei în limbă şi literatură engleză i-a deschis drumul spre o mulţime de autori pe care ea îi admira foarte mult. De cel puţin şase ani ţinea un jurnal în care-şi nota idei pentru cartea cu poveşti. N-a spus, însă, nimănui de visul ei. Este doar al ei, un fel de fantezie singuratică.
Gândurile e^se umplură dintr-o dată de imaginea lui Kyle. Era şi el un gen de fantezie? Jessica ştia aşa de puţine despre el. El ştia şi mai puţine despre ea. Şi aşa trebuia să rămână lucrurile. Păcat. Dacă ar fi tânjit vreodată să fie urmărită, aşa cum s-au urmărit veveriţele pe stâlpul de telegraf, acum era momentul.
întorcându-şi capul, Jessica seuită la firele de telegraf până la capătul străzii, căutând veveriţele jucăuşe. Plecaseră.
O dată intrată în zona de confort a sălii 14, Jessica se puse pe treabă, căutându-şi planurile de lecţii pentru primele două săptămâni de şcoală. Ajunsese puţin mai devreme şi era bucuroasă pentru şansa de a-şi putea termina planificările înainte de începerea şedinţei din acea zi.
Cu câteva minute înainte de ora nouă, Jessica se ridică de la birou şi merse în sala de şedinţe. Mai mult decât orice o interesa masa cu gustări, care era în fiecare zi încărcată din abundenţă cu brioşe, fructe, cafea şi, uneori, iaurt.
Dimineaţa asta, Jessica luă două brioşe şi atâtea fructe câte încăpeau pe şerveţelul de hârtie, precum şi un iaurt cu căpşuni. Nu mai mâncase aproape nimic din ziua precedentă când fusese cu Kyle la Dairy Queen şi-şi cumpărase un hamburger şi un pahar cu cola.

Seara trecută încercase să gătească ultima bucată de dovleac, tăind-o felii şi prăjind-o. Fără nici un pic de unt ori ulei, feliile subţiri se arseră groaznic şi fumul umpluse toată bucătăria. Jessica se simţise penibil când a pornit detectorul de fum. A aerisit toată casa, a spălat tigaia şi a mâncat tristă cele cinci-şase felii care rămăseseră totuşi comestibile. Consolându-se cu un ceai făcut din unul din cele două pliculeţe Lipton, Jessica se instalase confortabil pe canapea, cu vechea carte de poezii pentru copii a lui Walter de la Mare. încercase să-şi imagineze apoi ce gust extraordinar vor avea brioşele de la şcoală din dimineaţa următoare.

Avusese dreptate. înainte chiar de a-şi găsi un loc, muşcă cu poftă din brioşa cu afine.

— Jess, aici! o strigă Teri din rândul al doilea.

Jessica se duse la ea şi Teri îi prezentă cu mândrie o plantă în ghiveci. Frunzele lungi şi ascuţite nu erau foarte frumoase. Ceva din familia cactuşilor, se gândi Jessica.

Teri observă privirea sceptică a Jessicăi.

— Este planta de aloe vera de care ţi-am vorbit. Ce ai crezut că este?

— Nu ştiu, vreun cactus.

— îţi aminteşti ce ţi-am spus despre ea? Rupi puţin din frunză şi pui gelul din ea pe buză.

— Dar nu se strică planta? întrebă Jessica, mestecând ultima bucată din brioşă.

— Nu, deloc. Planta se regenerează.

— Foarte interesant, comentă bărbatul din spatele lor, întinzându-se la ele şi autoinvitându-se în conversaţia lor.

— Bună, Martin, zise Teri fără să se întoarcă. Vocea ei era foarte rece.

— Şi cine este domnişoara? întrebă bărbatul de vârstă mijlocie, slab şi cu barbă.

Deoarece nici una din ele nu răspunse imediat, el se repezi şi zise:

— Eu sunt Martin Monroe. Biologie. îi întinse Jessicăi mâna dreaptă.

— Eu sunt Jessica, răspunse ea, punându-şi cana de cafea jos şi întorcându-se să-i strângă mâna. Eu voi preda engleza anul acesta.

— Mă bucur să te cunosc, spuse el cu un zâmbet care-i scoase în evidenţă golul dintre cei doi dinţi din faţă. Eşti fără colegă de cameră anul acesta? Eşti singură, nu-i aşa?

Jessica nu răspunse dar se simţi ca şi când ar fi fost înghesuită în colţul vreunui bar şi acest Martin ar fi încercat din răsputeri să-i intre în graţii.

înainte ca Jessica sau Teri să-i poată răspunde, Charlotte merse la microfon şi rugă să se facă linişte. Toţi păreau să-şi îndrepte spatele în scaunele lor. Jessica se gândi că este un reflex involuntar, asemănător modului în care ar reacţiona un soldat la

intrarea unui ofiţer în baraca lui. Ea refuză să-i răspundă astfel lui Charlotte şi, în mod voit, se lăsă să alunece mai jos în scaun.

Restul dimineţii decurse la fel ca celelalte, profesorii fiind instruiţi cu privire la procedeele de completare a diferitelor formulare şi documente şcolare. După părerea Jessicăi, instrucţiunile îi omorau. Aparenta nevoie de control a lui Charlotte începea deja să aibă un efect paralizant asupra profesorilor. Se uităjn jur şi văzu doar feţe inexpresive în locul expresiei pline de viaţă de mai înainte de pe feţele profesorilor.

încă o dată Jessica refuză să fie manipulată. întoarse paginile în carneţelul ei şi notă pe o foaie: *„Sub tufa înflorită".* Scrise apoi mai multe nume posibile pentru micuţele ei veveriţe. Frank şi Maude? Mac şi Melanie? Puffy şi Fluffy? Curând, ea umplu o jumătate de pagină de însemnări şi n-avea idee despre ce vorbea Charlotte. Urmă apoi o pauză şi Charlotte zise:

— Facem o pauză de masă. Am comandat mâncare pentru toţi şi văd că suntem aşteptaţi în capătul sălii. Vă rog să mâncaţi cât mai repede pentru că aveţi la dispoziţie doar o jumătate de

oră.
Jessica şi Teri se aşezară la coadă împreună cu ceilalţi profesori pe jumătate adormiţi. Din nou, Jessicăi nu-i fu ruşine să-şi umple farfuria. Salata de cartofi părea delicioasă, mai ales când se gândea că acasă nu mai avea decât o jumătate de pungă de tăiţei Ramen şi un pliculeţ de ceai.
Teri şi Jessica ieşiră în curte să mănânce stând în picioare. Modificarea poziţiei li se păru benefică. Teri plecă capul şi închise ochii, îngheţând în acea poziţie. Jessicăi i se păru că Teri era pe punctul de a leşina şi încerca să-şi recapete echilibrul.
— Te simţi bine? întrebă Jessica aplecându-se şi uitându-se la ochii închişi ai lui Teri.
Teri îşi ridică încet privirea şi un zâmbet îi lumină faţa.
— Mă rugam, zise ea încet.
— Oh, îmi pare rău! N-am ştiut. Am crezut... Nu-i nimic. Continuă. Sper că nu te-am întrerupt.
Teri râse auzind cuvintele de scuză ale Jessicăi şi zise:
— E-n regulă, Jess. Nu te-ngrijora. Am pus o vorbă bună şi pentru tine.
Acum Jessica era cea care râdea, dar Teri era serioasă. *„Ciudată fată,* gândi Jessica. *Nu cred c-am mai văzut pe cineva care*

să se roage în public. Mă întreb dacă Charlotte va vorbi şi despre aceste reguli după-masă. «Reguli cu privire la drepturile profesorilor de a se ruga înainte de masă»."
Jessica îşi umplu gura cu salată de cartofi. Din spate se auzi vocea lui Charlotte:
— Se pare că una dintre noi nu vede nevoia de a ţine regim.
Cu gura plină de salată, Jessica continuă să mestece, neconsiderând necesar să-i răspundă. Observă că Charlotte făcea paradă cu cutia ei de „Slim Fast", băutura care ajută la slăbit. De la ele, se îndreptă spre grupul celălalt de profesori şi anunţă:
— încă douăzeci de minute, domnilor.
Jessica şi Teri schimbară priviri pline de înţeles şi continuară să mănânce. înainte de a termina apăru şi Martin lângă ele, vorbindu-le iar într-un jargon vulgar.
— Ne scuzi, te rog? zise Teri înainte ca el să fi primit răspuns de la vreuna din ele. Trebuie să trecem pe „undeva" înainte de începerea şedinţei.
Jessica o urmă pe Teri şi merseră amândouă la toaleta profesorilor. Jessica avea încă pe farfurie o jumătate din sandvici, şi câteva guri de salată. Probabil i se micşorase stomacul datorită regimului din ultimele zile, pentru că nu putea să mănânce totul de pe farfurie. Dar nici nu putea să arunce mâncarea. O dată ajunsă la toaletă, îşi împacheta sandviciul într-un şerveţel de hârtie şi-1 înghesui în poşetă. Se simţea, însă, destul de penibil.
— Cred că nu-i nevoie să-ţi spun să fii atentă cu Don Juan-ul de Martin, îi şopti Teri când ajunseră la toaletă.
— E mare figură, zise Jessica. îmi aminteşte de un cercetător care toată viaţa a făcut experienţe cu şopârle şi, într-un anume fel, a ajuns să-şi amestece moleculele cu ale lor.
Jessica se scutură uşor şi continuă:
— E doar bun de gură, fără să facă vreun rău, ori mănâncă „muşte" şi se furişează pe sub „bolovani" când nu-1 vede nimeni?
— Nu ştiu, eu încerc să-1 ţin la distanţă.
— Ca să fim mai sigure, sugeră Jessica, ce-ar fi să ne mutăm scaunele înainte de a începe partea a doua a şedinţei? M-aş simţi puţin mai bine dacă nu i-aş simţi respiraţia pe ceafa mea.
— Bună idee, fu de acord Teri.
Se aşezară în spate de data asta, ceea ce le dădu posibilitatea

să moţăie fără să fie observate. Jessica era sigură că toate lucrurile care erau expuse se găseau în

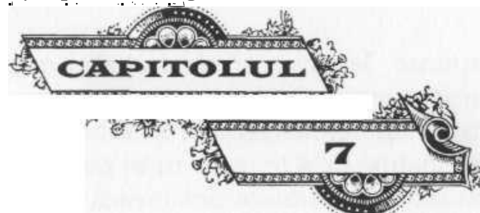
broşurile pe care le primiseră în prima zi. Ea parcursese deja tot materialul şi nu înţelegea de ce Charlotte ţinea să-1 repete.
După câteva ore de revizuire a materialelor domnişoara Mendelson se opri la un moment dat în mijlocul unei fraze şi se uită fix la uşa din spate. Jessica privi peste umăr. Kyle era acolo în uniforma lui» de pompier. Nu se aşteptase ca inima să-i bată mai repede, dar aşa se întâmplă, totuşi.
Kyle se uită la Jessica şi-i zâmbi.
— Nu pot să cred, şopti Teri după ce ochii ei urmăriră traiectoria zâmbetului lui Kyle adresat Jessicăi.
— Ce? întrebă Jessica în şoaptă.
— Nimic.
Charlotte îşi regăsi graiul şi le dădu tuturor o pauză de zece minute. Se grăbi să-1 întâmpine pe Kyle la uşa din spate. Jessica se ridică şi se întoarse, prefăcându-se că se întinde puţin, dar în realitate încercând să-i vadă mai bine pe Kyle şi Charlotte. Kyle îşi ridică creionul de pe carnetul pe care-1 avea în mână şi indică ceva spre tavan. Jessica ghici că este în mijlocul inspecţiei cerute de Charlotte. Atunci ce nevoie avea să se mai consulte cu ea?
— Foarte interesant, zise Teri încet.
— Ce? întrebă Jessica aşezându-se din nou pe scaun şi privind faţa lui Teri.
Teri îşi încrucişa braţele pe piept şi, dând din cap, se uită la Jessica de parcă ar fi văzut-o într-o lumină cu totul nouă.
— Niciodată n-aş fi ghicit, fu tot ce spuse.
— Ce să ghiceşti? Jessicăi îi venea s-o prindă pe Teri de umeri şi s-o zgâlţâie ca să-i spună şi ei ce era aşa de interesant.
— Kyle mi-a spus săptămâna trecută că a întâlnit pe cineva. Niciodată n-aş fi ghicit că tu eşti aceea.
— Ce vrei să spui? El nu m-a întâlnit, m-a salvat. Poate că ţi-a vorbit despre altcineva.
Teri îşi scutură capul şi zise:
— Despre cine? Charlotte, poate? Nu cred, Jessica. Kyle nu mi-a spus despre cine e vorba, dar după zâmbetul pe care ţi 1-a adresat, sunt sigură că eşti tu.
63
Jessica simţi că-i tremură stomacul de emoţie. Trebuia să încheie chiar acum acest subiect.
— Teri, vorbim ca două liceene fără minte. Ar trebui să fim nişte profesoare mature, ai uitat? Nu trebuie să ne purtăm ca nişte adolescente care se aprind uşor; acestea vin marţi.
Teri râse cu poftă şi câţiva profesori se uitară în direcţia lor să vadă ce-i aşa de amuzant.
— Asta a fost bună, Jessica! Am să ţin minte: „adolescente care se aprind uşor". Mi-a plăcut.
Jessica zâmbi şi ea. Nici nu-şi dădea seama ce-a spus. încercând s-o convingă pe Teri de seriozitatea ei, Jessica zise încet:
— Nu-i nimic între mine şi Kyle, ai înţeles?
Teri se opri din râs, dar surâsul îi rămase pe buze.
— Ştii, Jessica, negarea este un lucru minunat când suferi. *Nu-i* chiar aşa de minunat, însă, când eşti îndrăgostit.
— Suferinţă? întrebă Jessica. învăţase ceva despre suferinţă în ultimul timp. Dragoste? întrebă din nou, recunoscând în sinea ei că ştia foarte puţine despre dragoste. Apoi întrebă foarte încet, de-abia şoptit:
— Nu sunt amândouă cam acelaşi lucru?
Teri se uită la Jessica cu o expresie mai serioasă.
— Nu cred că trebuie să fie, dar uneori cred că sunt. Domnişoara Mendelson se urcă din nou pe

podium şi-i invită
pe toţi să-şi reia locurile. Jessica nu se întoarse să vadă dacă Kyle mai era la uşă. O deranja faptul că încă-şi mai simţea stomacul vibrând şi puse acest lucru pe seama cantităţii prea mari de salată de cartofi pe care-o mâncase. Nu putea fi vorba de emoţii, în nici un caz. Dacă nu putea să şi le controleze la vârsta de 25 de ani, ar fi o - cum i-a zis înainte? O adolescentă care se aprinde uşor. Bineînţeles că Jessica *Fenton* nu putea să rişte ca cineva sau ceva s-o stăpânească, mai ales dacă era vorba de emoţiile ei necontrolate.
Consiliul profesoral se termină aproape la cinci. Jessica se simţea epuizată; de-abia aştepta să ajungă acasă şi să se întindă pe canapea. însă în ultimul minut se hotărî să se întoarcă în clasa ei ca să-şi ia o carte de care avea nevoie. Când deschise uşa, îl văzu pe Kyle urcat pe o scară şi verificând ceva la tavan.
64
— Bună, zise el cu căldură când Jessica intră în clasă.
— Bună. Totul e-n regulă acolo sus? îşi controla tonul vocii, mimica şi gesturile, fiind atentă să i se adreseze lui Kyle ca şi cum ar fi fost un pompier oarecare venit să-i verifice clasa.
— Da. Sistemul de funcţionare în caz de incendiu este în bună stare. Aşadar, asta-i clasa ta? întrebă el, coborând de pe scară. Jessica se întreba dacă el ştiuse deja acest lucru şi o aşteptase să vină.
— Da, asta-i clasa mea.
— Se pare că eşti pregătită pentru marea zi.
— Trebuie să mă mai uit peste o carte, zise ea, căutând cartea în raftul din spatele lui Kyle. De ce simţea că trebuie să-i explice motivul pentru care a venit în propria ei clasă?
— Asta înseamnă că vei fi destul de ocupată în seara asta, nu? întrebă Kyle.
Jessica nu ştia ce să-i răspundă. îşi strânse cartea la piept, cu braţele încrucişate şi se uită la vârful pantofilor. Ştia ce urma să-i ceară Kyle mai departe şi nu voia să-i răspundă până nu-i va trece roşeaţa care-i cuprinsese obrajii.
Chiar în acel moment se deschise uşa clasei ei.
— Bună, Jess, strigă Teri, vrei să te duc cu maşina... Se opri apoi la mijlocul propoziţiei. Oh, bună, Kyle.
Jessica se întoarse spre Teri şi încercă să pară naturală. Bănuia că încă nu-i trecuse de tot roşeaţa din obraji, pentru că Teri ridică din sprâncene şi zise:
— Cred că te poate duce Kyle acasă cu maşina. Dacă asta nu te-ar face să *suferi* prea mult, Kyle.
Jessica prinse înţelesul ascuns al accentului pus de Teri pe „suferi".
— Sigur, zise Kyle repede. Aş fi bucuros să fac asta.
Jessica îi aruncă lui Teri o privire care spunea: „Ce mi-ai făcut?"
Teri îi zâmbi, dădu din cap şi zise:
— Bine, ne vedem mâine, Jess. Pe curând, Kyle. La revedere! Şi zicând acestea, se făcu nevăzută.
— Trebuie să mai iei şi altceva? întrebă Kyle în timp ce-şi strângea scara.
— Nu, asta-i tot. Se duse spre uşă, urmată de Kyle care ţinea scara într-o singură mână. Jessica îşi ducea poşeta,
65
carneţelul cu notiţele din acea zi, cartea şi planta de aloe vera de la Teri.
— Pot să te ajut la ceva? se oferi Kyle.
— Nu, mă descurc, mulţumesc.
Coborâră tăcuţi spre holul principal. Câţiva profesori îi salutară, spunându-i lui Kyle pe nume şi dând din cap spre Jessica, recunoscând-o cu toţii dar neputând să-şi amintească numele ei. Ea se

întreba dacă părea că ea şi Kyle ar fi „împreună" şi-şi dorea să se întâlnească cu Martin Monroe. I-ar fi plăcut să-i dea lui Martin impresia că nu este disponibilă.
Kyle duse scara într-o magazie din apropierea uşii de la intrare şi ieşiră împreună. Jessica îşi aranja lucrurile din braţe şi începu să coboare scările. Pe cea de-a treia treaptă, piciorul stâng îi alunecă şi aproape căzu. Kyle o prinse de cot şi o conduse cu atenţie, ajutând-o tot restul drumului.
— Chiar nu vrei să-ţi duc planta? întrebă el.
— Mulţumesc, dar mă descurc, zise Jessica încăpăţânându-se. Kyle îi lăsă cotul.
Erau aproape lângă camioneta lui albă din parcare când Charlotte veni în fugă din spatele lor, tocurile ei înalte lovind cu zgomot asfaltul. Probabil că-i urmărise prin geamul biroului şi-1 văzuse pe Kyle ţinând-o pe Jessica de cot.
— Kyle, n-ai verificat biroul meu. îi ajunse din urmă şi se postă între Jessica şi Kyle, stând cu spatele la Jessica. Charlotte zise tăios: Trebuie să vii înapoi în biroul meu ca să semnezi hârtiile.
Jessica nu se putu abţine să nu tuşească atunci când mirosul înţepător al parfumului lui Charlotte îi atinse nările. Ori se parfumase chiar atunci, ori alergarea spre parcare activase mirosul o dată cu creşterea pulsului.
Kyle îi spuse că înapoiase deja hârtiile la secretariat şi că doamna Blair, secretara, i le pusese probabil pe birou. în timp ce Charlotte continua să încerce să-1 convingă pe Kyle să se întoarcă cu ea în birou, ca să-i arate unde sunt hârtiile, Jessica îşi dădu seama că acesta îşi încheiase într-adevăr inspecţia şi că stătuse în clasă doar ca s-o aştepte pe ea. Se putea ca Teri să aibă dreptate. Poate că pe Kyle îl interesa persoana ei mai mult decât din bunăvoinţă.
Jessica ar fi dorit să se simtă flatată dar nu-şi putea per-

mite acest lux. în loc de asta, ea se gândi să fugă, să-i lase pe Kyle şi pe Charlotte în parcare şi să meargă pe jos acasă, ignorându-i pe amândoi şi refuzând să ţină seama de emoţiile care o stăpâneau. Şi-ar putea căuta micuţii prieteni, veveriţele, şi-ar concepe poveşti fără să simtă nimic pentru oamenii adevăraţi. Era singurul loc sigur în care putea să se refugieze.
înainte de a gutea acţiona după cum îi dicta impulsul, Kyle trecu pe lângă Charlotte şi apucă din nou, cu multă grijă, braţul Jessicăi. îi spuse Charlottei:
— Sunt sigur că veţi găsi hârtiile pe birou. Dacă nu, doamna Blair vă poate ajuta.
— Dar n-am discutat despre prelegere, zise Charlotte, mergând după ei spre camion.
— Am aranjat cu doamna Blair. Va fi o prelegere de 20 de minute, marţi, 28 septembrie, ora 9:30. Va fi o prezentare standard. Kyle îi deschise Jessicăi uşa şi o ajută să intre în cabină, închise şi merse la uşa lui. Charlotte se ţinea după el. Kyle îi zise politicos:
— La revedere, apoi intră în cabină şi porni motorul. Charlotte Mendelson rămase în loc privind lung după Kyle
şi la un moment dat prinse privirea Jessicăi. îi aruncă acesteia o privire veninoasă. Pentru o clipă, Jessica simţi că i se zbârleşte părul de pe cap, dar apoi se forţă să se uite în altă parte, rupând vraja plină de venin. Femeia aceea *nu* va pune stăpânire pe ea!
Kyle conduse încet până la ieşirea din parcare şi luă din bord un pachet de gumă de mestecat cu aromă de scorţişoară, oferindu-i şi Jessicăi una.
— Nu, mulţumesc.
Kyle şi-o despacheta pe a lui, ţinând volanul numai cu un deget. în curând, cabina se umplu de un miros slab de scorţişoară. Jessica îşi aminti de momentul în care Kyle a venit foarte aproape de ea la locul accidentului şi i-a spus să respire rar. Mirosul de scorţişoară al respiraţiei lui i-a făcut bine atunci şi o linişti şi acum.
Kyle ajunse pe Marigold Lane şi îndrăzni s-o întrebe pe Jessica:

— Aşadar, eşti ocupată diseară?
— Am tare multe de făcut. Jessicăi începu să nu-i mai placă de ea însăşi şi nici rolul pe care-1 juca.
„Orice-ai face, Jess, nu te uita la el. Dacă privirea lui Charlotte poate să-ţi facă pielea să se zbârlească, a lui Kyle poate, cu siguranţă, să-ţi înmoaie inima. Nu-l lăsa."

Kyle ajunse în faţa casei Jessicăi şi opri motorul. — Mulţumesc că m-ai adus, zise Jessica, încercând să-1 facă să înţeleagă că-i aprecia amabilitatea, chiar dacă nu putea să-i răspundă cu aceeaşi monedă. Jessica deschise uşa camionului, îşi luă lucrurile şi încercă să coboare. Piciorul stâng îi cedă când se lăsă cu toată greutatea pe el. Punând mâna pe uşă ca să-şi recapete echilibrul, strânse cu putere planta, în timp ce jumătate din hârtii le-a împrăştiat.
Kyle sări jos şi se grăbi la Jessica, s-o ajute să se echilibreze.
— Sunt bine, zise ea, refuzându-i mâna care dorea s-o ajute. Piciorul stâng încă nu mă ascultă. Probabil că asta s-a întâmplat pentru că azi am stat toată ziua pe scaun.
— Dă-mi voie să-ţi duc eu lucrurile, zise Kyle, adunând hârtiile înainte de-a fi împrăştiate de vânt. Jessica se gândi c-ar fi ridicol să-i refuze ajutorul la un lucru atât de mărunt. Ajunse la uşă fără alte neplăceri.
Intrând în casă, fură întâmpinaţi de mirosul de dovlecel ars de seara trecută. Spera ca el să nu observe nimic, dar Kyle era pompier.

— S-a ars, mai recent, ceva în bucătărie? întrebă Kyle, adulmecând aerul.
— Da, aseară am prăjit prea tare nişte dovlecel, nimic deosebit. Jessica spera să încheie aici acest subiect.
— Ai detector de fum în bucătărie? întrebă Kyle intrând în bucătărie.
— Da, răspunse Jessica, urmându-1. 1-1 arătă, deasupra frigiderului, dar nu menţiona că a pornit seara trecută.
— Ştii cumva dacă Ida a verificat instalaţia de avertizare în caz de incendiu, înainte de a te muta tu în casă? întrebă Kyle. Aş putea s-o fac eu rapid, dacă nu te deranjează.
Cum putea să-i refuze un astfel de lucru?
Kyle începu prin a se uita sub chiuvetă şi urmări cablul electric de la aparatul de făcut cafea şi prăjitorul de pâine până la priză. Scoase din priză frigiderul, verificând în spatele lui, îl împinse înapoi şi apoi deschise uşa frigiderului.
Jessica îşi ţinu respiraţia. Va observa că e gol? Sigur că da.
Kyle rămase nemişcat un moment, cu uşa deschisă, studiind scala de lângă congelatorul frigiderului.
— Totul e bine, spuse el, închizând uşa dar neîntrebând nimic cu privire la frigiderul gol. Bine şi în siguranţă, mai continuă.
Exact aşa începuse şi Jessica să gândească în mod involuntar despre Kyle: bine şi în siguranţă. Dar nu putea, nu voia. Nu dorise să întâlnească pe cineva ca şi Kyle în Glenbrooke. Trebuia să facă ceva categoric, şi trebuia s-o facă *imediat.*
— Uite ce e, Kyle, zise Jessica. Apreciez mult toate lucrurile frumoase pe care le-ai făcut pentru mine. Iţi mulţumesc. Dar trebuie să mă laşi în pace. Nu vreau să mă aştepţi în clasă, ori să-mi cari lucrurile de la şcoală acasă, ori să-mi verifici instalaţia din bucătărie.

Tonul vocii ei crescu până aproape ajunse la strigăt.
— îmi pare rău că a trebuit să-ţi spun toate astea, dar te rog să mă laşi în pace.
A trebuit să facă un efort deosebit de mare ca să-şi stăpânească lacrimile.
— Vorbesc serios. Lasă-mă în pace! Lasă-mă în pace! Ajunse acum să strige la el în timp ce-i arăta uşa.
Kyle părea uluit. Stând locului o întrebă:

— Ce e, Jessica? Care-i problema?
Jessica fu nevoită să-şi întoarcă privirea într-o parte. în momentul următor lacrimile începură să se reverse, rostogolindu-se pe obrajii roşii ca para focului. Istovită de revărsarea de mânie, Jessica vorbi mecanic şi-şi repetă rugămintea cu o voce scăzută:
— Lasă-mă-n pace.
— Nu, până nu-mi spui de ce.
— Nu pot. ,
— E vorba de altcineva? Ai probleme financiare? Ce-i, Jessica? Te pot ajuta, dacă mă laşi.
Jessica clipi puternic şi încercă să mai găsească un compartiment mânios în ea de unde şi-ar putea lua răspunsul.
— Nu-i treaba ta, spuse ea calmă. Lasă-mă-n pace.
îi întoarse spatele lui Kyle şi străbătu bucătăria îndreptându-se spre uşa din spate, pe care o trânti în urma ei. Prăbuşindu-se în şezlong, Jessica lăsă lacrimile să-i curgă - lacrimi pentru felul în care 1-a tratat pe Kyle, lacrimi pentru durerea din picior, lacrimi pentru toate spaimele de care încerca să fugă.
Uşa se deschise încet şi nişte paşi se apropiară de ea. Jessica refuză să se uite la Kyle. înecrcă să-şi stăpânească lacrimile, dar ele refuzară să se supună. Kyle se opri în spatele ei. Ea nu se întoarse.
— Jessica, dă-mi voie să-ţi spun ceva despre secrete. Cuvintele lui erau hotărâte şi se părea că în adâncul lui era furios. Cu cât le porţi mai mult, cu atâta devin mai grele. Cu aceasta, se întoarse şi plecă. De data asta fu rândul lui Kyle să trântească uşa.
„Ce-nseamnă asta? Ce ştie el despre secretele mele?"
Jessica se ridică şi merse furioasă la uşa de la intrare. Când ajunse acolo, auzi motorul camionului lui Kyle huruind puternic şi zgomotul cauciucurilor la luarea curbei.
Stătu acolo o bună bucată de timp. în cele din urmă piciorul bolnav o făcu să urce scările şi să se afunde într-o baie fierbinte şi lungă. Stând în vană, Jessica încerca să se convingă c-a făcut ce trebuia să facă.
Vineri dimineaţa timpul a trecut foarte greu, cu şedinţele interminabile care, după părerea ei, nu erau deloc necesare. Teri, înţeleaptă, nu aduse vorba despre Kyle. Şedinţa se termină la prânz, aşa că nu fu urmată de masă. Jessica speră ca gogoaşa şi

sucul de portocale servite de dimineaţă să-i ajungă pentru tot restul zilei. Mâncase jumătatea de sandvici pe care o pusese în poşetă după prânzul de ieri şi nu mai avea nimic acasă.
După ce dădu drumul profesorilor, Charlotte anunţă la microfon:
— Vreau s-o văd imediat pe domnişoara Fenton, în biroul meu.
— Vrei să merg cu tine? întrebă Teri. Pot veni ca să-i cer vreun formular sau altceva.
— Nu, Charlotte nu mă sperie. Uite-o, stă iarăşi de vorbă cu antrenorul de sport. Cred că mă duc şi-o aştept la ea în birou.
— Bine faci, zise Teri. Hei, rămâne valabil pentru diseară? Până la 5:30 trebuie să repet cu fetele care fac galerie la meci. Pot veni să te iau dup-aceea.
— N-am ştiut că te ocupi de galerie.
— Da, o reînviere a vechilor zile de la Liceul Kelley din Escondido. In ultimul an de liceu am preluat conducerea galeriei de-acolo. Era să nu reuşesc, dar... Teri şi Jessica o văzură pe Charlotte părăsind podiumul şi îndreptându-se spre biroul ei. Ei, bine, am să-ţi povestesc altă dată.
— Dă-i drumul şi spune-mi acuma. Charlotte poate să aştepte.
— Nu, e-o poveste destul de lungă. Te iau la 5:30, bine?

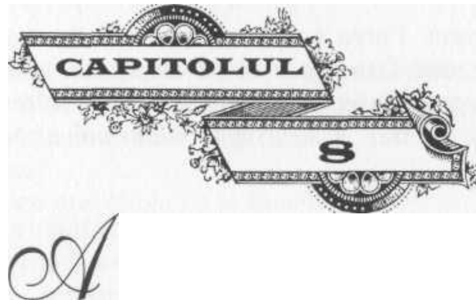
— Bine, răspunse Jessica. Teri plecă, lăsând-o pe Jessica să meargă singură spre biroul Charlottei.
Charlotte nu era acolo când ajunse Jessica, dar ea intră, totuşi, la recomandarea secretarei şi se aşeză pe un scaun având în faţă biroul masiv şi rafturile pline cu cărţi. Una dintre cărţi îi atrase în mod special atenţia Jessicăi. Voia să se uite mai îndeaproape. Privind peste umăr ca să se asigure că nu apare Charlotte pe uşa deschisă, Jessica se duse la bibliotecă şi scoase afară cartea.
Era veche, asemănătoare cărţilor pe care le avea şi ea acasă. Jessica deschise cu grijă cartea şi citi: „London, Chapman and Hali, 1872." Pe prima pagină scria: „Eseuri, Prima serie, Emerson." Jessica se opri. Era o carte cu eseuri de Ralph Waldo Emerson, o carte pe care ar fi dorit foarte mult s-o aibă în colecţia personală. Puse cu atenţie cartea la loc şi citi titlurile celorlalte de pe raft. Colecţia era impresionantă, şi-i aparţinea Charlottei Mendelson.
Jessica se întoarse confuză la scaunul ei. Niciodată n-ar fi bănuit că Charlotte iubea literatura clasică. îi fusese uşor s-o critice atâta vreme cât nu aveau nimic în comun. Acum Jessicăi i se părea dificil şi dureros să continue să nu-i placă o persoană care-i împărtăşea hobby-ul. îi părea, de asemenea, rău că nu vor putea niciodată să-şi compare colecţiile şi să povestească cum au achiziţionat preţioasele volume.
Uşa biroului se deschise brusc şi Charlotte intră zicând:
— Se pare că avem o problemă cu fişa ta personală, domnişoară Fenton. N-ai completat nimic în rubrica „Rudele cele mai apropiate".
Din privirea lui Charlotte, Jessica înţelese că erau la cuţite. Toate gândurile despre interesele comune se evaporară.
— Avem nevoie de un nume, o adresă şi un număr de telefon, în caz de urgenţă.
— Bine, vă voi aduce marţi, zise Jessica rece.
— Vrei să spui că nu ştii numele părinţilor tăi, adresa şi numărul lor de telefon? întrebă Charlotte nervoasă.
Jessica făcu o pauză înainte de a răspunde.
— Mama mea este moartă. Vă rog să mă scuzaţi acum, zise ea ridicându-se de pe scaun. Vă aduc toate informaţiile necesare marţi, aşa cum am spus. Jessica începu să se îndrepte spre uşă.
Când Jessica întinse mâna spre clanţă, o auzi pe Charlotte spunând încet:
— Văd că ţi-a rămas o cicatrice. Destul de rău. Vocea ei nu arăta nici un pic de milă.
Mâna Jessicăi îngheţă pe clanţă. A trebuit să se stăpânească din greu ca să ignore comentariul răutăcios şi să-şi continue drumul. Reuşi, ba chiar închise uşa cu calm şi spuse „la revedere" doamnei Blair, secretara. Doamna Blair părea cu cinci ani mai bătrână de când o văzuse Jessica, luni. Telefonul suna într-una, erau foarte multe hârtii peste tot, şi femeia se pătase cu cafea sau cacao pe bluza albă. Jessica se întreba câtă vreme va rezista doamna Blair în acel post. Probabil că fusese cu totul altfel pe vremea când domnul McGregor era director.
Jessica merse pe jos acasă, încercând să-şi scoată din cap toate gândurile despre Charlotte. Era o după-masă caldă, şi se bucura de priveliştea oferită de casele vechi din zonă. Fiecare casă era

altfel. Unele case aveau verande mari şi leagăne îmbietoare. Altele erau case coloniale, cu stâlpi albi şi groşi în faţă, amintind că cineva important locuise acolo. Chiar lângă o astfel de casă văzu o căsuţă cu un singur nivel, care avea la intrare cutii verzi cu flori. în urmă cu optzeci de ani probabil că aici locuiseră servitorii angajaţi la casa cea mare. Astăzi, era casa unei familii proaspăt înjghebate şi costa probabil mai mult decât adunaseră servitorii, care trăiseră în ea, întreaga lor viaţă.

Soarele fierbinte de după-masă o făcu să i se pară că-i în plină vară, având în faţă încă multe săptămâni cu nopţi lungi, pepeni şi copii gălăgioşi stropindu-se prin curţi. Numai floarea soarelui de la casa din colţul străzii Marigold Lane o readuse la realitate. Seminţele ei erau deja coapte şi păreau să cerşească şansa de a se odihni pe jos într-o grămadă. încă vreo câteva zile însorite, după care vor veni vânturi reci şi, odată cu vântul, şi ploaia.
Totul în Glenbrooke era aşa cum îşi imaginase ea: casele, vremea şi vecinii. Se opri pe trotuar la două case depărtare de casa ei şi se uită la ceva ce nu văzuse niciodată în Los Angeles: cearşafuri albe întinse pe o sfoară, fluturând în bătaia vântului. O femeie cam de vârsta ei, prindea cu clame ultima faţă de pernă albă, în timp ce un copilaş bălai umbla clătinându-se în jurul ei, fredonând mulţumit. Scena îi străpunse Jessicăi inima. Ar fi dorit ca ea să fie femeia care întinde hainele. Ar fi vrut să aibă un copilaş blond care să-i cânte la picioare.
Grăbindu-se spre casă, Jessica deschise uşa, urcă direct în camera ei şi deschise vechiul ei geamantan care se găsea la picioarele patului. Dedesubtul pălăriei negre de fetru şi a cutiei cu mănuşi de piele italienească se găsea albumul cu poze pe care Jessica îl adusese cu ea.
înainte de a-1 deschide se gândi că ocazia era potrivită pentru folosirea ultimului pliculeţ cu ceai. îşi făcu o cană cu ceai bun şi tare şi se retrase în dormitor unde o aştepta albumul.
Soarele de după-amiază pătrundea prin ochiurile perdelei de dantelă, încălzind duşumeaua cu razele lui. Jessica stătea jos, cu spatele lipit de tăblia patului. Cu mişcări lente deschise albumul cu poze de familie. Văzându-1 de sute de ori, deja ştia pe de rost ce conţinea fiecare pagină. Când ajunse la a patra pagină, se opri. Acolo, în colţul de sus, din dreapta, era poza pe care o căuta. Era o poză alb-negru, identică cu scena pe care tocmai o văzuse. O femeie cu părul creţ, purtând şorţ şi ţinând în gură clame din lemn pentru haine, întindea cearşafuri albe pe o sfoară. La picioarele ei stătea o fetiţă cu codiţe care-i întindea mândră o faţă de pernă din coşul cu haine proaspăt spălate. Fetiţa se întorsese spre cel care făcuse poza. Avea o rochiţă scurtă şi şoseta de la piciorul stâng îi atârna peste pantofiorul negru. Era tare scumpă. Era mama Jessicăk
Lăsând să-i scape un oftat adânc, Jessica deplânse pierderea mamei ei, în timp ce firicelele de praf dansau în jurul ei în lumina soarelui de sfârşit de vară. Acestea fură singurele care o consolară în acea după-masă.
Nimeni n-a plâns vreodată cu Jessica. Nici măcar în acea primă zi când a venit de la şcoală. Avea opt ani, cam vârsta pe care o avea şi mama ei în acea poză. Jessica a intrat în casă şi mătuşa Bonnie a luat-o de mână şi-a dus-o în bucătărie să-i dea lapte şi prăjituri.
— De ce eşti aici, mătuşă Bonnie? a întrebat Jessica. A venit şi unchiul John?
— Nu, Jessie. Am venit pentru că mama ta a fost bolnavă.
— S-a îmbolnăvit doar de două zile. Se va face bine în curând.
— Ştii, Jessie, uneori oamenii nu se mai fac bine. Uneori trebuie să meargă în altă parte.
— Unde, la spital?
— Nu, nu mă refer la spital, Jessie. Uneori oamenii trebuie să ne părăsească. Ştii, mama ta s-a dus. S-a dus să fie un înger.
Jessica îşi amintea cum mătuşa Bonnie a început să plângă fără ca Jessica să înţeleagă ceva, aşa că ea a mângâiat-o pe mătuşa ei fără să verse o lacrimă. Şi n-a plâns nici mai târziu. N-a plâns nici când tatăl ei a venit acasă în acea seară din călătoria lui de afaceri şi a îmbrăţişat-o plângând până i-a udat bluza de la pijamaua cea roz. N-a plâns nici când stătea la bordul unui iaht pe coasta insulei Cătălina şi i-a văzut pe adulţi împrăştiind cenuşa albă în apă.
N-a plâns. Până acum. La douăzeci şi cinci de ani, singură, Jessica a plâns, în sfârşit, strângându-şi genunchii cu mâinile şi legănându-se în faţă şi-n spate, în faţă şi în spate. începu încet, apoi tot mai tare, până ajunse să plângă din străfundul sufletului. Plânse şi se tângui până nu mai putu.

Epuizată, se întinse pe covor. Apoi o cuprinse somnul, un somn dulce şi odihnitor. Razele de soare o acopereau ca o pătură.
La un moment dat în visul ei, ca prin ceaţă, Jessica auzi o voce strigând-o pe nume şi auzi bătăi în uşă. Trezindu-se de-a binelea îşi dădu seama că cineva bătea la uşa ei.
„Teri!"
— Vin imediat! strigă ea, încercând să se adune. Coborând cu grijă scările, Jessica ajunse la uşă şi începu să se scuze.
— Am adormit. Nu mă simt prea bine, Teri. Te superi dacă nu vin în seara asta?
Teri se uită cu atenţie la ea şi întrebă:
— Precis eşti bine? Pot să te ajut cu ceva?
— Cred că am nevoie de somn, asta-i tot.
— Să vin înăuntru să-ţi fac ceva de mâncare? O supă sau altceva?
— Nu, zise Jessica, răspunzând puţin cam repede. Adică, nu, mulţumesc. Nu mi-e foame. Mă fac eu bine. îmi pare rău că nu te-am sunat şi ai bătut atâta drum degeaba.
— Atâta drum? întrebă Teri. E mai puţin de un kilometru şi oricum mi-e în drum. Teri o privi pentru ultima dată. Eşti sigură că n-ai nevoie de mine?
Jessica se forţă să găsească cea mai convingătoare replică.
— A fost o săptămână foarte plină.
— Te sun mâine, promise Teri.
— Bine, la revedere. Jessica făcu un semn slab cu mâna, închise uşa şi se întoarse sus. Deschise uşa dulapului şi căută o pijama curată. Primul lucru care-i căzu în mână fu un tricou mare pe care-1 îmbrăcă şi se strecură în pat. îşi încrucişa braţele pe piept peste tricou. Simţi ceva aspru. Atunci îşi dădu seama că erau literele de pe tricou: „Al unsprezecelea mic dejun anual al pompierilor din Glenbrooke." Tricoul lui Kyle.
Jessica refuză să se lase impresionată. O parte din ea voia să înceteze cu încăpăţânarea şi să găsească un mod de a se împăca cu Kyle. O altă parte din ea voia să-1 alunge pe Kyle cât mai departe ca să-şi poată duce la îndeplinire planurile fără ca sentimentele lui - şi ale ei - să-i stea în cale. Trebuia să continue să înlăture orice şi pe oricine încerca s-o facă să se înmoaie, s-o facă să-şi slăbească apărarea. Era doar un tricou stupid. Nu însemna nimic.

Stătu întinsă multă vreme uitându-se la perete, în timp ce soarele cobora, ducând cu el încet şi lumina din încăpere. Undeva, pe stradă, se auzeau strigătele copiilor şi scârţâitul rolelor de la patine în timp ce ei jucau ultima rundă de hochei pe asfalt.
Venea toamna. Putea s-o simtă în aerul de seară. In tufa de trandafiri roz din faţa casei ei se auzea un greier singuratic. Jessica îi cunoştoa cântecul. Ştia că el va sta acolo toată noaptea. *„Dă-i drumul, prietene. Cântă din toată inima. N-am să te las înăuntru."*

Io! Aş dori să-mi faceţi legătura cu salonul domnului Hugh McGregor, vă rog, îi zise Jessica

operatoarei de la spital.
— Alo, Ida la telefon.
— Bună, Ida. Sunt Jessica.
— Oh, Jessica. Trebuia să te sun şi să te invit la spital cu mine. M-am gândit că, sâmbătă fiind, poate eşti ocupată, sau că ţi-ai planificat altceva. Sa mă suni când vrei să vii data viitoare, bine?
Jessicăi începuse să nu-i placă faptul că nu avea un mijloc de transport şi că era aşa de dependentă de alţii.
— Ce mai face domnul McGregor?
— Minunat, dragă. Minunat! Şi-a redobândit optzeci la sută din reflexele motorii, sau cum le numesc ei, şi va pleca acasă marţi. Nu-i aşa că-i o veste grozavă? E chiar aici lângă mine. Vrei să-1 saluţi?
Jessica vorbi cu Hugh McGregor câteva minute, şi după voce, acesta părea într-adevăr mult mai bine. îl întrebă sfioasă ce a vrut să-i spună despre fişa ei, data trecută când 1-a vizitat.
— Nu este completă, zise Hugh.

Jessica ştia deja acest lucru. I-ar fi spus oare mai multe dacă Ida n-ar fi fost de faţă? Jessica îl sfătui să se odihnească şi îi promise că-1 va suna din nou duminică. Ida veni din nou la telefon şi-i aminti Jessicăi de cele două servicii religioase de duminică şi de picnicul de luni. Jessica îi mulţumi, dar ştia că nu va merge la nici unul.
Se gândise că va sta singură acasă întregul sfârşit de săptămână. Luase decizia aceasta seara trecută, după vizita lui Teri. Ii era greu să fie cu alţi oameni acum când se simţea atât de vulnerabilă emoţional. Era mai bine şi mai sigur să fie singură.
Dar cea mai mare problemă cu rămasul singură a fost că a petrecut prea multe ore gândindu-se la toate lucrurile care puteau merge rău în viaţa ei şi la toate lucrurile care deja au mers rău. Kyle era şi el pe listă. Jessica ştia că-1 va vedea din nou pentru că acesta era un orăşel micuţ. Ce-i va spune ea atunci?
Singura dată când a ieşit din casă a fost sâmbătă după-masă târziu. La colţul străzii ei se găsea un magazin şi Jessica avea nevoie disperată de mâncare. Nu mâncase nimic de la gogoaşa şi sucul de portocale pe care le servise vineri dimineaţa la şcoală. Cu un total de 10,27 dolari în geantă se duse la micul magazin şi veni acasă cu o pungă plină cu alimente. în drum spre casă mancă o felie de pâine mai puţin proaspătă, care era mai ieftină. Bucata costase doar 39 de cenţi. Jessica se gândi că, dacă va economisi din greu, ouăle, pâinea, conservele de fasole şi fructele s-ar putea să-i ajungă toată săptămâna.
Cea mai mare bucurie o avu când îşi dădu seama pentru prima dată că statul Oregon nu avea taxe de vânzare. Aceasta înseamnă că a primit rest, rămânându-i în portmoneu 84 de cenţi.
Absurditatea situaţiei ei o făcu să râdă. Niciodată n-ar fi crezut că va ajunge să meargă pe stradă în Oregon cu doar 84 de cenţi în buzunar. Partea cu râsul o anticipase însă. Ştiuse că va fi fericită aici. în adâncul inimii, i-au plăcut întotdeauna orăşelele mici, ca şi mamei ei.
Când Jessica ajunse la jumătatea drumului, observă un camion alb care semăna cu cel al lui Kyle, parcat în apropiere. Parte din ea voia să fugă pe partea cealaltă a străzii, iar altă parte dorea să-1 întâlnească. Fără a se putea hotărî cu totul, Jessica merse spre camion.

„S-ar putea să nici nu fie al lui. Dacă totuşi este al lui şi mă vede şi mă întreabă ce fac pe-aici, am să-i spun că m-am rătăcit. Iar dacă mă vede cu punga cu cumpărături, va fi foarte bine. Va crede că pur şi simplu n-am fost la magazin încă şi că de-aceea mi-a fost gol frigiderul când l-a văzut el."
înainte chiar de a-şi da seama, Jessica se afla la câţiva metri de camion. Era al lui Kyle. Se întreba

în care casă putea să fie. Atunci observă cimitirul de pe partea cealaltă a străzii. Kyle era aplecat pe un genunchi şi punea un buchet de flori la unul dintre morminte. Jessica ar fi vrut să vadă mai bine. Se gândea să se ascundă după un copac şi apoi să meargă să vadă numele de pe mormânt. Dar ştia că nu era posibil. Nu se putea ascunde pentru că nu erau copaci pe trotuarul pe care se găsea ea. Copacii imenşi erau toţi în cimitir şi dacă ar fi încercat să se strecoare cumva pe partea cealaltă şi să se ascundă după un copac - cu punga cu cumpărături în braţe - era sigură că el ar fi văzut-o. Pe lângă asta, i se părea foarte nepotrivit să spioneze pe cineva într-un moment atât de intim.
Jessica îşi continuă drumul, întorcându-şi capul din când în când. *„Dacă urcă în camion, vine în direcţia asta şi mă vede?"*
Când ajunse acasă gâfâia datorită pasului rapid cu care venise. Deschise repede uşa, intră înăuntru, închise uşa şi lăsă să-i scape un oftat adânc de uşurare. Era ridicol să se comporte aşa de copilăreşte. De ce l-a alungat pe acest bărbat ca, două zile mai târziu, să-1 urmărească doar ca să fugă de el din nou? Cum va putea să se încreadă în sine şi să fie sigură că va acţiona raţional data viitoare când îl va întâlni?
Jessica puse jos preţioasele cumpărături şi se gândi la un vechi cântec de dragoste care spune că atunci când eşti îndrăgostit faci lucruri nebuneşti. Jessica se întreba dacă viaţa ei personală era diferită acum. Dacă ar fi la Glenbrooke în alte împrejurări, şi-ar permite să se îndrăgostească de Kyle?
„E ridicol", gândi Jessica cu voce tare în timp ce umplea o cană cu apă în care urma să fiarbă un ou pentru cină. „Cum te poţi îndrăgosti de un străin?"
Jessica mancă la cină oul fiert şi bău un pahar cu apă, stând în faţa televizorului şi schimbând canalele până dădu de un film vechi alb-negru care tocmai începuse. îl mai văzuse şi înainte, dar era bucuroasă că nu-şi amintea cum se sfârşeşte.

Aşa îşi petrecu Jessica restul timpului, mâncând doar când era necesar, relaxându-se cu colecţia ei de cărţi vechi şi vizionând filme vechi la televizor. Singura frustrare o simţea atunci când erau prezentate reclamele unor alimente. Schimba rapid canalul de fiecare dată când apărea câte o tentaţie, şi îşi promise că va umple congelatorul cu batoane de ciocolată Dove atunci când va primi banii.
Marţi dimineaţa se simţea odihnită, calmă, gata pentru ce avea să vină. Era un lucru bun, pentru că următoarele patru zile au fost pline de activităţi.
După tot ce auzise despre Dawn, era surprinsă să descopere că era o elevă obişnuită de liceu. Părul blond, drept, îi atârna pe spate şi faţa rotundă părea deosebit de inocentă. Jessica se simţea atrasă de ea.
în primele zile de şcoală căută o ocazie ca să vorbească cu Dawn, deşi nu ştia ce avea să-i spună. Şansa s-a ivit miercuri după oră. Dawn a venit la catedră în timp ce restul clasei a ieşit în hol.
— Aş vrea să vă întreb dacă n-aţi vrea să cumpăraţi un baton de ciocolată. Este cu scopul de a aduna bani pentru excursia în Mexic, zise Dawn.
Jessica ar fi vrut să poată avea bani la discreţie.
— îmi pare rău, Dawn. Nu pot de data asta. Mai încearcă după ziua de salariu.
— Bine, zise Dawn şi era pe punctul de a ieşi când o strigă Jessica.
— Dawn?!
— Da? Părea atât de tânără când se întoarse şi întâlni privirea Jessicăi.
— Aş vrea să ştii că uşa mea este întotdeauna deschisă pentru tine, dacă ai vreo întrebare cu privire la curs ori la altceva. îmi pare rău că n-am putut să te ajut la adunatul banilor săptămâna asta.

— Nu-i nimic. Pe mâine.
Jessica dădu din cap şi se uită după Dawn, care se grăbea să iasă. Sala începea să se umple cu elevii clasei următoare. Jessica îi privi ocupându-şi locurile şi povestind între ei. Erau nişte elevi deosebiţi. îi plăceau toţi. Dar simţea ceva deosebit faţă de Dawn,

la fel cum se simţea mai aproape de Teri decât de oricare alţi profesori ori profesoare pe care-i întâlnise.
Se părea că şi Teri simţea la fel cu privire la Jessica, pentru că o căuta zilnic. Vineri după-masă Teri se aşeză pe marginea biroului Jessicăi şi zise:
— Ce zici, eşti gata s-o iei de la capăt lunea viitoare?
— Ce primă săptămână! Jessica îşi scutură capul. Nu-mi vine să cred c-a trecut aşa de repede.
Teri îşi rotea capul în cercuri mici, încercând să se relaxeze.
— Şi gândeşte-te - au fost doar patru zile. Săptămâna viitoare vom face acelaşi lucru timp de cinci zile! Şi săptămâna cealaltă, şi cealaltă...
Vocea i se stingea pe măsură ce continua să-şi mişte capul în cercuri mici.
Arăta ca o profesoară în puloverul ei marinăresc şi cămaşa albă. Jessica observase că Teri nu purta niciodată bijuterii şi, totuşi, înfăţişarea ei părea întotdeauna completă.
In contrast cu ea, Jessica avea bijuteriii care se asortau cu hainele pe care le purta. Astăzi, purta o fustă maro, cu un pulover asortat. Era o zi mai caldă decât se aşteptase, şi îşi suflecase mânecile de atâtea ori, încât acum i se lărgiseră de tot.
— Trebuie să mergi la medic astăzi? întrebă Teri.
— Nu, am fost ieri. M-a dus Ida. Nu ştiu cum m-aş fi simţit dacă n-aş fi început să merg la dr. Dane imediat după accident. Ţi-a făcut vreodată Becky masaj?
— Nu, dar mi-ar prinde bine unul chiar acum, zise Teri. Ce faci în acest sfârşit de săptămână?
— Nu prea multe. Probabil că am să lucrez la planurile de lecţii, zise Jessica.
— Vii diseară la mine să mâncăm spaghete? N-ai fost în stare să faci nimic vinerea trecută şi dacă nu vei fi nici de data asta, te înţeleg.
Jessica îşi aminti că mai are acasă doar două ouă şi patru felii de pâine. Reuşise să păstreze cei 84 de cenţi, totuşi! Până la ziua de salariu mai era încă o săptămână. O masă pe gratis ar fi minunată şi s-ar simţi bine să petreacă o seară cu Teri.
— Sigur că vin. îmi plac spaghetele. Vrei să aduc şi eu ceva? Jessica nu ştia de ce mai întrebase pentru că, oricum, n-ar fi putut

aduce nimic, chiar dacă Teri i-ar fi cerut. Din fericire, Teri răspunse că are frigiderul plin cu de toate.
Se opriră la Jessica suficient de mult ca aceasta să se poată schimba în blugi, iar apoi îşi continuară drumul până la micuţa casă a lui Teri. Era o casă veche, ca a Jessicăi, dar nu chiar aşa de frumoasă ca a ei. Probabil că şi culoarea casei contribuia la aceasta: verde de culoarea mentei cu ornamente de culoarea fildeşului.
Casa cu un singur nivel avea două dormitoare şi un parter complet. înăuntru, totul era simplu, în crem şi alb. Masa de bucătărie avea patru scaune albe şi era acoperită cu o faţă de masă de culoarea fildeşului. Un coş cu şerveţele de damasc era aşezat în mijlocul mesei, iar lângă el, era pusă o solniţă cu sare şi piper. Teri o duse pe Jessica într-un tur rapid al casei, după care se întoarseră din nou în bucătărie să pregătească masa.
în timp ce lucra, povestea despre modul în care-şi făcuse rost de aproape toată mobila. îşi

cumpărase plantele de la cineva care urma să se mute şi le vindea ieftin, iar farfuriile erau din porţelan vechi şi le luase tot aşa, cu preţ redus. îi întinse Jessicăi o farfurie care avea pe margini flori albastre şi galbene, şi o invită să se servească din salata care era pregătită într-un bol mare de sticlă.
Chiar dacă Teri şi Jessica se vedeau în fiecare zi la şcoală şi vorbiseră deja despre tot felul de lucruri, până atunci nu au discutat încă niciodată ceva foarte serios. Jessica se simţea bine în această relaţie de prietenie şi era bucuroasă că Teri nu forţase nota niciodată. Atâta vreme cât conversaţia lor rămânea la acest nivel, totul era în regulă.
— L-ai văzut pe domnul McGregor ieri? întrebă Teri. Jessica îşi puse nişte sos peste salată şi răspunse:
— Da. Este acasă acuma şi se pare că e mult mai bine. Asistenta care are grijă de el este o dulce. Totuşi, nu cred că se va întoarce prea curând la şcoală. Mă tem că nu scăpăm de Charlotte tot anul.
Teri îşi puse spaghete în farfurie şi aşteptă farfuria Jessicăi ca să-i pună şi ei.
— Ai semnat şi tu felicitarea pe care a cumpărat-o Charlotte pentru domnul McGregor? I-a făcut şi o prăjitură cu afine şi i le-a dus ieri.
Jessica nu şi-o putea imagina pe Charlotte decât ca pe o

ticăloasă. De ce-ar fi cumărat ea o felicitare şi de ce-ar fi făcut o prăjitură? Precis că urmărea să câştige ceva.
— Nu, n-am ştiut că există o felicitare semnată de toţi profesorii.
— Kyle era acolo când ne-a arătat-o şi el a spus că prăjitura ei ar putea câştiga un premiu. Spune-mi, Jessica, ce s-a întâmplat între tine şi Kyle? Am crezut că eraţi pe punctul de a începe o relaţie de prietenie, dar tu n-ai mai zis nici un cuvânt despre el şi nici el n-a mai apărut pe la şcoală.
— Cred că nu s-a întâmplat nimic, zise Jessica, turnându-şi sos marinat picant peste spaghete şi aşezându-se înapoi la masă.
— A întrebat de tine la picnicul de luni, zise Teri.
— Picnicul bisericii voastre? întrebă Jessica.
— Da, Kyle merge la aceeaşi biserică cu mine, zise Teri, aşezându-se şi ea la masă. El lucrează cu adolescenţii. Este un fel de pastor voluntar cu tineretul.
„Kyle merge la biserică şi lucrează cu tinerii. Trebuia să-mi fi închipuit. Toată lumea din oraşul ăsta merge la biserică." Jessica voia s-o întrebe pe Teri ce-a spus Kyle, dar Teri vorbi prima.
— Te superi dacă spun rugăciunea? Jesssica dădu din umeri.
— Dă-i drumul.
Teri se rugă şi Jessica îşi închise ochii pe jumătate, uitându-se la feliile de castraveţi din salată. Era mai mult din respect pentru Teri, decât pentru Dumnezeu. Cum putea vorbi Teri cu voce tare cu Dumnezeu aşa de natural? Era ciudat, dar, într-un anume fel, frumos.
începură să mănânce şi Jessica spera să schimbe subiectul, dar Teri se întoarse din nou la Kyle.
— Luna viitoare va lua un grup de tineri de la biserică şi vor merge în Mexic. N-a încercat nici unul dintre ei să-ţi vândă un baton de ciocolată săptămâna asta? Au început încă de anul trecut să-şi strângă bani pentru excursie.
— Ba da, Dawn Laughlin m-a întrebat dacă vreau să cumpăr un baton. Şi ea merge în Mexic?
— Da, zise Teri, tăindu-şi spaghetele înainte de a le mânca. Cred că va fi cel mai bun lucru din lume pentru ea. Ştie totul despre bogăţie şi despre hotelurile scumpe din Paris; este timpul

să înveţe şi cum trăiesc alţii. Pe lângă asta, eu am convins-o să meargă.
— Trebuie să fi fost foarte convingătoare, zise Jessica. Mexicul nu-i pentru oricine.
Ochii căprui ai lui Teri se deschiseră larg, puse jos furculiţa din mână şi se uită la Jessica.

— Ce-ar fi să mergi şi tu? zise ea cu entuziasm. Va fi o excursie deosebită. îţi va plăcea!
— Eu? Să merg în Mexic? Nu cred, Teri. Nu mă prea interesează astfel de lucruri.
— Oh, fii serioasă! Şi eu merg. Am fost şi anul trecut. Sunt translatorul lor oficial. Vorbeşti spaniolă?
— „Tacos", zise Jessica cu gura plină de salată. Şi „huevos rancheros". Mestecă din gură şi continuă. Asta-i tot. Nu-i suficient pentru un traducător.
— Ceea ce ne trebuie, zise Teri cu o strălucire în ochi, este încă un lider adult. Este doar Kyle şi cu mine şi avem cel puţin doisprezece sau paisprezece tineri care merg.
Jessica îşi scutură capul în semn de dezaprobare. Nu s-ar duce niciodată într-un loc ca Mexicul să conducă un grup de tineri, mai ales din biserică. Şi pe de-asupra mergea şi Kyle.
— Nu, Teri, serios. Mai bine v-aţi găsi pe altcineva.
— Pe cine? Pe Martin? Pe domnişoara Charlotte? Jessica continua să mănânce. Nu putea fi convinsă.
— Gândeşte-te săptămâna care vine la lucrul acesta. Am să te întreb din nou, zise Teri, descreţindu-şi fruntea. Mergem abia peste trei săptămâni.

(ŢJT espectându-şi cuvântul, Teri se arătă în clasa Jessicăi o Uy-j săptămână mai târziu, vineri după-masă, zicând: t-' *v* — Ei, ce zici?
— Ce să zic?
— Ţi-am dat o săptămână ca să te gândeşti. Te-ai răzgândit cu privire la Mexic?
— Mexic? Jessica se gândise la multe lucruri în săptămâna aceea, dar nu şi la Mexic. Dacă te referi la invitaţia de a merge cu grupul vostru de la biserică, nu cred, Teri. O să-mi povesteşti totul când te întorci. Prefer până şi să urmăresc cele trei ore de meci şi jocuri.
Teri râse:
— Unde primeşti floricele de porumb pe gratis, nu? Jessica zâmbi şi ea. Gândul la floricelele de porumb făcu să
i se umple gura de apă. Situaţia ei cu privire la mâncare trecuse de la rău la mai rău. în fiecare zi făcuse drumuri la sala profesorală, unde, pe o masă, se găseau întotdeauna gogoşi, brioşe, ori chec cu banane. Dacă mai era cineva înăuntru, lua doar o porţie mică. Dacă sala era goală, se arunca înfometată

pe alimentele gratuite şi mânca totul până la ultima fărâmitură.
Cu ultimii 84 de cenţi, miercuri şi-a cumpărat o altă bucată de pâine veche de o zi şi două pachete de tăiţei Ramen. Nu-i plăceau tăiţeii Ramen, dar erau cei mai ieftini din magazin. Cumpărăturile ei din acea zi au costat, de fapt, 85 de cenţi şi, timidă, şi-a cerut scuze vânzătoarei că n-are încă un cent. Un. băieţel din spatele ei i-a dat Jessicăi un cent, spunându-i:
— Am primit 15 cenţi pentru cutiile cu floricele. Vrei să-ţi dau unul? Jessica i-a mulţumit băiatului, şi-a notat numele lui, şi i-a promis că-i va da înapoi centul.
Astăzi era ziua de salariu. Era salvată. Putea să meargă la bancă, să-şi deschidă un cont cu cecul ei, să-şi păstreze nişte bani şi să înceapă să trăiască o viaţă normală.
Dar era deja a patra oară de fiecare dată când se duse la cutia ei, şi de fiecare dată o găsise tot goală. Vedea plicurile cu bani în cutiile celorlalţi profesori, dar în a ei nu era nimic.
— Vrei să te duc acasă cu maşina? întrebă Teri.
— Trebuie să merg să întreb ceva la secretariat, zise Jessica. Mai bine du-te. Nu vreau să te reţin,

mai ales că ştiu că ai de mers la meci să faci galerie diseară.
— Am timp, pot să te aştept.
— Nu-i nevoie, zise Jessica. Du-te. Nu ştiu cât durează acolo.
— Bine. Sună-mă dacă vrei să te iau şi pe tine la meci diseară.
— Bine. Mulţumesc.
Jessica se simţea uşurată să rămână singură. Teri o dusese cu maşina aproape în fiecare seară, iar miercuri, Ida o dusese la doctor şi apoi în vizită la domnul McGregor. Când Ida a ieşit din cameră ca să caute o vază pentru florile pe care le adusese, Jessica 1-a întrebat din nou despre fişa ei. Tot ce-a spus a fost:
— Nu este completă.
— Ştiu, a răspuns Jessica. Charlotte a vorbit deja cu mine despre asta. Sunt sigură că va fi bine. Nu vă îngrijoraţi.
Hugh a scuturat încet din cap:
— Nu-mi place asta.
— Ce anume?
— Faptul c-ai venit la Glenbrooke ca să te ascunzi. Nici unul

dintre noi nu poate să se ascundă cu adevărat, Jessica. Adevărul iese la suprafaţă când te aştepţi mai puţin.
Jessica a luat mâna domnului McGregor şi i-a spus:
— Nu vă îngrijoraţi cu privire la mine. Sunt bine. Şi ea credea cu adevărat că aşa este.
La urma urmei, avea o casă, îi plăcea să predea şi astăzi va primi primul salariu.
După plecarea lui Teri, Jessica îşi închise clasa şi se îndreptă spre birou, gândindu-se cum să-şi ceară cecul. Niciodată în viaţa ei nu mai ceruse bani. Dacă doamna Blair nu era în birou, trebuia să discute problema cu Charlotte.
Atâta vreme cât păstrase distanţa faţă de Charlotte în ultimele două săptămâni, totul fusese bine. Dar Kyle nu mai fusese pe acolo, şi acest lucru o făcea să nu poată spune că absolut totul era „bine". Jessica nu-1 mai văzuse din după-masa aceea Ia cimitir. în drum spre şcoală se uita după fiecare camion alb care trecea pe stradă şi, de fiecare dată când auzea sirena maşinii pompierilor, se întreba involuntar dacă nu era chiar Kyle şoferul. Mergea să salveze pe altcineva? O făcuse deja?
Jessica intră în secretariat şi îşi scoase din cap celelalte gânduri. Doamna Blair stătea la biroul ei şi era pe punctul de a izbucni în plâns.
— S-a întâmplat ceva? o întrebă Jessica. Doamna Blair tresări şi se uită la ea.
— Nu, nu, desigur. Cu ce pot să te ajut, Jessica?
— Nu mi-am găsit cecul cu salariul în cutie şi am venit să vă întreb dacă ştiţi ceva despre asta.
Interfonul sună pe biroul doamnei Blair. Atât ea, cât şi Jessica săriră speriate.
— Spuneţi-i domnişoarei Fenton că vreau s-o văd la mine în birou.
Jessica şi doamna Blair schimbară nişte priviri pline de înţeles. Jessica îşi ridică umerii, respiră adânc şi zise:
— Vă doresc un sfârşit de săptămână plăcut, doamnă Blair. Intră în biroul lui Charlotte ca o femeie care nu se temea de nimeni şi de nimic.
— Ai întrebat de cecul dumitale, domnişoară Fenton?
— Astăzi e zi de salariu, nu? răspunse Jessica cu o întrebare, refuzând s-o lase pe Charlotte să pună stăpânire pe situaţie.

— Nu ne-ai dat informaţiile pe care ţi le-am cerut. Charlotte îi întinse Jessicăi fişa cu numele ei şi-i arătă rubrica cu „Rudele cele mai apropiate ", pe care o încercuise cu carioca roşie.
Jessica îşi aminti că îi promisese că va aduce datele în prima zi de şcoală, dar uitase complet. Se simţea ca un elev care a fost pedepsit pentru că şi-a uitat tema de casă; îşi jură să nu-1 facă niciodată pe vreun elev de-al ei să se simtă aşa cum se simţea ea în acel moment,
— Vă aduc luni toate datele. Nu-i nici o problemă.
— Ba da, este o problemă. Ştii, am luat legătura cu biroul districtual şi nu au fişa ta nicăieri. Ei cred că nici nu exişti. Profesorii care nu există, nu primesc salariu.
— Atunci haideţi să-1 sunăm pe domnul Hugh şi să-1 rugăm pe el să vorbească la biroul districtual, zise Jessica, încercând să-şi stăpânească tonul vocii şi să nu-şi manifeste emoţia puternică de care era cuprinsă. îşi dădu seama îngrozită că probabil domnul McGregor o înregistrase la biroul districtual ca Jessica Morgan, deoarece numele de Fenton i-a venit în minte după sosirea în Glenbrooke. îşi dădu seama, de asemenea, că nu avea nici un act de identitate. Cum putea scoate banii de pe cec, sau cum ar putea deschide un cont la bancă? Cum de nu s-a gândit la toate astea mai devreme?
— L-am sunat deja pe Hugh, zise Charlotte acră. L-am întrebat dacă a trimis fişa pentru Jessica Fenton şi ştii ce mi-a spus?
Jessica simţea cum îi creşte temperatura şi cum încep să-i ardă obrajii. Se străduia să nu trădeze nici o emoţie.
— Mi-a spus că nu cunoaşte pe nimeni cu numele Jessica Fenton şi că probabil am vrut să spun Jessica Morgan.
O săgeată arzătoare de frică trecu prin Jessica. De ce, de ce nu-1 avertizase pe domnul McGregor, sau măcar să-i fi spus că a luat numele de Fenton? Jessica încercă să gândească repede.
— Nu-i chiar aşa de complicat. Morgan a fost numele tatălui meu vitreg, minţi Jessica, şi m-am hotărât să-mi reiau numele de la naştere când a murit mama mea. S-au amestecat puţin lucrurile, asta-i tot. Aş vrea să-mi schimb numele în Fenton şi pe fişa de la biroul districtual.
— Am cerut ca fişa ta să-mi fie trimisă direct mie, zise

Charlotte, expresia ei nerelevând dacă crezuse ori nu minciuna Jessicăi. Aşteptăm cu schimbările până când vine.
— Şi-n timpul ăsta, zise Jessica, emoţia ei transformându-se în furie, ce să fac ca să primesc salariul?
— Aşteaptă, zise Charlotte, aşezându-se din nou pe scaun.
— Nu puteţi face asta, zise Jessica mânioasă.
— Oare?
Jessica se întoarse şi ieşi încercând să-şi păstreze cât de cât calmul. Charlotte nu o va domina pe ea.
— Doamnă Blair, zise Jessica, străduindu-se să nu-şi arate emoţiile, vreţi, vă rog, să-mi daţi numărul de telefon al biroului districtual? Şi, încă ceva, ştiţi cu cine ar trebui să vorbesc despre fişa mea?
Secretara notă informaţiile cerute pe o bucată de hârtie pe care i-o întinse Jessicăi.
— Sper să reuşeşti, şopti doamna Blair.
— Oh, voi reuşi, răspunse Jessica încrezătoare. Voi reuşi. Retrăgându-se în sala profesorală ca să

dea telefon, Jessica
formă numărul şi ceru să vorbească cu persoana al cărei nume era pe hârtie.
— îmi pare rău, este pe teren şi nu se mai întoarce azi. Ar putea să vă ajute altcineva?
— Sper. Sunt o profesoară nouă de la liceul Glenbrooke şi se pare că există o încurcătură în ce priveşte fişa mea. N-am primit salariul astăzi şi vreau să ştiu cine ar putea să mă ajute în acest sens.
— Un moment, vă rog. Femeia de la capătul firului îi dădu legătura în altă parte.
Jessica aşteptă vreo trei minute, până când se auzi o altă voce.
— Sunteţi Jessica Morgan?
— Da, dar mi-am luat numele de Jessica Fenton. Asta a încurcat puţin lucrurile, ştiţi, şi...
— Exact. Am fost sunaţi ieri de directoarea Liceul Glenbrooke. Aţi putea să-mi daţi numărul pe care-1 aveţi la asigurări sociale?
Jessica îi spuse numărul şi vocea întrebă:
— Aţi schimbat numele şi la asigurarea socială? Cum v-au înregistrat ei: ca Fenton ori ca Morgan?
Jessica îşi dădea acum seama că totul era mult mai complicat
90
decât crezuse. Câţiva oameni din oraş o cunoşteau deja ca Jessica Morgan; poate că trebuia să iasă din ascunzătoare.
— Aş vrea să vă întreb ceva. Cecul meu ar fi reţinut şi dacă ar fi fost scris pe numele Jessica Morgan?
— Nu, dacă aşa sunteţi înregistrată la noi. Dacă vreţi să rămâneţi cu numele Fenton, trebuie să primim o înştiinţare de la dumneavoastră şi o notă semnată de directoarea liceului, prin care dă drumul fişei dumneavoastră. Pe lângă aceasta, am avea nevoie şi de numărul permisului de conducere din statul Oregon.
— Nu-1 am încă. Jessica începea să fie copleşită şi obosită de toată încurcătura. Aţi putea să mergeţi mai departe şi să-mi daţi un cec pe numele Jessica Morgan şi să rămână totul aşa?
— Cred că da. Persoana care se ocupă de aceasta nu mai vine astăzi, dar vom elibera cecul luni şi-1 veţi putea primi marţi.
— Bine. Vă rog să faceţi aşa. închise şi părăsi şcoala cât de repede putu, făcând paşi mari spre casă. încetini pasul numai când ajunse pe strada ei. întâlnirea cu Charlotte o umpluse de atâta mânie, încât nu scăpase de ea nici când ajunse pe strada ei. La un moment dat, îşi dădu seama că se îndrepta spre cimitir. Atunci îşi aminti că de două săptămâni dorise să vadă numele de pe mormântul la care Kyle dusese flori. Acum era momentul potrivit să se uite.
Poarta cimitirului era deschisă. Jessica intră înăuntru şi simţi că trecuse o linie invizibilă şi ajunsese într-o zonă de linişte şi de calm. Cimitirul era ca un parc mare, cu copaci plini cu coruri de păsări. La câţiva paşi de ea era o bancă de piatră, şi Jessica se gândi că acesta e un loc minunat în care ar putea veni într-o zi să se stea şi să se gândească la sufletul ei. Dar nu astăzi. Interesul ei era captat de altceva acum, nu de banca din stâga ei.
Mormântul fu uşor de găsit. Florile puse de Kyle se veştejiseră, dar pe mormânt creşteau nişte flori viu colorate. Jessica se aplecă şi citi inscripţia: „Lindsey Sue Atkins. 3 martie 1971 - 3 septembrie 1991. Iubită de toţi. în siguranţă în braţele lui Isus."
,rAtkins. Numele de familie al lui Kyle era Buchanan. Să fi fost o rudă de-a lui? O fostă iubită? O persoană pe care a salvat-o? Cum a murit?"
Jessica era pe punctul de-a pleca, când observă un alt mormânt lângă cel al lui Lindsey. Citi: „Thelma Jean Atkins, soţia

lui Clyde Jacob Atkins. 7 ianuarie 1909 - 14 noiembrie 1991. In siguranţă în braţele lui Isus."
„A murit la doar câteva luni după Lindsey. Au murit oare de aceeaşi boală? Au fost rude?"
Jessica se îndepărtă încet de morminte, dându-şi seama că acum curiozitatea ei fusese mai mult stârnită, decât satisfăcută. Se duse la banca de piatră şi se aşeză. Era rece. îi era frig.
Câţiva copaci dimprejur începuseră să-şi scuture frunzele. Unii dintre ei îşi împodobiseră deja vârful cu o dantelă aurie. Norii acopereau soarele şi câţiva stropi de ploaie îşi făcură loc printre frunze şi căzură pe bancă, lângă Jessica, de parcă ar fi fost invitaţi. Nu-i displăcea compania lor. Se gândea din nou la mama ei.
Jessica îşi dădu seama că acesta era lucrul care-i lipsise în anii în care crescuse. Un cimitir. O piatră de mormânt. Un loc în care să-şi plângă pierderea. Nu putea să mai vadă cenuşa care fusese presărată în Oceanul Pacific. Nu exista în ocean nici un semn pe care să-1 poată citi iar şi iar, amintindu-şi de mama ei.
Ciudat, Jessica se simţea mai bine acum, când se gândea la moartea mamei ei, decât oricând altădată. Plânsul amar de-acum câteva zile îi făcuse bine. Banca aceasta rece îi făcea bine, de asemenea. Putea veni aici să se aşeze şi să-şi amintească de ea de câte ori avea nevoie să se elibereze de sentimentele pe care le ţinuse încătuşate timp de şaptesprezece ani.
Jessica închise ochii şi ascultă păsărelele. Mirosul proaspăt al ierbii grase de după ploaie îi umplu nările, reconfortând-o.
— Domnişoară Fenton? O voce delicată părea să vorbească de parcă nicăieri.
Jessica îşi ridică privirea şi o văzu pe Dawn Laughlin stând în faţa ei.
— Dawn, m-ai speriat! Nu te-am auzit venind.
— V-am văzut aici şi, dacă nu vă supăraţi, aş putea să vă vorbesc un minut? Dawn era îmbrăcată într-un costum având culorile echipei şcolii: roşu şi galben. Mergea, probabil, la meci cu Teri ca să facă galerie echipei.
— Sigur, dar e puţin rece aici.
— Nu-i nimic, zise Dawn, aşezându-se pe banca rece de piatră, lângă Jessica. îşi încrucişa picioarele şi braţele şi se aşeză în aşa fel încât părul lung şi drept îi ajungea până la umeri. Dawn

părea mai tânără de şaisprezece ani. Probabil din cauza trăsăturilor rotunde. Nasul îi era rotund, la fel şi bărbia, ochii, faţa şi chiar şi obrajii, când zâmbea. Toate acestea o făceau să pară ca un copil.
— Este în legătură cu ce mi-aţi spus în clasă săptămâna asta, începu Dawn.
— Da? Jessica auzi motorul unui camion şi se uită spre stradă peste umărul lui Dawn. Maşina ei sport de culoare galben deschis era parcată la intrarea cimitirului şi, chiar în faţa ei, era oprită maşina lui Kyle. Motorul mergea încă.
Jessica îşi întoarse privirea, întrebându-se dacă Kyle a văzut-o. Se concentra asupra lui Dawn.
— Ce-ai vrut să mă întrebi?
— Vă amintiţi cartea din care ne-aţi citit ieri? Jessica încercă să-şi amintească.
— Oh, da, *„The Pardoner's Tale",* de Chaucer. N-am să vă dau din ea la lucrare, poţi fi sigură. V-am citit numai din ea ca să vă faceţi o idee despre cum suna engleza veche.
— De fapt, pe mine mă interesează de unde aţi luat cartea. Aţi spus că aţi cumpărat-o foarte ieftin dintr-un anticariat.
— Exact. Jessica nu putea înţelege de ce o întreba Dawn astfel de lucruri. Fusese doar un amănunt pe care ea li-1 spusese în treacăt. „Aceasta-i pasiunea mea: să colecţionez cărţi vechi."
— Aţi cumpărat-o în Anglia?
— Da, în Londra. De ce?

Faţa lui Dawn se lumină şi ochii ei rotunzi căprui se înviorară.
— Deci aţi fost în Anglia.
— Da.
— Aţi fost şi la Paris? întrebă Dawn.
— Da.
— Şi eu, zise Dawn. Mama mea trăieşte acolo.
— Da, am auzit, zise Jessica. Aruncă din nou o privire peste umărul lui Dawn şi văzu camionul lui Kyle tot acolo, dar pe el nu-1 zări.
— Probabil vi se pare un lucru stupid, dar am putea odată să vorbim despre Paris? întrebă Dawn. Ştiţi, nimeni din acest oraş n-a fost nicăieri, cu excepţia celor care merg în Mexic cu biserica. Insă, asta-i altceva. Eu am o cu totul altă viaţă pentru că-mi

petrec verile cu mama şi nu pot vorbi cu nimeni despre asta. înţelegeţi?
— Da, cred că da. Mi-ar plăcea să stăm de vorbă despre Paris, zise Jessica cu căldură. Uşa mea este întotdeauna deschisă pentru tine, Dawn. Locuiesc pe Marigold Lane - casa galbenă cu două etaje, cu obloane albe.
— Da, ştiu casa, zise Dawn.
— Eşti binevenită să mă vizitezi oricând.
Dawn sări de pe bancă şi un zâmbet larg îi făcură obrajii să ia o formă şi mai rotundă.
— Am să vin. Mulţumesc! Trebuie să plec.
— La revedere, zise Jessica, urmărind mişcarea fustei de la costumul lui Dawn, în timp ce aceasta fugea spre maşină.
— Vino oricând! strigă Jessica.
Dawn îi făcu semn cu mâna, intră în maşina ei modernă şi plecă. Jessica o privi îndepărtându-se şi încercă să vadă dacă Kyle era pe scaunul din faţă al camionului. Nu putea să-şi dea seama. Acum trebuia să ia o decizie. Să plece, riscând o întâlnire cu Kyle, ori să stea pe banca rece şi să aştepte să vadă unde era Kyle?
înainte de a se decide, o voce gravă şi plăcută răsună în spatele ei:
— Bună, Jessica.

/jessica se ridică involuntar şi dădu de Kyle. La vederea _ *jr* trăsăturilor lui ferme şi a ochilor lui verzi, Jessica se simţi *\Sy* ca o şcolăriţă, cu limba împleticită şi foarte sfioasă.
— Am observat că vorbeai cu Dawn şi n-am vrut să te întrerup. Kyle avea aceeaşi înfăţişare de băieţel timid pe care a avut-o şi în dimineaţa în care a vizitat-o la spital. Nu te reţin. Aş vrea doar să-ţi spun că Ida m-a rugat să trec pe la tine şi să văd pe unde îţi curge vana.
— Oh, zise Jessica, luându-şi poşeta şi plasa cu cărţi. îşi amintea că-i menţionase miercuri Idei despre gaura din vană. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că instalatorul care trebuia să se ocupe de această problemă era chiar Kyle.
— E-n regulă.

— Ei bine, aş vrea să ştii că nu pot să trec în următoarele zile, poate chiar o săptămână.
— Nu-i nimic, nici o problemă. Oricând. Jessica începu să facă paşi spre ieşire.
— Plec în Nevada pentru câteva zile. Kyle aruncă cuvintele fără să fie sigur că ea le va primi. Merg cu o echipă de pom-

pieri. Plecăm diseară la şase. Nu ştiu sigur când mă voi întoarce.
Jessica îşi aminti vag că auzise despre un mare incendiu în Nevada şi despre o furtună în Wyoming.
— Oh, incendiul din Nevada continuă? Inima îi bătea încă sălbatic şi Jessica se simţea neîndemânatică încercând să formuleze o propoziţie.
— Au ars deja mai mult de 16 hectare de teren. Focul se apropie de oraşul Fallon. Au chemat ajutoare din Oregon pentru că pompierii lor au plecat acum câteva zile în Wyoming. Kyle arăta aproape ca un soldat care merge la război şi nu e sigur că se va întoarce.
Jessica nu ştia ce să spună.
— Aşa că, încheie Kyle respirând adânc, am să mă uit la vana ta când mă întorc.
In contrast cu drama de a merge să te lupţi cu focul, o vană care curge părea ceva trivial. Jessica zise:
— Lasă, nu-ţi face griji pentru ea. Nu-i chiar aşa de rău.
O tăcere adâncă se aşternu între ei. Cele câteva picături de ploaie care căzuseră din cer în ultima jumătate de oră se bucurau acum de compania tuturor prietenilor şi rudelor lor într-o adevărată burniţă. Jessica stătea tăcută, între ea şi Kyle aflându-se banca rece de piatră. Se întreba dacă el se va oferi s-o ducă acasă cu maşina.
Dar Kyle n-o făcu.
Plecă sfios, iar ea merse acasă pe jos, prin ploaie.
în noaptea aceea, în tăcerea dormitorului ei, vârâtă sub păturile călduroase, Jessica ascultă ploaia care cădea regulat pe acoperiş şi se gândi ce ciudat este că în timp ce ea era acolo, unde totul era rece şi umed, Kyle era într-un loc foarte cald şi uscat, luptând cu focul. Nu voia să se gândească la Kyle. Se gândise în ultimele trei săptămâni suficient ca să-i ajungă pentru toată viaţa. Acum trebuia să se gândească la Jessica. Avea destule probleme de rezolvat şi fără a se mai gândi la Kyle.
Mâncarea, încă o dată, era pe primul loc în lista de probleme. Se va descurca până marţi când se presupune că va primi salariul? Adormi visând la cotlete de porc, cartofi copţi şi batoane de ciocolată cu îngheţată Dove.

Sâmbătă după-masă târziu, Jessica auzi o bătaie în uşa de la intrare. Lăsă hârtiile pe birou şi merse să deschidă.
— Bună. Este o oră potrivită pentru vizită? întrebă Dawn, având pe faţa rotundă o expresie de ezitare.
— Sigur, hai, intră. Jessica o conduse în camera de zi. Dawn se aşeză pe canapeaua verde, încrucişându-şi picioarele. Plouase toată ziua, dar nu era prea rece. Cu toate acestea, Jessica purta pantaloni, un pujover lung şi şosete. Dawn era în sandale, pantaloni scurţi şi cămaşă. Jessica gândea încă în stil californian, unde, când ploua, trebuia să te îmbraci gros, să faci foc şi să stai înăuntru toată ziua. Cei din Oregon priveau o astfel de zi la fel ca pe toate celelalte.
— îmi pare rău, dar n-am în casă nimic de băut să-ţi ofer, zise Jessica.
— Nu-i nimic, nu mi-e sete. Dawn se uită prin cameră, studiind detaliile. Jessica nu făcuse prea

multe pentru decorarea ei, pusese doar o vază mică cu flori de câmp pe masa din sufragerie.
— Scriaţi scrisori? întrebă Dawn, uitându-se la hârtiile de pe birou.
— Oh, nu, sunt doar nişte notiţe şi alte lucruri. Jessica nu voia să-i spună lui Dawn că lucra la povestea *„Sub tufa înflorită".* Ar fi preferat să fi închis biroul înainte de a merge la uşă.
— Haide, vorbeşte-mi despre Paris, zise ea, încercând să schimbe subiectul.
— Oamenii de-acolo sunt altfel decât cei de-aici. Mai izolaţi. Pentru mine este, de fapt, un loc singuratic. Cred că şi mama mea este singură, dar ea nu va admite niciodată acest lucru. E prea mândră. N-ar admite niciodată că a făcut o greşeală atunci când a fugit de acasă.
— A fugit? întrebă Jessica, gândindu-se că era un termen prea comic să-1 foloseşti când te referi la o femeie în toată firea care-şi părăseşte soţul.
— Şi-a dorit acelaşi stil încântător de viaţă pe care 1-a avut sora ei. Mătuşa mea s-a căsătorit cu un tip bogat şi mama s-a gândit că e mai bine decât să fie căsătorită cu un medic, aşa că a plecat într-o bună zi. N-am ştiut nimic de ea timp de o lună. Apoi, tatăl meu a primit o scrisoare şi mi-a spus că vor divorţa.

Şase luni mai târziu, mama m-a sunat şi mi-a spus că s-a recăsătorit şi voia să petrec vara cu ei pe Riviera, pe un iaht.
— Te-ai distrat?
— Nu m-am dus. I-am spus că-mi făcusem deja planuri pentru vară. însă vara următoare m-am dus. Şi vara următoare, la fel. E ca un film, într-un anume fel, ştiţi? Servitorii, casa uriaşă, iahtul, şi totul. Dar te simţi, de fapt, foarte singur.
— Te cred, zise Jessica, încercând să-şi manifeste astfel simpatia şi înţelegerea.
— Totul este atât de fals. Am întâlnit un băiat vara trecută. Giovanni. Era din Italia. A venit şi el la petrecerea de pe iaht într-o seară şi... Dawn se opri şi se uită şi îşi lăsă privirile în jos. Nu mai spuse nimic.
— Te-a convins Giovanni să faci ceva ce nu voiai să faci? întrebă Jessica cu grijă.
— Cam aşa ceva, zise Dawn, lacrimile începând să-i curgă pe obraji. Am vrut să mă sărute, dar, după ce a făcut-o, n-ar fi vrut să se mai oprească. M-am simţit ca un copilaş. Mă săruta şi mă mângâia peste tot şi, când a încercat să-mi descheie bluza, am fugit şi m-am închis în cameră. A fost atât de umilitor.
— Cred c-ai procedat corect, zise Jessica cu voce blajină. Nu erai pregătită.
— Mama credea c-ar fi trebuit să fiu. A avut o mică discuţie cu mine, dimineaţa următoare, zise Dawn, ridicându-şi privirea şi ştergându-şi lacrimile. Mi-a vorbit de „protecţie" şi de „a fi pregătită". Mi-a dat chiar şi nişte..., ştiţi, „lucruri" din acelea ca să le port în poşetă.
Jessica aşteptă ca Dawn să continue.
— Nu sunt gata, zise Dawn.
— E-n regulă.
— Dar ştiţi, toată lumea pare să creadă că deja, ştiţi, că m-am culcat cu cineva. Băieţii de la şcoală mâ tratează altfel decât pe celelalte fete. Ca să fiu sinceră, aproape că-mi vine să mă duc şi să... Dawn părea că-şi caută cele mai potrivite cuvinte. Şi să termin o dată cu asta.
— Trebuie să rămâi credincioasă faţă de ceea ce eşti în realitate, Dawn, zise Jessica. Numai tu poţi să decizi ce şi când să faci.
Un zâmbet apăru pe faţa lui Dawn.

— Asta încerc să înţeleg. Şi la asta sper să mă ajutaţi. Ştiţi, e aşa cum am spus înainte, nu păreţi a

fi ca ceilalţi din oraşul ăsta. Aţi fost în multe locuri. Cunoaşteţi multe lucruri. Aveţi experienţă.
— Ei bine, poate nu e chiar aşa cum crezi tu, Dawn. Pe lângă asta, nu poţi încerca să-ţi faci viaţa identică cu a cuiva. Trebuie să-ţi trăieşti propria-ţi viaţă.
— Cred că surit în căutarea unui model.
— Un model? Jessica se simţi stânjenită. Uite ce e, Dawn, îţi pot fi profesoară şi pot să te ascult când ai nevoie de mine, dar nu sunt model pentru nimeni şi nici nu vreau să fiu. Jessica îşi dădu seama că vorbele ei reflectau o atitudine de nepăsare şi erau foarte dure. Ar fi vrut să le fi formulat altfel.
— Bine, pot să vă cer măcar o favoare?
— Desigur, zise Jessica, sperând că orice-ar fi, va putea spune da şi va repara modul în care tocmai o dăduse la o parte pe Dawn.
— Este o mare favoare. Dawn făcu o pauză şi se uită în ochii Jessicăi. Vreţi să veniţi în Mexic cu mine şi cu grupul de la biserică?
Jessica râse tare.
— în Mexic? De ce vrei să merg şi eu în Mexic?
— Sunt doar patru zile, zise Dawn. Merg anul acesta pentru că vreau să mă cunosc şi să văd din ce sunt plămădită.
— Cred că faci bine, dar nu ai nevoie de mine ca să-ţi dai seama de lucrul acesta.
— Nu prea am prieteni, zise Dawn, alegându-şi cu atenţie cuvintele. Adică, o mulţime de oameni se poartă ca şi cum mi-ar fi prieteni, dar ei nu mă înţeleg cu adevărat. Ştiţi, această excursie înseamnă foarte mult pentru mine şi mi-ar plăcea să fiţi acolo.
Jessica încercă să înţeleagă cuvintele lui Dawn, mesajul nerostit din spatele cuvintelor ei. Cunoştea unele din aceste sentimente de nesiguranţă care-o însoţiseră şi pe ea atunci când încercase să ia decizii, fiind singurul copil în casă, trăind cu un tată care era prea ocupat ca s-o mai bage în seamă şi dorind să aibă o mamă cu care să stea de vorbă. Da, Jessica înţelegea sentimentele lui Dawn. însă nu era destul ca s-o convingă să meargă în Mexic.
— Dawn, apreciez că vrei să merg cu tine în Mexic, dar nu se poate.

— De ce? Cei care conduc grupul au totul plătit. Vineri nu este şcoală, iar luni e sărbătoare. Sunt sigură că v-aţi simţi bine.
Jessica dădu din cap.
— îmi pare rău, dar nu pot să merg. Dawn lăsă să-i scape un oftat de exasperare.
— Vreţi măcar să vă mai gândiţi şi să vă rugaţi pentru asta? Jessica îşi strânse buzele şi-şi simţi cicatricea de pe buza superioară atunci când făcu acest lucru.
— Am să mă gândesc. Faţa lui Dawn se lumină.
— Mulţumesc.
„Este o fată cu adevărat drăguţă, gândi Jessica. *Nu mi-ar plăcea să ştiu că şi-a distrus viaţa."*
Dawn schimbă subiectul şi-i spuse Jessicăi că băieţii lor câştigaseră meciul seara trecută. După alte cinci sau zece minute de discuţii, Jessica îi puse lui Dawn o întrebare pe care credea că n-o va putea pune nimănui din oraş.
— Am văzut un mormânt ieri, din locul în care stăteam. Numele de pe el era Lindsey Atkins. Ai cunoscut-o?
— Lindsey? Era nepoata Thelmei. A venit din Spokane ca să aibă grijă de Thelma când aceasta s-a îmbolnăvit de cancer. Lindsey era aici doar de cinci luni când s-a îmbolnăvit de pneumonie, sau

aşa ceva, şi a murit. A fost un şoc foarte mare pentru toată lumea.
Jessica dădu din cap, sperând ca Dawn să continue.
— Era aşa de frumoasă. Părul roşcat şi pielea albă. Avea cea mai frumoasă voce. Tatăl meu m-a dus odată la o cină unde se adunau fonduri pentru spital şi, după cină, Lindsey a cântat cântece irlandeze. Eram doar într-a şaptea, dar îmi amintesc foarte bine.
— Se pare că era o femeie deosebită, zise Jessica. Ce păcat că a murit la doar douăzeci de ani.
— Cred că partea cea mai tristă a fost că tocmai se logodise cu Kyle. II ştiţi pe Kyle Buchanan? Este pompier la noi în oraş.
Jessica încercă să-şi păstreze neschimbată expresia.
— Da, l-am întâlnit pe Kyle.
— Erau foarte îndrăgostiţi, aşa spunea toată lumea. Când a murit, Kyle şi-a luat concediu şi s-a mutat cu Thelma.

A avut grijă de ea până a murit, ca şi cum ar fi fost propria lui bunică.
— Chiar? fu tot ce zise Jessica. *„Ce om bun, să aibă grijă de o femeie bătrână, pe moarte. Ce mare trebuie să fi fost dragostea lui pentru Lindsey."*
— Tata a spus odată că toată povestea 1-a îmbolnăvit pe Kyle.
— In ce fel? întrebă Jessica.
— Nu ştiu. Cred că s-a referit la faptul că, de la moartea lui Lindsey, Kyle n-a mai ieşit cu nimeni.
După plecarea lui Dawn, Jessica s-a gândit cât de mult timp a trecut din viaţa ei fără să plângă moartea mamei ei. Probabil că dr. Laughlin ar considera-o şi pe ea bolnavă, dar pentru motivul opus. Kyle o plânsese prea mult, iar ea de-abia începuse.
în seara aceea, se aşeză din nou cu albumul cu poze de familie şi plânse când văzu pozele mamei ei - dar nu cu suspinele acelea dureroase şi sfâşietoare cu care plânsese cu câteva săptămâni în urmă.
De data aceasta lacrimile ei erau ca o ploaie blândă şi regulată care-i aducea curăţarea şi vindecarea inimii.
Se gândea mereu la Kyle şi urmărea ştirile de la şase şi de la unsprezece, ca să se informeze despre incendiu. Era bine şi sănătos? Va putea fi stins focul curând? Reporterii au anunţat duminică seara că au ars peste 40 de hectare de teren, dar că nici o casă nu a fost distrusă.
Cât va mai sta Kyle acolo? Se gândea la părul lui castaniu închis şi la felul în care i se ondula la capete. Se gândea la ce simţise când mâna lui puternică i-a apăsat buza în ambulanţă şi la mirosul de scorţişoară al gumei lui de mestecat. Aşa au trecut zilele de la sfârşitul săptămânii, gândul la Kyle şi la mâncare umplându-i tot timpul.
Luni se hotărî să le dea elevilor o lucrare scrisă. Era prea flămândă ca să se concentreze asupra orei de curs.
— Scoateţi o foaie de hârtie, le zise Jessica, şi descrieţi o persoană pe care o cunoaşteţi bine. Utilizaţi cele cinci simţuri în descrierea voastră şi scrieţi cel puţin trei paragrafe.
Jessica se aşeză şi stomacul ei începu să se manifeste zgomotos. Spera să nu fi auzit nimeni. După oră, se gândea că va trece pe la sala profesorală să servească nişte gogoşi, cafea, orice.

Dar tot ce găsi fu doar nişte turtite din orez. Nefiind nimeni s-o vadă, Jessica luă toată punga. îşi spunea că mâine va primi salariul şi primul lucru pe care-1 va face va fi să-şi cumpere ciocolată Dove şi nişte dulciuri pe care să le aducă la şcoală pentru a înlocui tot ce consumase în ultimele săptămâni.

Din nefericire însă, nici marţi nu apăru cecul cu salariul în cutia ei poştală. După şcoală, merse din nou la secretariat. O pusese pe mătuşa ei Bonnie drept cea mai apropiată rudă. Mătuşa Bonnie şi unchiul John locuiau în Pennsylvania. Nu prea avea legătură cu ei, dar, totuşi, erau cei mai potriviţi ca să fie daţi ca rude apropiate.
— Cauţi ceva? întrebă Charlotte când Jessica intră în secretariat. Jessica nu răspunse nimic. îi întoarse doar Charlottei privirea
de salut.
— Uite-1, zise Charlotte, arătându-i plicul alb din spatele ei. înainte de a ţi-1 da, zise Charlotte, plimbând plicul prin faţa ei şi atingându-i cu el obrazul, vreau să ştii că te urmăresc, domnişoară Morgan.
Inima Jessicăi îngheţă. Automat îşi ascunse orice emoţie.
— Nu ştiu ce joc joci, sau cine eşti, sau ce faci aici în Glenbrooke, dar sunt pe urmele tale şi intenţionez să aflu. Pentru că, ştii, femeile care au o licenţă obţinută la Oxford nu ajung profesoare de engleză într-un liceu dintr-un orăşel neînsemnat decât dacă se ascund de ceva. Poate de lege?
Jessica smulse cecul din mâna lui Charlotte şi se întoarse să plece.
— Aşteaptă numai! Am să aflu eu de ce anume te ascunzi, strigă Charlotte după ea.
Paşii mari ai Jessicăi o duseră la uşa principală şi apoi coborî treptele câte două de-o dată. Auzi un claxon. Maşina lui Teri era parcată chiar în curbă.
— Urcă, zise Teri.
Jessica era prea epuizată ca să facă altceva. Se aruncă pe scaun şi închise uşa cu mare zgomot.
— Ţi-ai primit cecul?
— în sfârşit! strigă Jessica. Care-i problema femeii ăsteia?
— Oh, n-o lăsa să te domine. Hai să mergem la bancă. Unde ţi-ai deschis contul?
102
— Nu mi l-am deschis încă, zise Jessica.
— Te duc eu într-un loc bun atunci. Teri se întoarse şi se îndreptă spre centrul oraşului. Deschise radioul şi începu să fredoneze cântecul pop care umplea văzduhul din jurul lor.
Buna ei dispoziţie avu un efect bun asupra Jessicăi, alungându-i mânia şi, pe când ajunseră la bancă, Jessica se simţea refăcută după întâlnirea cu Charlotte.
— Am nevoie »de actul de identitate, zise funcţionara de la bancă în timp ce bătea la maşină formularul de deschidere a contului.
— Oh, asta-i problema, zise Jessica, nu-1 am la mine.
— Nici măcar carnetul de conducere? Poate fi şi din afara statului.
— Nu, n-am nimic la mine. Femeia se opri din bătut.
— îmi pare rău. Nu pot completa formularul fără nici un act de identitate. Fiţi amabilă şi veniţi mâine cu actul de identitate ca să terminăm de completat.
— Bine, zise Jessica fără vlagă. Nu se gândise la acest aspect. Ce-i va spune lui Teri, care era la un alt ghişeu şi vorbea cu o cunoştinţă?
— Ce repede a mers, zise Teri.
— N-am putut să-mi deschid contul. Am nevoie de carnet de conducere mai întâi. Este vreo şcoală de şoferi prin apropiere?
— Nu-i departe, dar închide în câteva minute. Va trebui să revenim mâine.
Mergând spre maşina lui Teri, în mintea Jessicăi creştea panica. Cum va putea să aştepte până mâine să poată cumpăra ceva de mâncare?
— Teri, aveţi în oraş vreun magazin în care să se poată scoate bani direct de pe cec? Ştii, un loc în care să poţi cumpăra fără să ai nevoie de act de identitate.

— Ştiu la ce te referi, zise Teri. Aveam multe de felul acesta în Escondido. Glenbrooke este prea mic pentru aşa ceva. Ai nevoie să-ţi împrumut nişte bani până reuşeşti să iei din cont?
Jessica ezită. Mândria fu mai puternică.
— Nu, mulţumesc, mă descurc.
— Unde vrei să te duc? întrebă Teri.

„La un magazin, la un restaurant, acasă la tine - oriunde este mâncare!" se gândi Jessica. însă tot ce spuse fu:
— Acasă.
Păstrară câteva minute de linişte, apoi Teri zise:
— Ştii ce, Jessica? Chiar dacă totul a fost o luptă pentru tine de când ai venit aici - accidentul, Charlotte, să nu ai maşină şi toate celelalte - sunt convinsă că Dumnezeu are grijă de tine. Cred că totul va fi bine în cele din urmă.
Jessica nu ştia ce să spună, dar mârâi ceva manifestându-şi necredinţa.
— Uneori e greu să te încrezi în Dumnezeu, nu-i aşa? întrebă Teri.
— Hai să zicem doar că eu trăiesc cu filozofia că Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută pe ei înşişi.
— Nu cred că e aşa, zise Teri, luând colţul străzii Jessicăi. Modul în care văd eu lucrurile e că atunci când te predai lui Dumnezeu, El vine în inima ta şi lucrează în mod surprinzător.
— Mod surprinzător?
— Sper că înţelegi ce vreau să spun. El transformă în mod supranatural toate lucrurile spre binele nostru.
Jessica nu avea puterea să se contrazică cu Teri referitor la versiunea ei despre supranatural ori la părerea ei despre care ar putea fi binele lui Dumnezeu. Opriră în faţa casei Jessicăi şi amândouă observară trei pungi mari de hârtie aşezate în faţa uşii de la intrare.
Jessica ajunse prima la ele şi se uită să vadă ce conţin. Erau pline cu alimente. După cum se vedea, tocmai fuseseră aduse, pentru că sucul de portocale avea încă gheaţă deasupra. Erau însoţite de un bilet pe care scria simplu: „Bun venit la Glenbrooke."
— Ce-i în pungi? întrebă Teri, coborând din maşină şi venind spre Jessica.
— Alimente, zise Jessica pe un ton indiferent. în sufletul ei însă, era foarte tulburată.
— Cine le-a lăsat?
— Nu ştiu. Jessica îi arătă lui Teri biletul. Un zâmbet trecu peste faţa lui Teri şi zise:
— Ce ţi-am spus? Acesta este modul surprinzător în care

lucrează Dumnezeu. N-ai putut să mergi la cumpărături astăzi, aşa că Dumnezeu a adus magazinul la tine. Jessica deschise uşa şi luă o pungă.
— N-aş putea spune că m-am predat cuiva, şi tu ai spus că acesta-i primul pas.
Jessica se felicita că nu lăsase pe nimeni până acum să-i stăpânească viaţa.
— Eu aş numi lucrul acesta un har neaşteptat. Dumnezeu ştia de ce ai tu nevoie şi ţi-a dat totul, înainte ca tu să-I ceri. Te-a învăluit în harul Lui, înainte ca tu să simţi.
Teri duse celelalte două pungi şi le puse pe mobila din bucătărie.
— Aş vrea să merg la toaletă. Apoi te ajut să-ţi pui alimentele la loc. Unde-i baia ta?
— Sus, zise Jessica. în momentul în care Teri părăsi încăperea Jessica respiră adânc, încercând să-şi reţină lacrimile de uimire.
Luă o pulpă de viţel din pungă şi apăsă cu degetul mare carnea moale şi roşie. Gura începu să-i

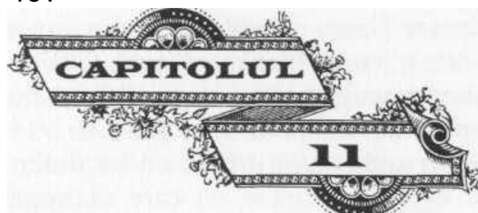
saliveze. Nu-şi putea aminti ultima dată când mâncase carne. Probabil că fusese acum trei săptămâni când mâncase hamburgerul cu Kyle. Urma apoi o pungă cu morcovi, alta cu cartofi, apoi lapte, ouă, unt, brânză, pâine, pui, salată, conserve de supă, condimente, suc, piersici, mere, cafea, broccoli, şi apoi, pe fundul primei pungi, surpriza. Jessica nu-şi putea crede ochilor ridicând cutia cu batoane de îngheţată cu ciocolată Dove.
începu să plângă încet şi strânse cutia la piept ca şi cum ar fi fost un dar preţios. Cine a ştiut de asta? Nu spusese nimănui nici un cuvânt despre visul ei de a-şi lua Dove. Cine ar fi putut şti că, dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut cumpăra pentru ea de la magazin, acesta ar fi fost lucrul cel mai însemnat? Cine ar fi putut şti? Dumnezeu? Jessica alungă gândul imediat ce apăru. Un Dumnezeu care i-ar oferi toate aceste alimente şi ar include chiar şi ciocolată Dove ar distruge imaginea pe care ea şi-o formase despre El.
— Ce de bunătăţi! zise Teri cu voioşie, intrând din nou în bucătărie.
Jessica îşi şterse lacrimile şi aşeză discret cutia cu batoanele Dove înapoi pe corpul de bucătărie, împreună cu celelalte lucruri.

— Ce vrei să pun eu la loc? întrebă Teri. Alimentele pentru frigider?
înainte ca Jessica s-o poată opri, Teri deschise frigiderul şi înlemni, cu aceeaşi privire încremenită pe care-o avusese şi Kyle.
— Hei, zise Teri râzând, chiar că aveai nevoie de alimente. Deschise uşa congelatorului şi avu aceeaşi reacţie de surpriză.
— Am impresia că alimentele astea au ajuns chiar la timp. Teri începu să umple rafturile frigiderului cu lucrurile din pungi.
Jessica deschise un dulăpior şi începu să pună repede cutiile cu supă şi spaghetele, sperând ca Teri să nu observe că şi dulăpiorul era gol. Teri observă.
— Se pare că n-ai mai avut nimic. Tonul glumeţ al lui Teri fu înlocuit de unul serios. Jess, de când n-ai avut mâncare?
— Nu de mult timp, zise Jessica, simţindu-se prinsă şi nervoasă. Să îndrăznească să-şi lase garda şi să-i vorbească sincer lui Teri? Trecuse aşa de mult de când nu se mai simţise liberă să-i spună cuiva ce gândea cu adevărat, ori ce simţea. Toate cuvintele ei fuseseră atât de controlate.
Teri se opri din aranjarea alimentelor. Stând în faţa Jessicăi, o întrebă:
— De când, Jess? De ieri? De alaltăieri? Jessica nu răspunse.
— Am crezut că suntem prietene, Jessica. Prietenii pot să se încreadă unul în celălalt. Prietenii pot să-şi spună unul celuilalt când trec prin perioade mai dificile. Eu vreau să fiu prietena ta. îmi dai voie, te rog, să intru în viaţa ta? Vrei doar să-mi spui adevărul, Jessica?
— Adevărul e, începu Jessica încet, controlându-şi încă emoţiile, că am rămas fără mâncare şi am aşteptat să primesc salariul ca să mă pot duce la magazin să-mi fac cumpărături. Asta-i tot. Nu-mi place deloc să-mi vorbeşti ca şi când aş fi copil.
— Nu aşa am vrut să sune, zise Teri. Scuză-mă dacă aşa ai înţeles. Ezită un moment, apoi, dându-şi seama că acesta era cel mai bun răspuns pe care Jessica putea să-1 dea în acel moment, Teri se întoarse la treaba ei şi, tăcută, puse la loc toate celelalte alimente.
De îndată ce au fost puse toate la locul lor şi pungile de hârtie au fost adunate, Teri zise:

— Acum mă duc. Ne vedem mâine. Se îndreptă spre uşă, apoi se opri şi se întoarse. Oh, dacă vrei să te duc mâine cu maşina la şcoala de şoferi, nici o problemă. Te duc bucuroasă după ore.
— Perfect, zise Jessica. Pe mâine. Mulţumesc!

Imediat după plecarea lui Teri, Jessica se duse la congelator, luă cutia cu batoane Dove, o deschise, scoase un baton, îi desfăcu ambalajul şi încet, solemn, luă o muşcătură. Ciocolata amestecată cu îngheţată avea exact gustul pe care ea ştia că-1 va avea. Aşteptase atât de mult acest moment. Era delicios.
Avea un singur regret ca o împunsătură dureroasă în inimă, acela de a nu avea un prieten cu care să împărtăşească acel moment de bucurie. Dar acesta, ştia prea bine, era preţul pe care trebuia să-1 plătească pentru a-şi păstra secretul.

1

r~V?ăptămâna următoare, Jessica a mâncat ca o regină şi a *f)J* privit viaţa cu mai mult optimism. Avea permis de con-v—' ducere de Oregon, un cont la bancă, mai puţine neplăceri cauzate de Charlotte şi o conştientă crescândă a faptului că Dawn o admira mult.
Jessica reuşi s-o ţină pe Teri la o oarecare distanţă, păstrându-i totuşi prietenia. Se bucura în fiecare zi de salutul ei voios şi de serviciile de „taxi", care-i stăteau la dispoziţie fără nici o obligaţie şi fără să simtă că sunt o povară pentru Teri. Dar Jessica aprecia în special faptul că Teri nu insistase asupra problemei cu mâncarea şi nici nu insinua că Jessica n-ar avea destulă încredere în ea ca să-i spună tot adevărul.
Singurul lucru cu care Teri o înnebunea pe Jessica era planta de aloe vera. Jessica se lăsă doar o dată convinsă să încerce gelul şi nu era sigură că-i făcuse bine. Teri spunea că trebuia pus regulat şi începuse s-o întrebe pe Jessica în fiecare zi dacă-şi pusese gel pe buză.
Kyle fusese plecat toată săptămâna, luptându-se cu focul din Nevada.

în fiecare seară, când era singură, Jessica se lupta cu „focul Kyle" care-i năpădise inima. De când a auzit despre Lindsey şi despre grija pe care i-a purtat-o Kyle bunicii ei, după moartea lui Lindsey, Jessica a simţit crescând în ea un spirit de compasiune faţă de Kyle. într-un anume fel, fapta lui miloasă faţă de această femeie a calmat inexplicabil durerea Jessicăi pentru pierderea marnei ei.
în răcoarea şi liniştea fiecărei dimineţi, în drum spre şcoală, Jessica îşi simţea mintea năpădită, dar nu de memoria mamei ei, şi nici de toate complicaţiile pe care le lăsase în urma ei când venise la Glenbrooke. Faţa lui Kyle era cea pe care o vedea întotdeauna în nori. Vocea lui gravă şi calmă era cea pe care o auzea în bătaia vântului. Şi era o adevărată tortură.
Kyle lupta încă cu incendiul din Nevada şi în 28 septembrie, ziua în care Charlotte aranjase ca el să vorbească şcolii adunate în careu. Unul dintre ceilalţi pompieri, Bobbie, făcuse prezentarea în locul lui. Jessica observase că Charlotte n-a rămas în sala festivă după ce 1-a prezentat.
Charlotte avusese mult de lucru în ultima vreme, ceea ce însemna că nu-i prea dăduse atenţie Jessicăi şi părea chiar să-şi fi uitat promisiunea de a scormoni în trecutul ei misterios. Charlotte

era preocupată pentru că, într-un acces de mânie, luni dimineaţa o concediase pe doamna Blair şi căuta acum cu disperare pe cineva care să o înlocuiască. Unii profesori spuneau că, de fapt, doamna Blair a fost cea care şi-a dat demisia. Desigur că, Glenbrooke fiind un oraş mic, reputaţia lui Charlotte era deja cunoscută, lucru ce-i făcea dificilă sarcina de a găsi o nouă secretară.
în prima luni din octombrie, Jessica era la mijlocul celei de-a treia ore, discutând eseul „Mirabeau" de Thomas Carlyle, când cineva trecu prin dreptul uşii ei deschise. Era sigură că fusese Kyle.
încercând să se concentreze la oră, întrebă:
— Ar putea cineva să-mi spună ce semnifică primul rând?
Bill ridică mâna. Jessicăi îi plăcea Bill. înalt, subţire, cu ochelari rotunzi şi de o inteligenţă sclipitoare, Bill găsea întotdeauna un mod de a face clasa să râdă. Avea ceva din spiritul unui băiat de la ţară. îl văzuse de mai multe ori în cizme de cow-boy şi se aştepta în fiecare zi să-1 vadă apărând cu o pălărie de

cowboy. Jessica aştepta cu plăcere cea de-a treia oră în fiecare zi, ştiind că Bill va fi acolo ca să însufleţească lucrurile.
— Da, Bill?
— înseamnă că nu suntem încă gata. Apăsă cu degetul creştetul capului la fel ca bucătăreasa care verifică mijlocul prăjiturii să vadă dacă e gata. Nu. încă-i prea moale. Clasa începu să râdă.
— Bine, aprobă Jessica concluzia lui Bill. Dar ce se spune despre înfăţişarea exterioară? Textul spune: „Casa care-i negata nu arată ca şi casa care-i gata." Ce vrea să spună Carlyle prin „nu arată"?
Bill sări din nou cu:
— Pentru că o clădire arată ca o clădire şi o casă arată ca o casă. Clădirile sunt clădiri şi casele sunt case. Nu v-aţi uitat niciodată la programele educative pentru copii, de la televizor, domnişoară?
— Acest eseu a fost scris în 1837, aşa cum v-am spus. Ce cuvânt folosim astăzi pentru „negata"?
— Ridicată? îndrăzni Bill din nou. Clasa râse.
— Ce ziceţi de „în construcţie"? întrebă Jessica. Cum sunt oamenii „în construcţie"?
— Aşa cum am zis eu, se oferi Bill. încă nu sunt gata. Dându-şi seama că nu poate scoate nimic mai bun de la ei, le
ceru să citească restul eseului în clasă şi să răspundă la întrebările pe care li le dăduse ea.
în clasă se aşternu tăcerea, în timp ce elevii începeau să scrie, ori cel puţin păreau că încep să scrie. Jessica găsi o scuză ca să meargă în spatele clasei şi să fie mai aproape de uşa deschisă, în cazul în care Kyle ar trece din nou pe acolo. începu să se uite într-o cutie de pe raftul din spate şi se gândi că-i la fel ca şi elevii ei. Ei se prefăceau că citesc, dar ştia că mulţi dintre ei găsiseră alte lucruri mai interesante de făcut. Se uită la Bill, care părea foarte ocupat cu o hârtie şi un pix.
— Folosiţi-vă bine timpul, zise Jessica. Tema asta-i pentru mâine.
în clasă se auziră câteva oftaturi. Jessica se uită la ceas. încă cinci minute până la terminarea orei şi apoi va avea o pauză. Va trebui să-şi facă de lucru pe undeva şi să vadă dacă Kyle era

pe-acolo. Dacă-1 va vedea, nu ştia ce-i va spune. Ar fi fost, însă, prea curioasă ca să nu-1 vadă, acum că se întorsese din misiunea din Nevada. Dacă era acolo, era oare pentru că el voia, ori la cererea Charlottei?

Se auzi soneria. Elevii se ridicară din băncile lor şi holul se umplu cu adolescenţi gălăgioşi. Jessica stătu în uşă, zâmbind fiecărui elev care trecea pe lângă ea. îi plăceau toţi. Erau o sursă surprinzătoare de^ energie şi încurajare pentru ea.

Bill a fost printre ultimii care au ieşit. Avea în jurul gâtului, prinsă cu bandă adezivă, o hârtie ruptă din caiet pe care scrisese ceva. Trecu pe lângă ea ca şi când nu i-ar fi păsat dacă-1 va opri să citească hârtia, ori nu, dar bineînţeles că îl opri. Scria: „Scuzaţi praful. Suntem în construcţie." Cuvintele „în construcţie" erau subliniate şi, deasupra lor, cu litere vechi englezeşti scrisese: „negata".

Jessica începu să râdă şi la fel făcură alţi trei elevi de lângă Bill.

— Sunt bucuroasă că ai învăţat ceva astăzi, Bill.

Bill se uită peste capul Jessicăi şi pe faţă îi apăru un zâmbet larg.

— Hei, Kyle! Când te-ai întors?

Jessica îşi ţinu respiraţia şi se întoarse încet. Da, era faţa pe care o văzuse în visurile ei din ultima săptămână. Kyle purta blugi şi o cămaşă căreia îi suflecase mânecile.

— Aseară, zise Kyle, răspunzându-i lui Bill, dar uitându-se la Jessica.

Ea ar fi vrut să-şi încolăcească mâinile pe după umerii lui, să-şi apropie obrazul de al lui şi să-i şoptească la ureche că se bucura şi că era uşurată că se întorsese cu bine de la lupta cu focul.

— Bună, fu însă tot ce putu să spună. Mirosul puternic de scorţişoară al gumei lui de mestecat umplea aerul dintre ei.

— Teri mi-a spus că vrei să vii în Mexic cu noi la sfârşitul acestei săptămâni, zise Kyle.

Jessica nu ştiu ce să zică.

— Fantastic! zise Bill. O să vă placă! Oamenii din sat sunt foarte prietenoşi. Eu merg a treia oară deja. Dawn ştie că plecaţi?

Bill o luă la fugă prin hol s-o caute pe Dawn, având încă la gât hârtia cu „în construcţie".

— Eu..., Jessica se uită în ochii verzi ai lui Kyle. Părea obosit. Nu ştiu.

în momentul următor, Dawn fu lângă ea.

— E-adevărat că veniţi cu noi?

— Păi...

— Am încercat s-o conving să vină, Kyle, zise Dawn. întorcându-se spre Jessica, adăugă cu o voce mai scăzută: Trebuie să veniţi. Va fi prima dată şi pentru mine. Dacă eu pot, şi dumneavoastră puteţi.

Cu colţul ochiului, Jessica o văzu pe Teri ieşind din clasa ei şi intrând repede înapoi când îl văzu pe Kyle împreună cu Jessica. *„Am să vorbesc eu cu ea despre asta!"*

— Ultima noastră întâlnire este diseară la biserică, zise Kyle, aparent conştient de delicateţea situaţiei. La ora şapte.

— Va fi acolo, zise Dawn. Va veni.

— Depinde de tine, zise Kyle. Trebuie să plec. E-n regulă dacă te sun mai târziu în legătură cu vana?

„Vana?"

— Oh, da. Gaura din vană. Sigur. Oricând. Voi fi acasă. Cred că nici gaura nu va pleca nicăieri. Zâmbi uşor la încercarea de a glumi.

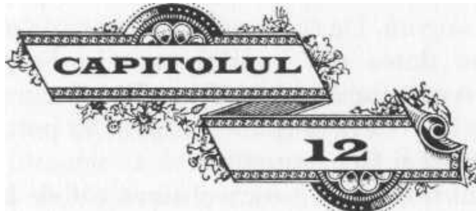
Kyle zâmbi şi el, le salută pe Jessica şi pe Dawn, şi apoi se amestecă cu şuvoiul de tineri din hol, fiind cu un cap deasupra majorităţii elevilor. O mulţime de elevi îl cunoşteau şi-1 salutau ori îi făceau semn cu mâna. Apoi se auzi soneria şi elevii se duseră la clasele lor, cu excepţia lui Dawn.

Ea rămase lângă Jessica, insistând cu ochii ei rotunzi şi stând puţin bosumflată cu buzele ei pline.
— Bine, zise Jessica într-un final. Am să mă duc cel puţin la întâlnirea din seara asta de la biserică. Apoi am să mă decid.
Faţa lui Dawn se lumină.
— Grozav!
— Grozav? repetă Jessica.
— Da, grozav! Ne vedem diseară.
Jessica dădu din cap şi Dawn se grăbi pe hol ca să nu întârzie la următoarea oră. Cu paşi hotărâţi, Jessica intră în clasa lui Teri şi se opri în spate cu mâinile pe şolduri, până când aceasta scrise pe tablă şapte verbe în spaniolă. Teri o văzu pe Jessica şi rugă clasa să ia o foaie de hârtie şi să conjuge verbele fără nici un cuvânt. Apoi se duse la Jessica şi ieşiră împreună pe hol.

— Pace? întrebă Teri.
— De ce mi-ai făcut una ca asta? întrebă Jessica. De ce i-ai spus că mă duc şi eu?
— Pentru că m-a întrebat dacă am găsit un alt lider adult şi i-am spus că tu eşti singura cu care am vorbit despre excursie. Şi aşa şi este. Nu ştiu pe nimeni altcineva care ar fi potrivit să meargă într-o excursie ca asta.
— Cum poţi fi aş,a sigură că eu sunt potrivită? întrebă Jessica. Nu era supărată pe Teri, dar nu-i plăcea gândul că fusese forţată să meargă în excursie. Refuza să fie obligată să facă ceva.
— Uite ce e, zise Teri, simt că Dumnezeu are ceva special pentru tine în această excursie. Scuză-mă dacă mi-am depăşit limitele.
— Simţi că Dumnezeu are ceva pentru mine? Acesta este un alt lucru supranatural „surprinzător" de-al tău? Pentru că eu nu iau deciziile aşa. Mie nu mi-e destul doar să „simt" ceva. Nu mă bazez deloc pe sentimente, zise Jessica cu fermitate.
— Ştiu, zise Teri serioasă. Şi asta-i destul de rău. Cuvintele lui Teri au fost ca o palmă pentru Jessica. Cine era
Teri ca să evalueze credinţa şi purtarea Jessicăi şi să le găsească inacceptabile?
Un zumzet de voci de elevi începu să se audă prin uşa deschisă. Teri se uită în clasă.
— Trebuie să plec. Putem să mai discutăm după ore?
La terminarea orelor, Dawn spusese deja câtorva tineri că Jessica se gândea să meargă în Mexic. Fiecare dintre cei care aflaseră vestea trecea pe la clasa ei insistând să se ducă.
Bill se opri şi el şi-i spuse Jessicăi toate motivele care făceau din plecarea în Mexic o idee bună şi-i prezentă o petiţie semnată de mai mulţi elevi care-şi exprimau astfel dorinţa ca Jessica să meargă cu ei. Era aproape imposibil să spui nu la insistenţele lui Bill. Jessica se gândea dacă vreo fată descoperise deja acest lucru la el.
— Nu eşti supărată, deci? o întrebă Teri pe Jessica în timp ce mergeau amândouă la întâlnirea de la biserică.
— încă nu m-am decis.
— Nu te-ai decis dacă să fii supărată pe mine, ori dacă să mergi în excursie?

— Ambele.
Teri izbucni într-un râs sănătos, încălzind puţin atmosfera.
— Poţi măcar să numeşti un motiv serios pentru care ar trebui să mergi?
Jessica avea un motiv serios. Kyle. Fu surprinsă chiar şi ea că admitea acest lucru.
— De dragul lui Dawn, cred.

— Ai văzut? zise Teri. Parcă maşina şi opri motorul. Mai gândeşte-te şi nu uita asta.
Jessica se întoarse să deschidă uşa şi să iasă din maşină când văzu faţa lui Bill presată pe geamul ei închis, gura fiindu-i deschisă ca la peşte. Deschise uşa şi Bill se lăsă să alunece de pe geamul în mişcare.
— Cum vr s-a părut impresia pe care am vrut s-o dau de gândac mort pe geam?
— Foarte realistă, zise Jessica.
— Mulţumesc, mulţumesc, zise Bill.
Intrară toţi trei pe uşa laterală a bisericii şi ajunseră într-o sală mare, multifuncţională. Teri îi conduse prin hol spre singura încăpere cu luminile aprinse.
în încăpere erau mai mult de zece adolescenţi, implicaţi în discuţii aprinse. Jessica se uită în jur, recunoscându-i pe toţi, în afară de trei. Kyle stătea într-un colţ, vorbind cu un părinte, iar Dawn stătea singură în spatele încăperii. In momentul în care intră Jessica, Dawn se ridică cu un zâmbet luminos şi se grăbi s-o întâmpine.
— Eram îngrijorată că s-ar fi putut să vă răzgândiţi, zise Dawn, îndreptându-se către Jessica şi aşezându-se lângă ea. M-am gândit că dacă nu veniţi, nu plec nici eu şi uit de toată povestea asta.
Se aşezară, iar Jessica zise:
— Dawn, nu trebuie să depinzi aşa mult de mine. Tu trebuie să iei singură deciziile în ceea ce te priveşte.
— Se pare că nu înţelegeţi, zise Dawn domol. Asta fac în fiecare zi. Eu decid cu ce să mă îmbrac, ce să mănânc, unde să mă duc după şcoală. Şi fac totul singură. N-am vrut să merg în excursia asta tot singură. Puteţi înţelege acest lucru?
Jessica înţelegea. Poate chiar mai mult decât ar fi vrut. Puterea empatiei faţă de Dawn o făcea vulnerabilă. Kyle termină cu părintele respectiv şi-i rugă pe toţi să facă linişte ca să poată începe întâlnirea. Se uită la Jessica şi o privi mai mult decât era necesar. Privirea lui o făcu să se întrebe dacă el se gândise la ea în timp ce fusese în Nevada. Observase el cum arată în seara asta? Se schimbase de patru ori şi apoi se aşezase pe pat şi râse singură. De ce făcea un efort aşa de mare când voia să pară că nu dorea să-1 impresioneze pe Kyle? în final se îmbrăcase cu o pereche de blugi şi un tricou negru, peste care-şi pusese o curea lată. Ceva obişnuit. Şi aşa se va purta faţă de Kyle. Obişnuit. Natural şi fără pretenţii.
,
Pe parcursul întâlnirii, Jessica observă cât de bine se simţea Kyle în mijlocul adolescenţilor. Chiar mai bine şi mai confortabil decât se simţea ea, ca profesoara lor. El nu părea să-i dea vreo atenţie specială nici când parcurse lista cu ce trebuia să aducă fiecare şi nici când le spuse ora la care vor zbura vineri cu avionul din Portland.
Un gând oribil cuprinse mintea Jessicăi. Dacă el nu voia, de fapt, ca ea să meargă în această excursie? Când a fost la şcoală nu i-a comunicat printre rânduri ceva de felul: „Sper să vii şi tu", ori „Ar fi minunat să poţi veni." Nu şi-a exprimat sentimentele prin nici un comentariu personal.
„Poate că m-am gândit la el şi l-am visat atât de mult încât acum cred că mă vrea în preajma lui. Şi poate că vreau să fiu în preajma lui şi de-aceea am venit aici."
Jessica se gândi la modul în care-1 tratase ultima dată când fusese la ea acasă, poruncindu-i să iasă din casa şi din viaţa ei. Ce se schimbase în inima şi în mintea ei de atunci? De ce voia acum această relaţie?
„Dacă e prea târziu? Dacă m-a scos din viaţa lui în după-masa aceea? Dacă am dat cu piciorul singurei şanse pe care am avut-o?"

^dolescenţii care urmau să meargă în excursie în Mexic se
fpJw stfânseră vineri dimineaţa în parcarea bisericii şi stăteau
^—^-*r* în cerc, cât mai aproape unii de alţii ca să se încălzească.
Soarele de-abia răsărise. Jessica văzu cum respiraţia i se transforma în aburi când coborî din maşina lui Teri şi se alătură grupului.

— Ce-ar fi să mă ajutaţi să încărcăm bagajele? întrebă Kyle din camionul lui cel alb. Formaţi o brigadă de pompieri, sugeră el.

Grupul se aşeză în linie şi trecu sacii de dormit şi celelalte lucruri de la o persoană la cealaltă. Bill era cel care încheia rândul, lângă camion, şi-i dădea totul lui Kyle. Cu fiecare bagaj avea un comentariu.

— Uau! Sus capetele! Vine ghiuleaua!

Jessica observă cum atitudinea lui Bill cuprinsese rapid tot restul grupului şi, când ultimul bagaj ajunse în camion, fiecare avusese cel puţin o glumă de spus. Chiar şi Teri.

Ea-şi ridică geanta mare şi zise:

— Uite-o. Asta-i geanta mea cu cosmetice. Toată lumea ştia, uitându-se la Teri, că era foarte naturală şi că nu folosea aşa ceva.

Atmosfera degajată prindea bine pentru că cerul nu era deloc
senin, şi nici inima Jessicăi. Fusese aproape pe punctul de a renunţa seara trecută şi de a le spune lui Kyle şi lui Teri că s-a răzgândit. Singura problemă era că nu putuse găsi nici un mod de a-i spune aceasta lui Dawn. Mânată de vinovăţie ori de nebunie, Jessica era acolo şi urma să-şi petreacă următoarele patru zile în
Mexic.

— Hei, veniţi cu toţii aici, strigă Kyle coborând din camion. Haideţi să ne rugăm şi apoi să pornim la drum dacă vrem să prindem avionul de 9:30 din Portland.

Jessicăi îi plăcea cum lucra Kyle cu elevii. îi plăcea şi cum arăta. Puţin somnoros, cu părul puţin rebel şi cu zâmbetul lui puţin şmecheresc. Jessica ştia că trebuie să fie obosit după întoarcerea de la lupta cu focul şi, apoi, avusese doar câteva zile să pregătească totul pentru excursia asta.

Grupul se adună în cerc iar Kyle se rugă. Rugăciunea lui semăna mult cu a lui Teri, în sensul că parcă se adresa unei persoane reale şi apropiate, nu uneia distante cum şi-L închipuia Jessica pe Dumnezeu.

— Amin, amin, ziseră toţi adolescenţii când Kyle termină. Totul părea ca o strângere secretă de mână, ceva ce făceau toţi automat. Dawn era singura care parcă nu se integra.

Am urcat cu toţii într-un microbuz care era condus spre aeroport de unul dintre părinţii elevilor. Jessica stătea pe bancheta din faţă, iar Dawn se aşeză lângă ea. Kyle veni la microbuz, se uită prin geam şi-şi fixă privirea asupra Jessicăi. Ea se întrebă dacă o va trata diferit faţă de restul grupului. O sunase acum două zile să se scuze că nu putuse repara vana de la baie înainte de excursia în Mexic. Jessica îi spusese că putea să mai aştepte, şi aceasta a fost toată conversaţia lor.

— Vrea cineva să vină în camion cu mine? întrebă Kyle, uitându-se la Jessica.

— Vreau eu! strigă o fată scundă din spatele microbuzului. Se ridică repede de pe scaun, ieşi din microbuz şi fugi la camion.

— Mai ai încă un loc? întrebă Bill.

— Sigur, zise Kyle, uitându-se încă la Jessica.

— Merg şi eu cu tine, zise Bill. El era încă lângă microbuz, filmând cu videocamera urcarea grupului.

— Aici e sălbaticul Bill, care vă salută până data viitoare. Opri

camera şi se grăbi să-şi ocupe locul lângă fata care era deja aşezată pe bancheta din faţă a camionului lui Kyle.

Jessica îl urmări pe Kyle cu privirea în timp ce acesta se îndrepta spre camion. Era îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi cămaşă gri. Arăta bine. Cum se va putea concentra asupra copiilor în acest

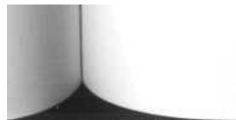
sfârşit de săptămână, avându-1 pe Kyle în preajmă? Nu credea că va fi o bună supraveghetoare.
Drumul până la Portland dură câteva ore. Jessica se lipi de geam şi încercă să doarmă. Era imposibil. Sfârşi prin a asculta conversaţiile din jurul ei. Un lucru pe care-1 observă fu acela că aceşti adolescenţi păreau să fie mai tari, din punct de vedere moral, decât alţi elevi din clasele ei. Acest lucru reieşea din discuţiile lor şi chiar din modul în care se tratau unii pe alţii. Aflase de la Teri că se hotărâseră să facă excursia în Mexic de ziua lui Columb, pentru că în primul an s-au dus de „Ziua mulţumirii" şi multe familii protestaseră împotriva absenţei copiilor de la sărbătoarea familiei.
Jessica îşi închipuia că Dawn nu avusese o astei de problemă. Taţii care erau singuri, Jessica ştia asta, nu puneau prea mare preţ pe sărbători.
Gândurile Jessicăi zburară înapoi spre un Crăciun, când ea era în liceu. Tatăl ei fusese plecat toată săptămâna cu ultima lui prietenă şi Jessica stătuse acasă singură. De atunci Crăciunul şi alte sărbători însemnau durere şi izolare pentru Jessica.
Tânjea ca de-acum încolo să ţină sărbătorile. Se şi vedea trăind în Oregon şi pregătind sărbătorirea „Zilei mulţumirii" care va arăta ca un tablou de Norman Rockwell înfăţişând o cină cu curcan, cu multe alte bunătăţi şi cu o mulţime de feţe zâmbitoare în jurul mesei. Acum că se afla în Oregon, întrebarea era: „Cine vor fi feţele acelea zâmbitoare?" Nu dorise relaţii cu nimeni şi ţinea oamenii la distanţă chiar din ziua sosirii. Cine va vrea să vină la ea la cină de „Ziua mulţumirii"? Poate Teri? Dawn? Ar putea să-1 invite şi pe Kyle?
Microbuzul se opri la un semafor. Jessica îşi deschise ochii şi văzu o inscripţie pe care citi: „Bine aţi venit în Portland". Erau deja la aeroport şi trebuia să admită că pe tot parcursul drumului se izolase, neparticipând la discuţii.
„Trebuie să mă schimb. Trebuie să găsesc un mod de a mă deschide

puţin. Nu pot să continuu aşa tot restul vieţii. Am să devin tot mai singură şi nu vreau una ca asta. Trebuie să mă schimb! Dar cum, atâta vreme cât ascund un secret?"
Jessica făcu un efort extrem ca să fie mai deschisă în timpul zborului spre San Diego. Dawn stătea lângă ea din nou. Jessica îi puse tot felul de întrebări. Era un mod de a stabili o legătură fără a revela nimic despre tine însuţi. în conversaţia lor, Dawn menţiona că se lupta cu creştinismul ei şi o întrebă pe Jessica dacă ea se lupta.
— Nu cred c-am înţeles ce vrei să spui, zise Jessica.
— Am devenit creştină acum un an, dar este mult mai greu decât am crezut că va fi.
— Cum adică ai devenit creştină? Cum poţi să „devii creştin"? Dawn fu surprinsă de întrebarea Jessicăi.
— Când îţi dai viaţa lui Dumnezeu. îi ceri să-ţi ierte toate păcatele şi-I predai Lui totul. Apoi, ca şi cum aceasta ar fi fost o întrebare dintr-un concurs „Cine ştie, câştigă", Dawn adăugă:
— Corect, nu-i aşa?
— Eu vreau să ştiu ce crezi tu, zise Jessica, punând din nou responsabilitatea pe umerii lui Dawn.
— Cred ceea ce-am afirmat mai înainte, zise Dawn cu fermitate. Doar că este greu uneori. De-aceea am vrut aşa de mult să merg în excursia asta. Am vrut să să am certitudinea că sunt în Dumnezeu şi că sunt creştină. Mulţi colegi de la şcoală cred că sunt o fată petrecăreaţă, dar, de fapt, nu sunt. Cred că ştiu ce-i bine, dar sunt încă pe marginea prăpastiei de multe ori.
Jessica nu avea nici un sfat în acest sens pentru Dawn. într-un anumit fel, Dawn părea să aibă scopurile şi convingerile mai clar definite decât Jessica. Partea cu „am devenit creştină" din răspunsul lui Dawn i se părea confuză. Jessica se considera creştină. Era ceva cu care se născuse,

aşa cum unii oameni se nasc evrei sau italieni. Creştinismul era parte din moştenirea ei caucaziană, nu ceva ce trebuia să decidă să devină.
De îndată ce grupul ajunse la San Diego, începu veselia. Kyle închinase un microbuz cu 15 locuri şi un camion mic care îi aşteptau la aeroport. Toate bagajele lor au fost puse în camion, iar adolescenţii se urcară în microbuz. Bagajele erau prea multe

pentru acel camion şi Bill se oferi să se urce pe ele ca să le apese şi să încapă toate.
— Avion uman orizontal! strigă Bill şi apoi se aruncă peste grămada de saci de dormit.
— Ai grijă! zise Teri. Lăzile cu gheaţă sunt chiar dedesubt.
— Vă faceţi griji pentru geanta cu cosmetice, domnişoară Moreno? o tachina Bill. Hei, să aducă cineva camera video. Momentul e deosebit!
Unul dintre băieţi scoase camera video din geanta lui Bill şi începu să-1 filmeze apăsând bagajele. Jessica avea sentimentul că înregistrarea pe video a fiecărui mic eveniment urma să fie o pacoste pe toată durata excursiei.
Joel, băiatul care ţinea camera video în acel moment, o întoarse spre Jessica spunând:
— Ce mai faceţi, domnişoară Fenton? Sunteţi pregătită pentru misterele şi pericolele ce ne aşteaptă în regiunile îndepărtate din Valea Mexicali?
Jessica îşi întoarse privirea de la cameră şi o văzu pe Teri uitându-se la ea şi zâmbind.
— Mexic? zise Jessica cu aparentă groază. Teri, am crezut c-ai spus că ne ducem în Maui!
Râseră toţi. Joel întoarse obiectivul spre Teri şi zise:
— Aveţi ceva de comentat, domnişoară Moreno, referitor la acuzaţia domnişoarei Fenton?
— Păi, cred că am, zise Teri. Joel apropie camera video de faţa lui Teri. Cu o grimasă răutăcioasă, Teri începu o rafală de cuvinte spaniole, terminând cu un *„Ibueno?"*
— Nu-i cinstit! zise Bill. Toate comentariile pentru camera video trebuie să fie în engleză.
— Hai, fiţi serioşi, zise Teri. Voi, elevii mei, ar trebui să înţelegeţi ce-am spus.
— Oh, nu, gemu Bill. Joel întoarse obiectivul spre el. Doamnelor şi domnilor, zise Bill cu o voce gravă de crainic, suntem pe punctul de a intra în „Zona Bueno", unde elevii din anul doi de spaniolă, ca mine, se văd nevoiţi dintr-o dată să vorbească fraze întregi într-o limbă străină. Vă avertizăm pe voi toţi care ne priviţi: *nu* încercaţi asta acasă!

Kyle veni la microbuz şi prinse ultimele cuvinte din monologul lui Bill.
— Gata de drum?
— Bineînţeles, doar de-aceea am venit până aici, răspunse Bill pe un ton glumeţ.
— Haideţi, urcaţi în microbuz, zise Kyle. Ii dădu un set de chei lui Teri şi zise:
— Eşti gata?
— Sigur. Jess, vrei să vii cu mine? întrebă Teri.
Ea ar fi dorit de fapt să meargă cu Kyle şi cu grupul de tineri nebunatici din microbuz.
— Da, sigur, se trezi Jessica spunând. Observă din nou privirea lui Kyle aţintită asupra ei. *„Cât de mult mă tulbură privirea acestui bărbat! Cum face oare? O singură privire de-a lui şi mă înmoi ca o cârpă."*
Fiecare-şi găsi un loc şi caravana începu lunga şi fierbintea călătorie. Când ajunseră la Calexico,

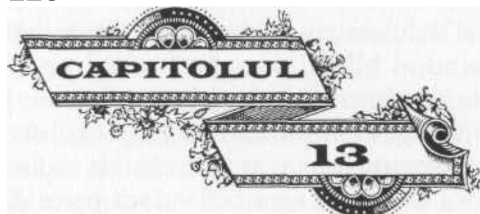
oraşul de partea americană a graniţei, Kyle duse grupul la un restaurant Burger King, în timp ce el cu alţi câţiva dădură o fugă la un magazin cu diferite piese şi scule. Cumpărară o legătură de lemne de construcţii, vopsea şi alte lucruri necesare proiectului lor de construcţii. Drumul de la graniţă până la satul spre care se îndreptau mai dură încă o oră.
Jessica se aştepta să vadă sărăcie şi sate murdare, după trecerea în partea mexicană, şi fu uimită de imensele clădiri industriale şi de magazinele moderne din Mexicali, oraşul de la graniţa cu Mexicul. Autobuzele, care se apropiau puţin prea mult de camionul lor pe drumurile înguste, arătau însă antice.
Unul dintre ele arăta de parcă urma să se desfacă în bucăţi în orice moment şi pasagerii aflaţi înăuntru să cadă.
Când în sfârşit au ajuns în satul Nueva, era aproape întuneric. Teri dădea din cap şi zâmbea oamenilor care stăteau în faţa caselor lor simple din lemn. Aceştia le făceau cu mâna şi, nu se ştie de unde, zeci de copii au apărut fugind şi ţipând la microbuz. Câţiva băieţi se agăţară de spatele bombat al microbuzului în timp ce Kyle conducea încet pe drumul rău şi prăfuit, spre centrul satului.
— N-ar trebui să le spui să se dea jos? o întrebă Jessica pe Teri. E aşa de periculos!

— Este felul lor de a ne ura bun-venit, zise Teri. Cred că-i în regulă. Kyle ştie că ei sunt acolo.
O fată desculţă, cu cei doi dinţi din faţă lipsă, veni în fugă la camion şi apucă mâna lui Teri, care se sprijinea pe geamul deschis.
— Ana Măria! strigă Teri, recunoscând-o. „ÎComo estâs, mi chica?"
Fetiţa ţinu mâna lui Teri şi fugi cu paşi mărunţi pe lângă camion tot restul drumului, sporovăind fericită. Era o scenă mişcătoare. Jessica putea înţelege acum de ce Teri îi spusese înainte că mulţi copii de aici aşteaptă venirea lor an de an cu atâta nerăbdare cum aşteaptă copiii americani Crăciunul.
Jessica văzuse cutiile cu haine, cu jucării şi cu Biblii pe care biserica le pregătise şi le trimise cu Kyle şi cu echipa lui. într-un fel, Jessica se simţea ca Moş Crăciun. Aceşti copii aveau atât de puţin.
Se opriră în faţa unei clădiri parţial terminate şi parcară microbuzul şi camionul. în momentul în care ieşiră din maşini, zeci de mânuţe murdare se aruncară asupra fiecărui american şi un cor de voci piţigăiate de copii fericiţi umplea aerul. Spre surpriza ei, trei fetiţe se ataşară imediat de Jessica, îmbrăţişând-o şi uitându-se la ea cu nişte ochi mari şi căprui. îi vorbeau toate deodată atât de rapid, că păreau a fi doar întrebări. Jessica putea doar să dea din umeri şi să zâmbească.
— Teri, zise ea peste umăr, ce spun?
Teri avea un bebeluş în braţe, o tânără femeie stând mândră lângă ea, şi cel puţin opt copii trăgând-o de bluză şi de picioare. Toţi păreau să nu-şi mai încapă în piele de fericire la vederea lui Teri.
— Probabil că te întreabă cum te cheamă, zise Teri. Poţi să le spui în engleză.
Jessica arătă spre sine şi zise:
— Eu sunt Jessica.
Cele trei fete încercară să pronunţe „Jessica", dar li se păru dificil.
— Jessica, repetă ea. Degeaba. Ele tot nu puteau spune. Fetele chicotiră şi apoi arătară spre ele, pe rând, spunându-şi
numele, pe care Jessica nici nu le înţelese, nici nu le putea repeta.

Părea să nu conteze pentru cele trei micuţe. Apucară mâna Jessicăi şi o traseră după ele până la

mamele lor care stăteau lângă **alţi** oameni din sat.
Era o primire mişcătoare. Bărbaţii dădeau mâna cu Kyle şi cu ceilalţi băieţi. Femeile-şi puneau mâinile lor aspre şi bătătorite în ale Jessicăi şi o salutau cu căldură. O femeie bătrână veni la Jessica, şi vorbindu-i blând, o rugă să se aplece la nivelul ei ca s-o poată săruta pe pbraz. în ochii ei erau lacrimi. Jessica şi-ar fi dorit să poată înţelege ce-i spunea bătrâna, chiar dacă în inima ei, mesajul era clar. Aceşti oameni erau încântaţi să-1 vadă pe Kyle şi grupul lui. Jessica se simţea onorată să facă parte din el.
— Bine, zise Kyle grupului după vreo douăzeci de minute de îmbrăţişări şi strângeri de mână. Haideţi să întindem corturile înainte de lăsarea întunericului. Bill, aţi putea, tu şi Joel, să descărcaţi camionul?
Kyle ieşi din grup şi se îndreptă spre Jessica. Avea o expresie ciudată pe faţă. Era acea privire de băieţel timid amestecată cu o oarecare preocupare.
— Jessica, zise el liniştit, trebuie să-ţi vorbesc un minut. Singuri.

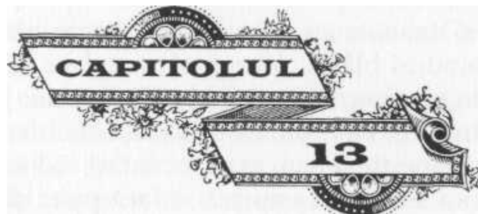

îl urmă pe Kyle, îndepărtându-se de ceilalţi. Inima îi bătea atât de tare că nu-i venea să creadă. Ce putea fi rău? Kyle părea aşa de preocupat. O dată ajunşi departe de grup, Kyle se opri la o distanţă respectabilă de Jessica şi se uită la vârful tenişilor săi. Ii trebui un moment până să-şi ridice privirea şi, întâlnindu-i ochii, zise:
— Nu mă simt bine pentru că n-am lămurit ceva şi aş vrea s-o facem acum, înainte de a începe totul.
Jessica se simţea puţin stânjenită. Despre ce voia să-i vorbească? îi va spune că n-ar fi vrut ca ea să vină în excursie? Că nu-i locul ei aici? Că a fost ofensat de modul în care 1-a tratat acum câteva săptămâni la ea acasă? Ce?
— Trebuie să fiu sincer cu tine, zise Kyle. Mă simt puţin stânjenit în prezenţa ta. Faptul acesta m-a preocupat toată ziua. De fapt, mă preocupă deja de câteva săptămâni. Nu ştiu ce anume te-a supărat în ziua aceea, la tine acasă... Kyle aşteptă un răspuns, dar Jessica nu zise nimic. Şi nu înţeleg de ce te-ai decis să vii în această excursie ştiind că şi eu voi fi aici.
— Crezi că mă joc cu tine? întrebă Jessica apărându-se, iar apoi dorind să nu fi spus nimic.
Kyle îşi prinse maxilarul între degetul mare şi cel arătător, îşi lăsă apoi degetele să alunece uşor, după care îşi puse un deget pe buze. Jessica îl mai văzuse făcând acest gest şi înainte. Se pare că semnala faptul că se gândea înainte de a spune ceva.
— Cred că ascunzi ceva, zise Kyle. Nu ştiu ce anume şi cred că nu-i treaba mea să jtiu. Dar, ştii, am o problemă. Se opri din nou. Problema mea e că mă simt foarte atras de tine.
Jessica simţi un nod în gât.
— Dar, de fapt, nu ştiu nimic despre tine.
— De ce-mi spui toate astea? încă o dată, Jessica se trezi vorbind înainte de a gândi.

— Pentru că vom fi împreună şi vom lucra îndeaproape în următoarele zile şi, ca lider al grupului, trebuie să-ţi pun câteva întrebări. Am pus aceste întrebări fiecăruia din grup. Ar fi trebuit să ţi le pun şi ţie înainte de a pleca. însă, mai bine mai târziu, decât niciodată, zise el cu jumătate de gură.
Jessica nu dorea să devină vulnerabilă, să se lase în voia sentimentelor. Nu trebuia să renunţe, indiferent despre ce-ar fi fost vorba.
— Trebuie să ştiu cum stai din punct de vedere spiritual, zise el.
— Spiritual? Kyle dădu din cap.
— Aceasta este o excursie de evanghelizare. Nu-i vorba atât de mult de a-i ajuta pe săraci şi nevoiaşi, cât de a le spune cine este Isus. De aceea am construit biserica aceasta. Arătă spre construcţia pe jumătate gata din faţa lor. Am început-o anul trecut, dar am rămas fără bani şi fără materiale. Aceşti oameni au aşteptat un an întreg ca noi să ne întoarcem şi să le terminăm biserica, pentru ca ei să aibă un loc unde să se închine. Toţi aceşti tineri care au venit acum în excursie sunt credincioşi. Ei cred că Isus Cristos este Salvatorul lor şi vor să-L urmeze toată viaţa.
Kyle se uită la Jessica cu ochii larg deschişi. Ea bănuia că el ar fi vrut ca ea să-şi exprime convingerile.
— Nu ştiu cum stau, dacă asta te interesează. Eu... Se opri, încercând să găsească cele mai potrivite cuvinte. Eu nu ştiu cum stau în multe domenii din viaţa mea în acest moment. Cred că s-ar putea spune că sunt undeva pe drum.

/jessica îl urmă pe Kyle, îndepărtându-se de ceilalţi. Inima — *jf* îi bătea atât de tare că nu-i venea să creadă. Ce putea fi *\zy* rău? Kyle părea aşa de preocupat.
O dată ajunşi departe de grup, Kyle se opri la o distanţă respectabilă de Jessica şi se uită la vârful tenişilor săi. îi trebui un moment până să-şi ridice privirea şi, întâlnindu-i ochii, zise:
— Nu mă simt bine pentru că n-am lămurit ceva şi aş vrea s-o facem acum, înainte de a începe totul.
Jessica se simţea puţin stânjenită. Despre ce voia să-i vorbească? Ii va spune că n-ar fi vrut ca ea să vină în excursie? Că nu-i locul ei aici? Că a fost ofensat de modul în care 1-a tratat acum câteva săptămâni la ea acasă? Ce?
— Trebuie să fiu sincer cu tine, zise Kyle. Mă simt puţin stânjenit în prezenţa ta. Faptul acesta m-a preocupat toată ziua. De fapt, mă preocupă deja de câteva săptămâni. Nu ştiu ce anume te-a supărat în ziua aceea, la tine acasă... Kyle aşteptă un răspuns, dar Jessica nu zise nimic. Şi nu înţeleg de ce te-ai decis să vii în această excursie ştiind că şi eu voi fi aici.

1

— Crezi că mă joc cu tine? întrebă Jessica apărându-se, iar apoi dorind să nu fi spus nimic.
Kyle îşi prinse maxilarul între degetul mare şi cel arătător, îşi lăsă apoi degetele să alunece uşor, după care îşi puse un deget pe buze. Jessica îl mai văzuse făcând acest gest şi înainte. Se pare că

semnala faptul că se gândea înainte de a spune ceva.
— Cred că ascunzi ceva, zise Kyle. Nu ştiu ce anume şi cred că nu-i treaba mea să ştiu. Dar, ştii, am o problemă. Se opri din nou. Problema mea e că mă simt foarte atras de tine.
Jessica simţi un nod în gât.
— Dar, de fapt, nu ştiu nimic despre tine.
— De ce-mi spui toate astea? încă o dată, Jessica se trezi vorbind înainte de a gândi.
— Pentru că vom fi împreună şi vom lucra îndeaproape în următoarele zile şi, ca lider al grupului, trebuie să-ţi pun câteva întrebări. Am pus aceste întrebări fiecăruia din grup. Ar fi trebuit să ţi le pun şi ţie înainte de a pleca. însă, mai bine mai târziu, decât niciodată, zise el cu jumătate de gură.
Jessica nu dorea să devină vulnerabilă, să se lase în voia sentimentelor. Nu trebuia să renunţe, indiferent despre ce-ar fi fost vorba.
— Trebuie să ştiu cum stai din punct de vedere spiritual, zise el.
— Spiritual? Kyle dădu din cap.
— Aceasta este o excursie de evanghelizare. Nu-i vorba atât de mult de a-i ajuta pe săraci şi nevoiaşi, cât de a le spune cine este Isus. De aceea am construit biserica aceasta. Arătă spre construcţia pe jumătate gata din faţa lor. Am început-o anul trecut, dar am rămas fără bani şi fără materiale. Aceşti oameni au aşteptat un an întreg ca noi să ne întoarcem şi să le terminăm biserica, pentru ca ei să aibă un loc unde să se închine. Toţi aceşti tineri care au venit acum în excursie sunt credincioşi. Ei cred că Isus Cristos este Salvatorul lor şi vor să-L urmeze toată viaţa.
Kyle se uită la Jessica cu ochii larg deschişi. Ea bănuia că el ar fi vrut ca ea să-şi exprime convingerile.
— Nu ştiu cum stau, dacă asta te interesează. Eu... Se opri, încercând să găsească cele mai potrivite cuvinte. Eu nu ştiu cum stau în multe domenii din viaţa mea în acest moment. Cred că s-ar putea spune că sunt undeva pe drum.

Expresia lui Kyle se înmuie, la fel şi cuvintele lui. Dădu din cap.
— Acesta e un loc bun. Aş vrea să ştii că şi eu consider că sunt tot pe drum. Singura diferenţă e că acum opt ani m-am predat lui Isus Cristos. Mi-am încredinţat Lui viaţa şi drumul meu este călăuzit acum de El.
Jessica se gândi că era interesant faptul că şi Dawn, şi Kyle îi spuseseră acelaşi lucru în ziua aceea, vorbindu-i de faptul că se predaseră lui Cristos şi-I încredinţaseră Lui viaţa. Nu ştia pe nimeni altcineva care să-i mai fi vorbit în astfel de termeni. Ce însemnau toate acestea? Cu ce se deosebeau ei de ea?
— Kyle, strigă unul dintre băieţi, din spatele camionului, avem nevoie de o lanternă. E întuneric şi nu mai vedem nimic.
— Vin imediat, strigă Kyle. întorcându-se spre Jessica, o prinse de braţ, apucându-i umărul cu mâna lui mare. Tot ce-am vrut să-ţi spun este că sunt la dispoziţia ta, dacă ai nevoie de mine, şi că aş dori să fii mai deschisă. Asta-i tot. Doar să fii deschisă. O strânse uşor de umăr şi apoi fugi să-i ajute pe băieţi.
„Deschisă? Deschisă pentru ce? Deschisă pentru o relaţie? El nu înţelege. Nu-i chiar aşa de uşor."
Jessica merse încet spre grupul de băieţi şi fete care bâjbâiau printre stâlpii de la corturi şi se certau unde să pună fiecare dintre capetele cortului. îi reveni în minte afirmaţia lui Kyle: „Mă simt foarte atras de tine." *„De ce mi-a spus asta?"*
— Puteţi să staţi cu noi în cort, îi zise Dawn, Jessicăi. Sunt numai eu cu Marjie. Avem loc destul. Jessica era bucuroasă să vadă că în timpul lungii călătorii cu microbuzul, Dawn reuşise să se împrietenească cu una dintre fete. Jessica nu ştia dacă era bine să meargă cu ele, sau să le lase să-şi dezvolte prietenia fără ca ea să intervină între ele.
Se aşeză până la urmă în cortul lui Teri, care era suficient de mare pentru amândouă. Jessica-şi

împrumutase sacul de dormit de la Kyle şi desfăcându-1, acesta răspândi un miros de pădure şi de foc de tabără. îşi deschise geanta şi căută în ea cutia în care să-şi pună peste noapte lentilele de contact.
— Unde-i baia? o întrebă pe Teri.
Teri îndreptă lumina puternică a lanternei spre uşa deschisă a cortului lor. Era întuneric de-a binelea acum. Lumina căzu pe o toaletă cioplită din lemn.

— Acolo.
— Foarte amuzant, zise Jessica. Eu te-am întrebat de baia adevărată.
Teri începu să râdă.
— Acolo e! Roti lanterna în cercuri mici pentru ca lumina să învăluiască uşa toaletei. *„IEI Bano!"*
Chiar în acel moment uşa se deschise şi Bill ieşi afară, ridicându-şi mâna ca să oprească fascicolul luminos să-1 orbească.
— Bine, mărturisesc! Orice-ar fi, mărturisesc!
— Scuze, strigă Teri, înăbuşindu-şi râsul. Jessica se trase lângă ea şi râse pe umărul lui Teri.
— Bietul băiat!
— Bill rezistă la aşa ceva. E ca o nucă tare, zise Teri.
— Sunt perfect de acord cu partea cu nuca, zise Jessica.
— Hei, v-am auzit, zise Bill, stând acum la câţiva paşi de cortul lor.
— Băieţii n-au voie în zona fetelor, strigă o fată din cortul aflat lângă al lui Teri, uitându-se prin deschizătura din faţă.
Tachinarea mai continuă încă o jumătate de oră, în timp ce grupul se instala în corturi şi se pregătea pentru noapte. Era doar nouă şi jumătate, dar, la scurta întâlnire din seara aceea, Kyle îi informase că micul dejun va fi la şase fix, şi că trebuia să fie toţi prezenţi, îmbrăcaţi şi gata să înceapă lucrul la clădirea bisericii.
Teri o învăţă pe Jessica arta de a se spăla cu un şerveţel umezit care se foloseşte la bebeluşi şi de a-şi spăla dinţii cu apă de gură, în loc de apă.
— Am pus ceasul să sune la 5:15. Ai nevoie de mai mult timp?
— Pentru ce? întrebă Jessica. Dacă nu cumva este vreun duş ascuns pe-aici, nu înţeleg de ce n-am putea dormi până la 5:45. Ne ajung cincisprezece minute ca să fim gata pe micul dejun.
— Nu înţelegi. Mâine suntem şefele de dimineaţă. Tu şi cu mine, dragă.
Jessica intră în sacul de dormit şi zise:
— Acuma văd că ar fi trebuit să pun mult mai multe întrebări înainte de a veni aici. Ce altceva mai am de aflat?
— *„Nada",* zise Teri cu inocenţă în spaniolă. Nimic.
— Da, aşa-i, zise Jessica, pregătindu-se de somn. Avea o saltea sub sacul de dormit, de asemenea, de la Kyle, ceea ce o făcea să

stea foarte confortabil. Un miros de praf plutea peste tot în jurul ei, pătrunzând de afară prin uşa deschisă a cortului lor. Era o noapte caldă. Uscată, plină de praf şi murdărie. Nu prea departe se auzea un câine care lătra, acompaniat de alte lătrături puternice.
Teri ieşi din sacul de dormit zicând:
— Poate c-ar fi mai bine să tragem fermoarul ca să închidem cortul. Mai bine să ne fie cald, decât să auzim toată noaptea cum latră câinii.
Jessica stătea liniştită, ascultând lătratul tot mai pierdut al unui câine care se îndepărta. La o oarecare distanţă de cortul lor se auzea o muzică vioaie, de dans, de la un radio şi vocile şi râsetele lui Kyle şi ale altor băieţi. Jessica încercă să înţeleagă ce spuneau. Nu putea să prindă decât câteva cuvinte răzleţe, când şi când. Cele mai multe, ale lui Bill. Fără îndoială că-şi distra colegii de cort.
Jessica adormi destul de greu în seara aceea, dar Teri părea să nu aibă deloc astfel de probleme şi

adormi de îndată ce puse capul jos. In timp ce asculta respiraţia regulată a lui Teri, Jessica se gândi la câteva din lucrurile pe care le discutaseră pe drum de la San Diego. Teri îi arătase intersecţia din care pornea drumul spre Escondido şi-i povestise despre copilăria ei într-o familie numeroasă, cu un tată care fusese pastorul unei biserici de limbă spaniolă. Teri fusese de multe ori în Mexic. îi mai spusese că în Nueva fusese doar de două ori înainte şi că visul lui Kyle era să construiască acolo un orfelinat, acesta fiind cel mai prosper sat din toată valea. Existau mulţi copii abandonaţi în satele sărace din împrejurimi, care ar fi putut fi aduşi la un orfelinat, dacă ar fi existat unul.
Adormind şi trezindu-se din nou, visurile Jessicăi aveau diferite teme. De nenumărate ori auzea vocea lui Kyle făcând surprinzătoarea afirmaţie: „Mă simt foarte atras de tine." Apoi visă un orfelinat plin cu copii mexicani zâmbitori. Se trezi apoi şi se gândi la tatăl ei, după care adormi din nou şi visă că era la ea în clasă. Charlotte Mendelson era acolo împreună cu un ofiţer de poliţie şi i-o arăta acestuia pe Jessica, cu degetul ei cu unghia vopsită.
Trezindu-se brusc, Jessica ascultă tăcerea nopţii încercând să-şi potolească emoţiile şi întrebându-se cum ar fi dacă I-ar vorbi

lui Dumnezeu deschis şi intim, aşa cum făcea Teri. De ce n-ar face asta?
Chiar în momentul în care Jessica era pe punctul de a cădea într-un somn adânc, ceasul deşteptător al lui Teri sună la capul ei, făcând-o să tresară puternic. Teri se întinse, opri deşteptătorul şi se aşeză în sacul ei de dormit, citind ceva.
— Ce faci? şopti Jessica.
— Citesc Biblia, răspunse Teri. Vrei să citesc cu voce tare?
— Nu, e-n regulă. Trebuie să fac o excursie la căsuţa aceea încântătoare de afară. Jessica îşi trase pe ea blugii, se încălţă cu tenişii şi deschise fermoarul cortului. Fu întâmpinată de obiectivul camerei de luat vederi al lui Bill, care fusese fixat chiar pe faţa ei.
— *„iBuenos dias, Senorita Fentonl"* zise el. *„IComo estâs?"*
— îţi arăt eu ţie un „como estâs" imediat, zise Jessica, acoperind cu mâna obiectivul camerei.
— Fără fotografii, vă rog, adăugă Teri cu o voce de stea de cinema.
— Hei, Bill, lasă femeile în pace, strigă Kyle din cortul lui.
— Mai bine să le lăsăm în pace pe frumoasele adormite, nu-i aşa? zise Bill cu un zâmbet din spatele camerei video.
— Ce-ar fi să aprinzi tu focul şi să vezi dacă poţi găsi ouăle? Kyle ieşi din cortul lui chiar în momentul în care un cocoş care-şi făcuse drum până la tabăra lor, începu să cânte.
— Uau, zise Bill, un cocoş care vorbeşte spaniola. Se întoarse cu camera după cocoşul gălăgios şi zise:
— *„Hola",* Senor Cocoş. Nu vrei să te filmăm?
Jessica merse repede la toaleta de afară şi se întoarse înapoi în cort. Era aşa de obosită că nu-i venea să creadă. Tot ce-şi dorea era să intre înapoi în sacul de dormit şi să doarmă. Dar nu putea să-şi îndeplinească dorinţa. Erau multe de făcut.
încercă cum putu mai bine să-şi facă toaleta de dimineaţă cu un şerveţel umezit. Avu ceva mai mult de lucru cu lentilele de contact, dar, în cele din urmă, reuşi să şi le pună şi se duse la Teri în zrna bucătăriei. Aceasta învârtea într-o tigaie mare în care se prăjeau ouă. Alte câteva fete puneau pe masă farfurii de carton, pahare de plastic şi alte tacâmuri. Toate acestea erau noi pentru Jessica. Nu mai fusese niciodată până atunci într-o astfel de

excursie cu corturi şi nu mai văzuse niciodată un grup de copii care păreau să se distreze lucrând. Acest lucru îl observă Jessica toată ziua. Tinerii aceştia se distrau. Nu fusese uşor să pună acoperişul pe biserică şi să finiseze interiorul. Câteva femei din sat veniră să-i ajute împreună cu bărbaţii care n-aveau de lucru sâmbăta. Zeci de copii fugeau în jurul lor, pe lângă o mulţime de căţei jigăriţi, pisici miorlăite şi câţiva pui.

Jessica găsea munca aceea obositoare. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva, dar era uimită să descopere că, de fapt, îi plăcea. Cele trei fetiţe care se ataşaseră de ea seara trecută o găsiră din nou şi o urmară toată dimineaţa. Tot ce făcea Jessica voiau să facă şi ele, inclusiv să bată cuie şi să vopsească.

Pe la amiază, când erau toţi obosiţi şi înfierbântaţi, Teri se duse să facă sandviciuri. Câţiva băieţi găsiră un robinet de apă şi, în cea mai bună spaniolă a lor, cerură voie unei femei mexicane să-1 folosească. Ea fu de acord şi, în câteva minute, se încinse o bătaie cu apă. Chiar şi Jessicăi i se aruncă pe spate o găleată plină cu apă. Lăsă să-i scape un ţipăt şi se întoarse să vadă cine era făptaşul. Kyle stătea la câţiva paşi de ea cu o găleată goală în mână şi cu un zâmbet pe faţă.

Jessica se gândi un moment ce ar crede femeile din sat dacă ar vedea că şi ea răspunde în acelaşi fel. Teri o avertizase să fie atentă la cultura acelor femei, care erau mai rezervate şi mai modeste decât femeile americane. Uitându-se rapid în jur, observă că toate femeile şi aproape toţi copiii erau plecaţi acasă pentru masa de prânz şi poate pentru un pui de somn. Singurii care se uitau erau tinerii din grupul lor, care păreau cu toţii nerăbdători să vadă cum va reacţiona Jessica.

— Mulţumesc, îi zise ea cu un zâmbet lui Kyle. Chiar îmi era cald.

— *„De nada",* zise Kyle în spaniolă. Cu plăcere, oricând. Se întoarse cu ceilalţi băieţi, îndreptându-se spre scaunele de plajă de cealaltă parte a camionului, unde Teri împărţea sandviciurile.

Jessica se duse în cortul ei şi luă o sticlă de plastic din care băuse ieri pe drum. Se întoarse înapoi la bucătărie. După ce se asigură că n-o vedea nimeni, deschise cutia cu cuburi de gheaţă şi umplu sticla de plastic cu apă îngheţată. Apoi se duse şi se alătură grupului care se afla la masă.

Kyle stătea cu spatele la ea şi tocmai muşca din sandiviciul cu unt de arahide şi jeleu. Nimeni nu părea să observe apopierea ei, de vreme ce Bill îi amuza pe toţi făcând din sandviciul lui o păpuşă vorbitoare, iar Joel filma totul.

Jessica ajunse în spatele lui Kyle, deschise capacul şi turnă apa îngheţată pe spatele lui.

— Aauu! strigă Kyle, sărind de pe scaun şi întorcându-se să dea faţă cu inamicul. Păru şocat şi puţin încântat să descopere că era Jessica. Ea zâmbi şi se duse la masă să-şi ia farfuria cu mâncare.

— Am înregistrat reacţia lui Kyle! zise Joel triumfător. Sunteţi prima până acum care aţi reuşit să i-o plătiţi înapoi. In fiecare an ne face la toţi câte ceva, dar nimeni n-a reuşit până acum să se răzbune.

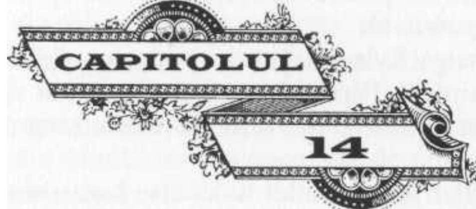
— Asta pentru că dorm cu ochii deschişi, zise Kyle, scuturându-se involuntar şi aşezându-se înapoi pe scaunul de plajă. Lucrul bun e că nu sunt un tip răzbunător, Senorita Morgan!

„Morgan!" Totul păru să se oprească pentru Jessica. Prinse privirea lui Kyle şi o studie cu atenţie. Ce altceva mai ştia despre ea?

— Vrei să spui, Senorita Fenton, îl corectă Bill.

— Da, Senorita Fenton, zise Kyle. Privirea lui îndreptată asupra Jessicăi exprima înţelegere şi spunea: „Haide, poţi să ai încredere în mine."
Dar putea ea oare să îndrăznească aşa ceva?

1

/" ,7"6ată după-masa, Jessica lucră împreună cu tinerii şi cu alţi /~\ / copii din sat. Parcurse cu mintea toate posibilităţile prin
v__/ care Kyle ar fi putut să-i afle adevăratul nume. Ar fi putut
să i se uite în portmoneu, atunci când avusese poşeta ei. Ar fi putut afla de la Ida, când a mers să-i ceară cheia de la casă. Poate că a observat tichetul cu numele de pe geamantan, în ziua în care a ajutat-o să se mute. Ori Charlotte ar fi putut încerca să folosească informaţiile de care dispune ca să-1 îndepărteze de Jessica. Dintre toate posibilităţile, cea mai confortabilă i se părea aceea de a fi auzit de la Ida. Aşa s-ar explica şi reacţia lui din după-masa când i-a spus că secretele devin cu atât mai grele, cu cât le porţi mai mult.
Jessica încercă să descopere dacă faptul că el îi cunoştea numele schimba cu ceva situaţia. Asta însemna că putea să-şi lase jos garda şi să-i spună lui Kyle de ce anume fuge? Nu, nu încăpea în discuţie. Tot ce însemna era că el avea despre ea o informaţie pe care ea ar fi dorit să n-o aibă. Dar asta nu schimba nimic, de fapt.
Se părea că nici unul dintre elevii ei nu gândea nimic deosebit

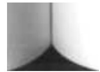
despre acel incident; îl priveau doar ca pe o încurcătură. Nici unul, cu excepţia lui Dawn.
Spre sfârşitul după-amiezii, ea o ajută pe Jessica să spele pensulele de vopsit. Dawn avea vopsea albă pe păr şi pe salopetă, şi câţiva stropi îi ajunseseră chiar pe sprâncene. Dar Jessica observase cât se amuzase Dawn la primirea fiecărui strop.
— De ce v-a zis Kyle „Senorita Morgan"? întrebă Dawn, uitându-se în jos la pensulele din găleata cu lichid albicios.
— Cine ştie? zise Jessica încet. Vrei să mă ajuţi la pregătirea cinei? Teri s-a dus să viziteze o femeie din sat şi aş avea nevoie de mână de ajutor.
— Sigur, zise Dawn.
Jessica aruncă pe furiş câteva priviri cu coada ochiului către Dawn. Era doar în imaginaţia ei, sau Dawn se uita la ea altfel? *„încep să devin o nevropată!"* Jessica îi zâmbi lui Dawn.
— Hai să ne-apucăm de treabă. Teri mi-a spus că va lăsa totul
pregătit.
Jessica şi Dawn se spălară într-o găleată cu apă curată şi găsiră lucrurile lăsate de Teri pe masă. Spaghete. Destul de uşor. Umplură o oală mare cu apă şi puseseră spaghetele în ea. Dawn deschise conserva cu sos pentru spaghete şi Jessica găsi două franzele speciale cu usturoi. Se duseră şi căutară printre ustensilele de camping ale lui Kyle, ca să găsească încă o cratiţă pentru sos.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, îi zise Jessica lui Dawn, de îndată ce totul era aproape gata, că nu gătesc prea mult. Specialităţile mele sunt semipreparatele produse de firma „Mărie Callender", pe care le pregătesc în cuptorul cu microunde. Dădu cu mâna după câteva muşte care le dădeau târcoale şi observă că începea să se răcorească.
Dawn începu să râdă.
— Exact atâta ştiu şi eu să fac. Câteodată mai fac o papară. Oh, şi-am făcut de câteva ori prăjituri cu ciocolată. Este amuzant pentru că ar trebui să ne vedeţi bucătăria. Este imensă şi are toate aparatele în ea, cum ar fi maşină de făcut tăiţei şi robot de bucătărie. Partea amuzantă e că nu le folosim niciodată. Tatăl meu şi cu mine cumpărăm mâncare congelată ori mâncăm în oraş.

— Este o ironie în toate astea, nu-i aşa? zise Jessica.
— Cred că cel mai ciudat lucru este că-mi amintesc cum mergeam la bunica la masă când eram mică şi ea avea o bucătărie foarte mică - fără maşină de spălat vase sau aparate speciale - de fapt, cred că n-avea mai mult de trei oale şi o tigaie. Obişnuia să pregătească nişte mese extraordinare. Era o gospodină foarte pricepută. Niciodată în viaţa ei n-a avut cuptor cu microunde sau robot de bucătărie.
Jessica râse de povestea lui Dawn şi apoi se duse să caute o lingură mare de lemn cu care să mestece în sos.
— N-aş putea zice nici că am mai gătit pentru cincisprezece persoane.
— Şaisprezece, o corectă Dawn, îndepărtând cu mâna mulţimea de ţânţari de pe faţa ei. Iniţial era vorba că vin cincisprezece, iar dumneavoastră sunteţi a şaisprezecea. Sunt tare bucuroasă că aţi venit.
— Şi eu. E aşa de diferit aici, nu-i aşa? Oamenii şi modul lor de viaţă. îi face pe oameni să mediteze. Cu coada ochiului, Jessica observă ceva deasupra umărului ei. Era camera de luat vederi a lui Bill.
— Iar aici, oameni buni, avem una dintre mesele noastre misterioase, zise Bill, uitându-se în cratiţa în care se încălzea sosul pentru spaghete.
— Sunt doar spaghete, zise Dawn.
— Da, aşa spun ele. Problema este: ce conţine sosul?
— Burtă de şopârlă, intestine de popândău şi creier stricat de albină, zise Kyle, intrând în conversaţie.
— Nu eşti prea departe de adevăr, zise Jessica, alungând încă o muscă.
îşi mişcă în acelaşi timp capul, sperând să descurajeze hoarda de ţânţari care apăruseră dintr-o dată şi se purtau de parcă urechile Jessicăi era pe lista lor de meniu.
— De unde au apărut toate insectele astea?
— Ele dorm peste zi pentru că le e prea cald şi-şi fac apariţia când se mai răcoreşte, zise Kyle.
— Perfect, zise Dawn. Ce preferaţi: căldura sau insectele?
— Da, doamnelor şi domnilor, aceasta este întrebarea serii. Ce preferaţi: căldura sau insectele? Sunaţi-ne acum. Operatoarele
noastre aşteaptă să vă înregistreze răspunsurile. Bill continuă să vorbească singur în timp ce se îndrepta spre cortul fetelor, ţinându-şi un ochi închis, iar cu celălat privind prin obiectiv.
— îşi mai face şi altcineva probleme în legătură cu acest băiat, sau numai eu? întrebă Jessica.
— E foarte deosebit, zise Kyle. Cred că va prezenta spectacole la televiziune când va mai creşte.
Kyle veni în spatele Jessicăi, se întinse peste umărul ei şi se uită în cratiţa cu sos.

— Cum merge cu pregătirea cinei?
Jessica se gândi cum ea şi Kyle, chiar aici, în acest loc murdar şi primitiv, s-ar putea preface că erau în propria lor bucătărie. Ea ar fi putut ridica lingura de lemn ca el să guste, ţinând în acelaşi timp mâna sub lingură ca să nu picure nimic din ea. Ori ar fi putut spune: „Du-te şi te spală, dragă. Aprind lumânările, iar tu poţi să torni şampania." Toate aceste scene erau din filmele alb-negru pe care ea le-a tot văzut. Imagini - imagini puternice - din mintea ei despre cum ar trebui să fie o familie.
Jessica nu se mişcă. Ştia că dacă s-ar întoarce să se uite la Kyle, faţa lui ar fi doar la câţiva centimetri de a ei.
— Ne descurcăm, zise ea şters, iar apoi, în timp ce Kyle se îndepărtă, respiră adânc. Ar fi vrut să păstreze mirosul acela de faţă proaspăt spălată pe care Kyle îl duse cu el. Era mirosul dulce al pământului, amestecat cu cel de săpun Ivory. Mirosul proaspăt se risipi, iar în locul lui rămase mirosul bărbătesc al unuia care a muncit din greu. Mai cunoscuse doar câţiva bărbaţi care miroseau aşa.
— Uau! ţipă Dawn. Oala cu spaghete începuse să fiarbă şi să arunce în foc „lava" aceea albicioasă de balonaşe de amidon.
— Cum se stinge obiectul acesta?
Jessica învârti toate butoanele până când se stinseră ambele
arzătoare.
— Cred că cina este gata. Haideţi s-o luaţi, băieţi!
— Ori am putea spune, haideţi şi regretaţi-o. Bill apăru iar cu camera pe umăr şi cu grupul de băieţi după el. Bucătăresele din seara asta nu ne garantează mâncarea, băieţi. Mâncaţi pe riscul vostru!
în seara aceea, în timp ce toţi erau aşezaţi în corturile lor,

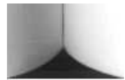
Jessica se strecură afară şi se aşeză pe lada cu gheaţă. Se uită la cerul de catifea plin cu stele incandescente şi se gândi ce să-şi dorească. Dorea ceva. O simţea în adâncul ei. Nu ceva. Era vorba de cineva.
„// vreau pe Kyle."
Dar îl avea pe Kyle. Ori, mai degrabă, cu un efort foarte mic l-ar fi putut avea. El îi spusese clar că îl interesa persoana ei. Dar nu-i era destul. Dorul ei era mai adânc decât atât. Simţise de multe ori acea durere. In trecut o numise singurătate. Mai târziu, se gândise că durerea făcea parte din faptul că o jelea pe mama ei. In seara asta era altceva. Când îşi compară starea cu cea din ultimele zile, dorul ei i se părea mai intens ca niciodată. Ceva nu era în regulă în viaţa ei. Ceva îi fusese luat. Şi dorea acel ceva înapoi.
Din zona corturilor se auzi cum se desface un fermoar. în întuneric, Jessica reuşi să distingă figura lui Teri. Aceasta se apropie de Jessica, luminându-şi drumul cu lanterna.
— Aici erai? zise Teri luminând-o pe Jessica. Eşti bine?
— Da, sunt bine. Mă gândeam la ceva. Teri se uită în sus la cer.
— Uau! Uită-te la stelele din noaptea asta. Ştiai că una dintre ele a fost aprinsă pentru mine?
— Oh, ai scris la organizaţia aceea ştiinţifică unde plăteşti ca să dea numele tău următoarei stele pe care o descoperă? zise Jessica.
— Nu, răspunse Teri. Vorbesc de promisiunea pe care i-a făcut-o Dumnezeu lui Avram, patriarhul naţiunii Israel.

— Da, zise Jessica, neavând nici o idee la ce se referă Teri. Ştiu cine este Avram.
— Dumnezeu i-a promis lui Avram că urmaşii lui vor fi aşa de mulţi ca stelele de pe cer şi ca boabele de nisip din mare.
— Vrei să spui că te tragi, de fapt, din evrei? întrebă Jessica.
— Nu, nu, nu la asta m-am referit. Sunt credincioasă şi sunt o urmaşă a lui Cristos. Eu sunt una dintre persoanele care vor primi binecuvântările lui Dumnezeu, moştenirea promisă **lui** Avram. Atâta doar că eu o primesc prin adopţie. Nu sunt o sclavă aflată sub lege, ci o fiică, fiica Regelui acestui univers.
Jessica se uită în întuneric, încercând să vadă faţa lui Teri.

— Teresa Moreno, nu înţeleg nimic din ce-mi spui. Vorbim despre aceleaşi lucruri?
— îmi pare rău, zise Teri. Asta se trage din faptul că sunt fată de pastor. Am crescut cu limbajul biblic şi de-aceea mi se pare foarte natural. Ceea ce încerc să-ţi spun este că eu ştiu că am viaţă veşnică. Asta-i tot.
Jessica râse.
— Asta-i tot? Este o declaraţie foarte îndrăzneaţă. Am cunoscut oameni care aveau de trei ori vârsta ta şi care au căutat toată viaţa şi n-au putut face o astfel de afirmaţie.
— Probabil că nu L-au cunoscut pe Isus, zise Teri. El este singura cale. Probabil că ei n-au fost înnoiţi - curăţaţi de păcatele lor şi aduşi într-o relaţie sănătoasă cu Dumnezeu.
— Da, cred că toţi avem nevoie de o relaţie sănătoasă cu Dumnezeu, zise Jessica, încercând să nu se dea bătută. Şi mai cred că amândouă avem acum nevoie de somn. Jessica se ridică şi începu să meargă spre cortul lor.
— Pot să-ţi spun ceva? întrebă Teri, grăbindu-se s-o ajungă din urmă pe Jessica.
— Nu ştiu, zise Jessica, simţind cum se trezeşte în ea instinctul de apărare. Poţi?
— Nu mă pricep prea bine să-ţi spun ceva în cel mai potrivit mod, începu Teri. Erau acum în faţa cortului lor şi se opriră înainte de a intra înăuntru. Teri vorbea încet şi, totuşi, Jessica se întreba dacă cei din celelalte corturi, în special Kyle, puteau să le audă.
— Ceea ce vreau să-ţi spun este că probabil a venit vremea să te opreşti din alergare, Jessica. Aş vrea să-L cunoşti pe Dumnezeu.
— Da, ai reuşit s-o spui, zise Jessica, aplecându-se să-şi dezlege şireturile tenişilor. îşi scoase încălţămintea prăfuită şi-o lăsă în faţa cortului. Apoi, deschizând fermoarul cortului, intră prima, iar Teri o urmă.
— N-am ce să-ţi spun mai mult, zise Teri după ce intrară amândouă în sacii de dormit şi stinseră lanterna. îmi pasă de tine, Jessica. Nu vreau să mergi în iad.
Noaptea fu liniştită, cu excepţia unui câine care se auzea lătrând în depărtare.

Teri lăsă să-i scape un oftat adânc.
— N-a ieşit aşa cum am vrut. N-am să fiu niciodată bună la mărturisire.
— Cred că ar trebui să dormim acum, zise Jessica, după care sâsâi ca să facă linişte.
— îmi pare rău, şopti Teri. N-am vrut să sune aşa de brutal. Te rog să încerci să-mi auzi inima, nu cuvintele neîndemântice.
— Nu-ţi face griji, zise Jessica.
— Noapte bună, zise Teri încet.
— Noapte bună. Jessica adormi în momentul în care rosti aceste cuvinte. Dormi până când un

cocoş slăbănog se hotărî să folosească rogojina din faţa cortului lor drept platformă pentru a anunţa o nouă zi.
— Pleacă de-aici! strigă Jessica, aruncându-şi perna spre uşa cortului. Cât e ceasul?
Teri apropie ceasul deşteptător de faţa ei şi zise:
— E 5:27. Cocoş prost! strigă şi ea la cocoş. Jessica se întoarse şi gemu.
— Sunt aşa de înţepenită. Nu cred că mă pot mişca. De ce mă dor braţele aşa de tare?
— De la vopsit, sugeră Teri. Pe mine mă doare ceafa. Poate ne vom simţi mai bine dacă ne vom scula şi ne vom întinde.
Jessica nu se simţi mai bine nici după ce se întinse. Nu se simţi mai bine nici după ce mancă. Când grupul se adună în cerc pe scaunele pliante, ea se lăsă în scaunul ei şi îşi înfăşură bluza de lucru în jurul ei, ca pe o pătură. Cerul era acoperit şi era o diferenţă izbitoare între ziua de azi şi cea de ieri, când se luptaseră cu căldura. Acum se părea că va ploua.
— Trebuie să ne-apucăm imediat de lucru, zise Kyle, uitându-se la cerul înnorat. Părerea mea e că acoperişul ne va lua încă două ore şi-aş vrea să-1 terminăm înainte ca norii aceştia să ne dea ce au pentru noi. Vă amintiţi primul an când a plouat două zile fără întrerupere chiar înainte de sosirea noastră?
— Eu îmi amintesc, zise Bill. Drumurile se transformaseră în nişte gropi uriaşe de noroi.
— Ar fi fost interesant de filmat, sugeră Joel, ducându-şi farfuria de hârtie la gunoi. Câteva albine lacome se învârteau în jurul pungii deschise în care se aduna gunoiul. Chiar, unde ţi-e camera video?

— Sper că-i în cort, zise Bill. Nu că n-aş avea încredere în toţi oamenii de pe-aici, dar vreau să fiu sigur că-i acolo. Mă duc să văd. Se ridică şi se duse la cortul lui, iar după un minut se întoarse victorios cu camera în mână.
— Oh, ce bine, oftă Brenda, una dintre fete. încă o zi cu Sălbaticul Bill şi cu filmatul lui. Credeţi că se va trezi vreodată la realitate băiatul ăsta?
— Sper că nu, zise Teri. Are prea mult haz aşa cum e acum.
— Da, dar încearcă să ieşi cu el undeva, zise Brenda încet. Este foarte amuzant prima oră. Apoi ai vrea ca el să devină serios dar nu poate să se schimbe. Brenda avea părul negru tuns scurt. Sprâncenele negre încadrau frumoşii ei ochi cenuşii, ascunşi sub genele care nu vor avea nevoie niciodată de atingerea rimelului.
— Bill poate să fie serios, zise Teri.
— Nu l-am văzut niciodată, răspunse Brenda.
— Am impresia că ţi-ar plăcea să fie ceva mai serios cu tine. Nu-i aşa?
Brenda se înroşi.
— E chiar atât de evident?
— Nu, nu pentru toată lumea, zise Teri cu un zâmbet liniştitor. Dar vezi, eu nu sunt ca toată lumea. Eu am acest dar bizar de a simţi aceste lucruri de departe. Haide şi ajută-mă să fac ordine după micul dejun.
Jessica o putu auzi pe Teri sfătuind-o pe Brenda în legătură cu băieţii în timp ce mergeau la braţ spre zona unde era amenajată bucătăria. Când Teri avea ceva de spus, atunci o spunea.
Restul celor din grup îşi aruncaseră deja la gunoi vasele din care mâncaseră la micul dejun şi discutau despre terminarea acoperişului bisericii. Jessica tot nu se simţea bine. Tot ce voia era o baie caldă, sau măcar un duş călduţ. îşi prinsese părul la spate în coadă de cal, ca să nu-i vină pe faţă. Dawn se oferi să-i perie Jessicăi părul în timp ce aceasta încerca să-şi mănânce micul dejun,

dar ea o refuză pentru că nu suporta s-o atingă nimeni. Nici măcar pe păr. îşi dădu seama că era singura care mai rămăsese în „sala de mese", ceilalţi plecaseră deja, şi era pe punctul de a se ridica din scaun când simţi că două mâini puternice îi masează umerii.
— Doare? întrebă Kyle.

— Groaznic de tare, răspunse Jessica, permiţându-şi să se relaxeze în timp ce Kyle îi masa umerii. Era aşa de bine. începu să simtă furnicături în mâini, semn că se îmbunătăţise circulaţia, iar durerea de cap deveni mai puţin violentă. Dintr-o dată, Kyle se opri şi-şi luă mâinile de pe ea.
— *„Buenos dias",* Hermano Cristobal, îl salută Kyle pe un bărbat îmbrăcat cu cămaşă albă şi pantaloni negri, care venea spre ei. Jessica rămase în scaunul ei în timp ce bărbaţii îşi strânseră mâinile şi vorbiră în spaniolă. Când terminară, bărbatul dădu din cap către Jessica, fără a se uita în ochii ei. Era un mod politicos de a-i recunoaşte prezenţa. Kyle dădu mâna cu Cristobal din nou, apoi acesta plecă. întorcându-se la Jessica, Kyle îşi scarpină ceafa şi zise:
— A fost foarte penibil.
— Ce? Ţi-a cerut ceva?
— Nu, a fost penibil că m-a văzut atingându-te. Nu este acceptabil în cultura lor, mai ales între creştini, ca un bărbat să atingă în acest mod o femeie.
— în ce mod? îmi masai doar umerii, lucru pe care l-am apreciat foarte mult. Nu-i nimic păcătos în asta, nu?
— Poate nu în minţile noastre. Cultura lor este diferită. Kyle păru stânjenit. Cristobal va avea un mesaj de dedicare a bisericii în seara asta. N-aş face niciodată ceva care să-1 ofenseze.
Jessica se gândi câtă integritate avea Kyle că era atât de preocupat de posibila ofensare a cuiva. Mai înţelese importanţa cinstirii diferenţelor culturale.
— Nu-ţi face griji, zise Jessica senină. Mi-a făcut tare bine masajul. Dacă ai şti câtă nevoie aveam de el, ţi-ai da seama că datorită faptului că m-ai ajutat să mă ridic din scaunul ăsta şi că pot să umblu este probabil mult mai important decât ce-a crezut omul acesta.
— Chiar aşa de tare te-a durut?
— Totul este nou pentru mine. N-am mai fost niciodată într-un camping până acum, nu într-unui ca acesta.
— Atunci sunt impresionat, zise Kyle. După abundenţa de echipamente şi materiale pentru camping, era evident că el era obişnuit cu traiul în aer liber.
Ochii lor se întâlniră. Se priviră ţintă. Jessica îşi simţea inima

ademenită să iasă din izolarea rece şi să se arunce în căldura pe care o vedea în privirea lui Kyle. Emoţionată a făcut un pas mic spre Kyle. Acesta părea să stea pregătit, aşteptând ca ea să facă următoarea mişcare. Deodată, ceva din interiorul ei o făcu să se răzgândească şi se ascunse din nou după zidul de beton al sufletului ei singuratic.
— Cred c-ar trebui să merg şi eu să dau o mână de ajutor la acoperiş, zise Jessica, cuvintele ei căzând unul peste altul ca nişte cuburi dezordonate.
— Mai ales dacă zici că va ploua. Mă duc să iau o aspirină şi vin imediat la lucru. Merse spre cortul ei. în spatele ei, simţea privirea lui Kyle. El nu se mişcase. încă o dată, Jessica îşi dădu seama că ea era cea care fugea.

e părere aveţi? o întrebă Bill pe Jessica ce stătea în faţa bisericii şi se uita la acoperişul la care lucrau aproximativ zece elevi.
— Ce părere am despre biserică? Cred că va fi frumoasă.
— Cred... începu Bill, după care se opri, luă camera video, i-o dădu Jessicăi şi zise:
— Ar trebui să filmaţi asta. Este ceva profund. Jessica potrivi obiectivul şi apoi apăsă butonul „on".
— Cred, zise Bill, întinzând mâna spre biserică, că o casă în construcţie nu arată ca o casă terminată.
Jessica lăsă camera jos şi-i zâmbi lui Bill.
— Deci ai învăţat ceva la orele mele! Bill părea mândru de el însuşi.
— Aşteptaţi să vedeţi locul acesta diseară. Va arăta cu totul altfel când va fi plin de oameni.
Prezicerea lui Bill se dovedi adevărată. Arăta cu totul altfel, dar asta pentru că ploua. Plouase încontinuu de pe la ora două. Reuşiseră să termine acoperişul şi să pregătească masa de prânz înainte de începerea ploii. Kyle vorbi cu Cristobal şi hotărâră să

înceapă serviciul de dedicare la ora cinci, în loc de şapte, de vreme ce ploaia nu părea să se oprească.
Kyle hotărî apoi că grupul trebuie să împacheteze totul în după-masa aceea, în loc să mai stea încă o noapte în corturi. Vor pleca imediat după terminarea serviciului religios şi vor conduce până la Calexico, unde vor putea găsi un hotel ieftin. Nici unul nu se plânse de posibilitatea de a face un duş fierbinte în seara aceea. într-un timp record, grupul strânse corturile şi împacheta totul în camion. Totul era plin de noroi.
Teri, Kyle şi câţiva elevi îşi făcură pelerine din pungi mari de plastic şi merseră prin sat ca să invite oamenii la biserică la ora cinci. Jessica merse în biserică împreună cu alte două fete şi încercară să măture praful care era peste tot şi cuiele căzute pe pardoseala de ciment.
In mijlocul lucrului, uşa bisericii se deschise şi intrară şapte copii, trei femei şi doi bărbaţi, uzi leoarcă. O salutară pe Jessica şi pe fete, strângându-le mâna cu căldură. Apoi, femeile se aşezară pe băncile de lemn într-o parte a bisericii, iar cei doi bărbaţi rămaseră în picioare lângă uşă.
Jessica se uită la ceas. Era doar 4:20. Aceşti oameni ajunseseră devreme şi nu erau singurii. Tot mai mulţi oameni începură să vină. Fiecare venea să le strângă mâna, salutând-o pe Jessica şi pe fete. Pe la 4:45, biserica era plină. Afară, ploaia continua.
— Ce să facem? le întrebă Jessica pe fete. Singurii noştri interpreţi, Teri şi Kyle, sunt plecaţi, iar aceşti oameni par pregătiţi pentru începerea programului. Vorbiţi vreuna dintre voi spaniola?
Fetele dădură din cap.
— Am adus nişte păpuşi, zise una dintre fete. Am putea face un mic spectacol de teatru de păpuşi, sau ceva.
înainte de a avea ocazia să pună la punct detaliile, uşa bisericii se deschise din nou şi doi băieţi

din sat lăsară înăuntru un porc care guiţa foarte tare. Fugea peste tot, guiţând sălbatic şi lăsând dâre de murdărie pe pardoseala de ciment. Copiii se amuzau. Femeile erau îngrozite. Bărbaţii prinseră animalul de urechi şi-1 traseră afară. în momentul în care porcul fugi guiţând spre coteţul lui, sosiră Kyle cu Teri şi cu restul grupului. împreună cu ei mai veniră încă vreo treizeci de oameni.
Bill avusese dreptate. Biserica în construcţie nu arătase deloc

ca biserica terminată. Jessica nu-şi putea da seama cum reuşiseră să intre atât de mulţi oameni într-o clădire atât de mică. Era bucuroasă că-şi găsise chiar la început un loc ca să stea jos. Una dintre micuţele ei prietene se aşezase în braţe la ea, iar celelalte două se aşezaseră la picioarele ei. Mirosul părului şi al hainelor lor umede era foarte puternic şi neplăcut. Totuşi, nu era numai al lor. Toţi miroseau parcă a mucegai. Teri reuşi să ajungă până la Jessica şi se aşeză pe bancă lângă ea, luând cele două fetiţe pe genunchii ei.
Exact la ora cinci, Cristobal şi Kyle au ieşit în faţă, pe o platformă construită de Kyle. Kyle arăta de parcă urma să explodeze de bucurie. Cristobal vorbi primul. Jessica observă că le ură bun-venit tuturor şi apoi îi rugă să se ridice.
— *„Vamos a orar",* zise Cristobal, ridicându-şi Biblia deasupra capului şi închizând ochii.
— Ne rugăm, îi şopti Teri, Jessicăi. Jessica închise ochii şi auzi un murmur uşor prin încăpere, care exprima aprobarea bărbaţilor şi a femeilor faţă de cele spuse de Cristobal în rugăciunea rostită pe un ton curajos şi sincer. Rugăciunea suna ca un pârâu care se duce să întâlnească oceanul, fiind tot mai tare pe măsură ce devine mai mare.
— Amin, amin, încheie Cristobal şi toţi cei prezenţi răspunseră ca un ecou: „Amin, amin". Jessica îşi aminti că şi adolescenţii spuseseră acelaşi lucru la întâlnirea lor finală. Probabil că de-aici învăţaseră să spună aşa.
Grupul se aşeză şi Teri, luând înapoi fetele pe genunchi, se aplecă spre Jessica şi şopti:
— Şi-a ridicat Biblia deasupra capului ca să arate că se pune sub autoritatea lui Dumnezeu. Teri continuă să traducă pentru Jessica, făcând rezumatul celor ce se spuneau acolo.
Kyle vorbi şi el câteva minute. Spaniola lui părea fluentă, dar cuvintele i se opreau, şi Jessica observă că avea lacrimi în ochi. îşi dădu seama că pentru Kyle, faptul că-şi văzuse visul devenit realitate însemna foarte mult. Poate că într-o zi va sta pe o altă platformă în acel sat, inaugurând orfelinatul.
Apoi începu muzica. Cristobal luă o chitară, şi alţi doi băieţi îl acompaniară, fiecare cu câte o chitară. Fără să aibă cărţi de cântări, oamenii începură să cânte. Cântatul lor atinse ceva adânc în Jessica şi ea ar fi dorit să li se alăture. Se uită la Teri. Ochii lui Teri erau închişi, faţa îi era îndreptată în sus, iar lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce cânta din toată inima.
Afară ploaia curgea într-una, iar înăuntru oamenii cântau. Niciodată nu se mai simţise Jessica atât de mişcată.
„Extraordinar cât sunt de captivaţi oamenii aceştia de închinarea lor înaintea lui Dumnezeu!"
în următoarea ^oră mai vorbiră câţiva oameni, fiecare dintre ei arătând ce făcuse Dumnezeu pentru ei. Jessica se gândi că discursurile lor fuseseră scurte, dar credinţa şi încrederea lor erau mari. încrederea ei era mică. în timp ce Teri îi traducea, Jessica fu atentă la unul dintre bărbaţi, care spunea că din ziua în care L-a cunoscut pe Cristos, cu trei ani în urmă, a observat că Dumnezeu îi dădea toate cele necesare.
Aceasta a făcut-o pe Jessica să se gândească la dovleacul găsit în grădină şi la alimentele din faţa uşii unde erau chiar şi batoane Dove. Ce absurd să-L lege pe Dumnezeu de acestea! Totuşi pentru ea aceasta fusese prima dovadă a faptului că Dumnezeu era plin de milă şi de grijă şi că El dorea

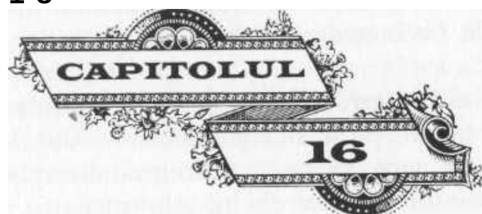
s-o „binecuvânteze", cum ar spune Teri. înţelese atunci că trebuia fie să creadă că Dumnezeu era un Dumnezeu personal care avea grijă de ea, fie să-L respingă pe Dumnezeu. Nu putea să rămână distantă şi nici să fugă de El. Nu în seara aceea. Nu acolo, în mijlocul acelor oameni.
Urmară alte mesaje, alte rugăciuni şi alte cântări. La sfârşit, Kyle se rugă. Ţinu şi el Biblia deasupra capului în timpul rugăciunii şi termină cu „Amin, amin".
Serviciul special de sfinţire sau dedicare a bisericii se terminase, dar îmbrăţişările şi saluturile mai continuară încă o oră. Copiii fugeau peste tot, sufocând mica încăpere. Zeci de tinere femei încercau să înceapă o discuţie cu Jessica. Ea dădea din cap cu regret şi le îmbrăţişa în loc de conversaţie.
Teri era ocupată până peste cap să interpreteze pentru fiecare şi să schimbe câteva cuvinte cu unele dintre femeile de care se simţea mai apropiată. Una dintre tinerele femei, Letty, ajutase în tot acest timp la terminarea bisericii şi parcă le inspira tinerilor entuziasm şi încurajare. Jessica observă că Dawn stătea foarte aproape de Letty şi o cuprinsese cu braţele în timp ce Bill înregistra feţele lor zâmbitoare cu camera lui video. Dawn înflorise în

ultimele zile, nu numai că stabilise relaţii cu femeile mexicane şi cu copiii lor, dar se integrase în grupul de tineri.
„Dawn chiar că nu avea nevoie de mine aici. Totuşi mă bucur că am venit."
Părerea Jessicăi se schimbă rapid atunci când părăsiră clădirea îndreptându-se spre microbuz. încă ploua. Umezeala şi noroiul o făcură pe Jessica să amâne cât mai mult momentul plecării. îl văzu pe Kyle dându-i lui Cristobal cutiile cu haine şi alte ajutoare trimise de biserică.
— Haide, strigă Teri, ridicându-şi geanta deasupra capului cu amândouă mâinile. încăpem amândouă sub ea.
Jessica se duse lângă Teri şi alţi patru copilaşi li se alăturară, ca bobocii de raţă care se ascund sub aripa mamei. Făcură vreo patru paşi prin noroi, după care Teri alunecă, trăgând după ea geanta şi doi dintre copii.
— Ai păţit ceva? întrebă Jessica, aplecându-se şi încercând s-o ridice pe Teri.
Teri râdea atât de tare că nu putea răspunde. Era toată murdară de noroi, cu excepţia albului ochilor şi a dinţilor.
— Ce neîndemânatică! se mustră ea. Teri se ridică şi-i ajută pe copii, care râdeau şi ei. Sper că geamantanul meu este la camionetă, zise ea, ştergându-şi noroiul de pe obraji. Cred că vameşii n-au să mă lase să ies din ţară în halul ăsta. Teri făcu un pas şi fu aproape să cadă din nou. Au! îşi trase piciorul drept şi încercă să-şi mute greutatea pe celălalt picior. Glezna mea, zise ea.
Jessica-i oferi lui Teri braţul şi merseră încet la microbuz, unde o duzină de tineri se distraseră văzând scena, neştiind nici unul dintre ei că pe Teri o durea. Camera video înregistrase totul şi Bill mai comenta încă, stârnind hohote de râs.
— Nu mai râdeţi, e rănită, strigă Jessica.
— N-am nimic, sunt bine, zise Teri.
— Ba nu eşti, nu poţi nici să mergi.
— Kyle, strigă Bill punând jos aparatul şi încercând să atragă atenţia lui Kyle. Kyle, aici, Teri e rănită!
Teri se aşeză pe treapta microbuzului şi îşi ţinu respiraţia. Jessica stătea lângă ea cu ploaia şiroindu-i pe spate şi cu noroiul de pe Teri murdărindu-i mâinile. Kyle veni imediat, croindu-şi drum prin mocirlă. în clipa când văzu faţa plină de noroi a lui Teri izbucni în râs.
— Aceasta-i cea mai bună glumă din săptămâna asta! A fost ideea lui Bill?
— Kyle, şi-a scrântit glezna, zise Jessica. Zâmbetul lui dispăru subit.
— Care picior, Teri? în vocea lui, Jessica recunoscu tonul profesionistului care salvează oameni.
Le luă aproape o oră, chiar dacă fură ajutaţi de oamenii de acolo, s-o cureţe p^e Teri, să-i schimbe hainele şi să-i lege glezna. Jessica şi alţi adolescenţi, care fuseseră udaţi tare de ploaie, profitară de acest timp ca

să-şi ia haine uscate.
Singurul lucru bun în legătură cu întârzierea plecării fu că ploaia se opri la un moment dat. După încă o rundă de lacrimi, îmbrăţişări şi saluturi, Kyle o trase pe Jessica la o parte, unde erau feriţi de privirile restului grupului. Stăteau în spatele bisericii, iar picioarele li se înfundau în noroiul moale şi cleios.
— Cred că n-ar fi bine ca Teri să conducă, zise Kyle. Jessica înghiţi în sec.
— Şi vrei să conduc eu camioneta?
Kyle se uită la ea fără să-i răspundă. Ochii lui verzi îi priveau pe ai ei, în căutarea dorinţei de a face acel lucru. Jessica privi într-o parte.
— Cred că este singura soluţie logică. Vin în urma ta, bine? Kyle dădu din cap. O prinse de umăr şi o strânse uşor.
— Mulţumesc, Jess. Nu-i mai spusese aşa niciodată până acum. Ii plăcea cum suna, cuvintele veneau din adâncul sufletului lui aşezându-se ca un balsam pe inima ei.
— Ai salvat o viaţă.
— Am crezut că asta este ocupaţia ta, zise Jessica repede. în colţul gurii îi înflori un zâmbet, puţin stânjenit de cicatricea în formă de semilună.
Mâna lui Kyle se îndreptă spre ea şi înainte ca ea să-şi dea seama ce face, atinse cicatricea aceea mică, urmărind cu degetul lui mare şi aspru semicercul. Jessica îi prinse mâna şi i-o strânse, ducându-i palma spre obrazul ei. închise ochii şi simţi mâna deschisă a lui Kyle mângâindu-i obrazul şi bărbia. Kyle nu se trase. Jessica nu se mişcă.
Jessica nu se putea gândi la nimic altceva în acel moment decât la cuvintele lui Kyle din prima seară în acel sat; *„Sunt la*

ispoziţia ta, dacă tai nevoie de mine. Aş vrea să fiii deschisă. Asta-i tot.
Vumai să fii deschisă." Acum, Jessica simţea că inima ei era mai
deschisă decât a fost vreodată în ultimele luni, nu, în ultimii ani.
ărea o nebunie să simţi una ca asta stând în mocirlă, în Mexic.
— Kyle, şopti Jessica, deschizând ochii şi uitându-se la el. Nu *\ai urmară alte: cuvinte. Tot ce urmă fu o lacrimă mică [a]lunecând încet pe obraz.
El zâmbi.
— Văd că începe să se vindece frumos. Atinse cicatricea din ^ou, înainte de a-şi trage mâna.
— Sper, zise Jessica, simţind că roşeşte. Simţea că ceva din [1T]\teriorul ei începea, de asemenea, să se vindece.
Deodată deveni conştientă de situaţie. Privi în altă parte şi
— Vrei ca Teri să vină cu mine în camionetă?
— Hmm, îşi drese Kyle vocea. De fapt, am pregătit pentru Teri ^n loc în microbuz unde poate să-şi ţină piciorul ridicat. Te-ai ** itat în cabina camionului? Am împachetat totul în grabă aşa că ^ trebuit să punem câţiva saci de dormit pe scaunul din faţă. Nu ^Aai poate să stea nimeni acolo.
Jessica încercă să pară calmă.
— Aici sunt cheile. Kyle le scoase din buzunarul lui şi le dădu /^ssicăi. Te descurci singură? Dacă nu, am putea muta din lucruri *■ \ microbuz şi sa punem pe cineva cu tine.
începea din nou să picure şi Jessica se gândi ce mult întârzia-^ră deja.
— Nu, sunt sigură că va fi bine. Numai să nu mă laşi în praf, ică în noroi.
— Nu-mi va fi greu să fiu cu un ochi pe tine. Unul din farurile *&[l]\n* faţă s-a spart de când am venit aici. Astfel îmi va fi mai uşor S[a]* te urmăresc, dar îţi va fi ţie mai greu să vezi drumul. Să ai grijă, y[1] ne? Şi dacă vrei să mă opresc, indiferent pentru ce, semna-l*\ează de câteva ori şi trag pe dreapta.
— Bine, fu de acord Jessica. Luă cheile şi se duse la camion fc%tărâtă să demonstreze că era o femeie rezistentă care se descurca în orice situaţie, chiar şi pe un drum izolat şi noroios din ^

'texic, noaptea, în mijlocul unei ploi torenţiale. Era puternică şi independentă. Putea să facă asta.

f~V)tergătoarele de parbriz ale camionului mergeau din greu, *fjf* ca Jessica să vadă cât mai bine. Microbuzul rula la câţiva *^y/* metri în faţa ei, pe drumul pietruit. Stopurile lui roşii din spate erau singurele lumini pe care le putea vedea în întunericul nopţii furtunoase. Kyle avusese dreptate că-i va fi greu să vadă drumul cu un singur far. Fusese greu să iasă din sat şi la fel era să conducă acel camion prin noroi. Când cauciucurile atinseră asfaltul tare de pe drumul principal, Jessica respiră uşurată.

Nu văzuse prima groapă înainte de a intra în ea şi, când intră, simţi şocul până şi în dinţi şi strânse speriată volanul cu amândouă mâinile. îşi aminti imediat ce rapid se întâmplase ultimul ei accident. în seara asta, toată natura era împotriva ei şi aproape că simţea plutind în aer ameninţarea unui accident, dacă făcea o singură mişcare greşită. încetinind, Jessica privi drumul din faţa ei, încercând să prevadă fiecare umflătură din asfalt şi fiecare curbă.

„Haide, Kyle, încetineşte] Şi eu sunt nerăbdătoare să ies de-aici, dar nu înseamnă că trebuie să conduci cu 90 de kilometri pe oră pe drumul ăsta desfundat."

Ploaia încetă şi Jessica îşi descleştă puţin mâinile de pe volan, începuse s-o doară gâtul. îşi întinse umerii şi îşi aminti ce minunat se simţise ieri după masajul lui Kyle.

Imaginaţia ei o purtă într-o lume iluzorie unde trăia fără secrete şi fără complicaţii. în lumea aceea ea ajungea uşor în braţele lui Kyle. Se încredea pe deplin în el, cu toată inima şi cu toată fiinţa ei.

Nişte lumini puternice străluciră în oglinda retrovizoare, orbind-o pe moment pe Jessica şi aducând-o din domeniul visului în lumea reală, rece şi umedă. Camionul din spate venea chiar în urma ei, orbind-o cu luminile lui puternice.

— Depăşeşte-mă, amice, murmură ea. N-am nevoie de coadă! Camionul acela hodorogit merse o vreme paralel cu Jessica şi
apoi încetini după ce se postă în faţa ei, mărind distanţa dintre ea şi microbuz.

— Depăşeşte şi microbuzul, şofer nebun!

Dar camionul nu se supuse ordinelor ei. Şoferul părea mulţumit să conducă cu numai 60 de kilometri pe oră şi să rupă legătura vizuală dintre ea şi Kyle. Acum era rândul Jessicăi să semnalizeze cu farurile nu numai pentru camionul încăpăţânat din faţa ei, dar şi cu speranţa că o va vedea Kyle şi că va trage pe dreapta, aşa cum îi promisese. Camionul din faţa ei nu răspunse. Chiar dacă nu putea vedea microbuzul, observase că nu fuseseră intersecţii pe drum. Kyle n-avusese cum s-o cotească de pe drumul principal.

Mai mulţi kilometri, Jessica urmă îndeaproape camionul „beligerant", înghiţind din când în când fumul pe care-1 scotea acesta. încercase de câteva ori să-1 depăşească, dar de fiecare dată se răzgândise în ultimul moment, nedorind să rişte pentru că avea un singur far şi un drum negru, plin de gropi, înaintea ei.

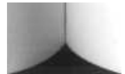
După un timp, Jessica renunţă şi se mulţumi să rămână în spatele camionului. Trase concluzia că probabil se îndrepta şi el spre graniţă şi se va întâlni cu Kyle atunci când acesta din urmă se va

opri.
Apoi, o altă pereche de faruri străluci în oglinda ei retrovizoare. Această maşină nu părea să dorească s-o depăşească; mai degrabă, părea mulţumită să stea în coada ei şi să conducă cu faza lungă aprinsă. Jessica îşi modifică poziţia astfel încât luminile

puternice să n-o orbească. Următoarele douăzeci de minute, Jessica conduse cu amândoi ochii atenţi la drumul din faţa ei, ocolind gropile şi încercând să nu se lase hipnotizată de ştergătoarele de parbriz.
Deodată, camionul din faţă o coti la dreapta. Jessica îl urmă şi conduse puţin pe acel drum, până când îşi dădu seama că ieşise de pe drumul principal. Drumul pe care se găsea acum era drum de pietriş. Jessica^se opri. în jurul ei nu era nimic altceva decât culturi de soia. încercă să dea înapoi, căutând un alt drum pietruit ori un loc suficient de larg ca să poată întoarce. Camionul hodorogit pe care-1 urmărise plecase de mult şi, din locul în care se afla, nu vedea nici case, nici maşini, nici lumini de nici un fel.
— Bun, îşi zise ea. întoarce-te şi du-te înapoi. Găseşte un loc suficient de larg. Uite-acolo! Acesta arată promiţător.
Jessica se întoarse încet pe pietriş, roţile din faţă ajungându-i în câmpul noroios cu soia.
„încet şi continuu acum. Dă-i drumul, dă-i drumul, nu te opri!" Prea târziu. Când roţile din spate atinseră noroiul, îşi pierdură tracţiunea şi se învârtiră sălbatic în gol, în timp ce Jessica forţa frenetic motorul. Roata din dreapta-faţă şi cele din spate erau împotmolite în noroi.
Numai roata din stânga-spate mai rămăsese pe drumul pietruit. Acum era speriată. Ploaia cădea din plin pe parbriz şi avea impresia că maşina se scufunda rapid în pământul moale.
Jessica stătu câteva minute, încercând să nu intre în panică. Totul în jurul ei era un întuneric lichid. Verifică ambele uşi ca să se asigure că sunt închise. Cu siguranţă Kyle o văzuse cotind de pe drumul principal. Ar putea ajunge acolo în orice moment şi microbuzul o va trage din noroi. Ea îi va spune să conducă mai încet restul drumului ca să se poată ţine de el. Iar el îi va strânge uşor umărul ori îi va atinge obrazul din nou şi-i va spune că-i pare rău. Jessica pregătise totul în minte. Stătu singură cu scenariul ei, „Kyle în acţiune", ţinându-i companie.
Aşteptă. Ploaia şiroia pe parbriz. Camionul se înclinase uşor spre dreapta pe măsură ce intrase mai adânc în noroi. Trecu o oră şi Kyle nu apăru.
Acum era nervoasă. *„De ce a trebuit să conducă aşa de repede? De ce mi-a tăiat drumul camionul acela nebun? Cum am ieşit de pe şoseaua*

principală? De ce mi se întâmplă toate astea, Doamne? ***Nu-Ţi*** *pasă de ce mi se întâmplă? Iţi place să mă vezi transpirând aşa? Nu cred că-i foarte amuzant."*
Jessica şi-a dat seama că-I vorbea lui Dumnezeu ca şi cum El ar fi putut s-o audă. Adevărat că ţipa la El în mintea ei, dar I se adresase altfel decât până atunci. După ce stătuse în preajma „credincioşilor", cum îi numea Teri, şi participase la serviciul de inaugurare a bisericii, părerea Jessicăi despre Dumnezeu începuse să se schimbe.
— Bine, zise ea tare, încercând să se roage. M-ai pus la colţ, Doamne. Ai toată atenţia mea. Ce vrei?
Din anumite motive, imaginea care-i veni în minte fu cea a lui Kyle şi a lui Cristobal având Bibliile ridicate deasupra capului în timpul rugăciunii. Ce-i spusese Teri? Ca să arate că se pun sub autoritatea lui Dumnezeu.

Acest concept atinse inima Jessicăi. Ea refuzase să se pună sub autoritatea cuiva. Filosofia ei de viaţă se centrase în jurul deţinerii controlului asupra ei însăşi, a situaţiei în care se găsea şi a felului în care permitea oamenilor s-o trateze. Insă, în singurătatea acelei nopţi întunecate, ea nu mai avea controlul asupra nici unui element.
Jessica se simţea slabă, complet pierdută şi nu ştia cum să adune laolaltă firele destrămate ale vieţii ei. Simţi dorul acela intens din adâncul ei, dorul după cineva, dorinţa aceea puternică de a fi restaurat şi reunit. Doar acum, pentru prima dată, îşi dădu seama că nu-i era dor de mama ei, nici de Kyle ori de altă fiinţă umană. Era însetată după Dumnezeu.
Conştienta aceasta o deranja. Nu i se potrivea să fie legată într-un anume fel de Dumnezeu, să fie sub controlul şi autoritatea Lui, să I se supună. însă acesta era lucrul după care tânjea. Ii veni dintr-o dată în minte ideea unui târg ciudat. Viaţa ei, eşecurile şi totul, în schimbul sprijinului lui Dumnezeu.
— Dar Tu eşti aşa de perfect, se certă ea cu Dumnezeu cu voce tare. Tu ai totul. De ce mă vrei şi pe mine? Ştia răspunsul. II ştiuse de când părăsise Los Angeles-ul. Chiar dacă un tată are totul, el tot vrea să fie în armonie cu fiica lui. înainte ca Jessica să-şi dea seama ce face, începu să plângă.
— îmi pare rău, şopti ea în urechea nevăzută a unui Tată

ceresc. îmi pare rău. Iartă-mă. Dacă mă vrei cu adevărat, poţi să mă iei. Vreau să Te cunosc. Mă predau Ţie. Suspină uşor şi şopti din nou:
— Mă predau Ţie, Doamne.
Jessica auzi deodată sunetul unei maşini venind pe drum. „Sunt salvată!" se gândi ea cu bucurie, scrutând întunericul.
Dar nu văzu decât întunericul din faţa camionului. Apoi văzu luminile farurilor jn oglinda laterală şi îngheţă.
„Acesta nu poate fi Kyle. El ar trebui să vină din altă direcţie. Dacă..." Nu dorea să se gândească la ce se putea întâmpla. Un drum izolat în miez de noapte nu era un loc potrivit pentru o femeie, nici în cele mai bune circumstanţe. Să se afle singură într-un camion împotmolit în mijlocul Mexicului era cel mai rău lucru pe care şi-1 putea imagina.
Vehiculul se opri în spatele ei. Putea auzi voci ferme de bărbaţi care se apropiau de camionul ei. Unul dintre ei râse cu hohote grosolane de beţiv.
Jessica ştia că uşile erau închise. Totuşi se simţea ca o „raţă pe ouă". Bărbaţii se opriră în spatele camionului şi încercară uşa. Zăngăni, dar nu se deschise. Ştia că vor ajunge în orice moment la uşa din faţă! Fără să mai piardă timpul, Jessica se lăsă să alunece la podea, culcându-se în dreptul scaunului de lângă şofer, şi se acoperi cu grămada de saci de dormit de pe scaun. îngheţă în această poziţie, permiţându-şi doar rareori să respire. îngrozită, ascultă zgomotele din întuneric. Cineva încercă mânerul uşii de pe partea şoferului, îl găsi închis şi continuă să-1 zgâlţâie. Altcineva făcu acelaşi lucru de cealaltă parte. Jessica simţea că-i iese afară inima din piept şi trase mai tare sacii de dormit peste ea. îşi imagină că bărbaţii se uită înăuntru ca să-şi dea seama dacă merită să facă efortul de a sparge geamul.
Chiar atunci, unul dintre ei strigă din spatele camionului. Cu spatele lipit de podea, Jessica putea simţi vibraţia uşii din spate care se răsucea, expunând toate bagajele lor şi echipamentul scump de camping al lui Kyle. Bărbaţii care fuseseră lângă geamurile din faţă se lăsaseră păgubaşi şi se alăturară celorlalţi din spatele camionului. Din urlete şi zbieraturi, Jessica şi-i putea imagina jefuind camionul, luând cât de mult puteau şi cât de repede puteau.

Rămase îngheţată în poziţia ghemuită pe podea, rugându-se ca ei să nu spargă geamurile din faţă şi să-i fure camuflajul. Apoi auzi zgomotul făcut de vehiculul lor la pornire şi-1 auzi îndepărtându-se pe drumul noroios. Jessica luă câteva înghiţituri mari de aer, încercând să rămână calmă şi să se convingă că acum era în siguranţă. Plecaseră.
Următoarele minute rămase paralizată în ascunzătoarea ei, neîndrăznind să ridice capul. îşi imagină o faţă apăsată pe geam uitându-se la ea. Nu o faţă care imită „gândaci zdrobiţi" ca cea a lui Bill, ci faţa unui om beat.
„Oh, Doamne! Unde eşti? Salvează-mă! Apără-mă!"
O pace inexplicabilă începu să coboare peste Jessica. Pulsul îi reveni la normal şi se simţi aproape bine, ghemuită în mica ei ascunzătoare. Avea impresia că era într-adevăr în siguranţă. Nu i se întâmplase nimic, Dumnezeu o apărase. Aceasta o făcu să se gândească la alte câteva „coincidenţe" care se petrecuseră în viaţa ei în ultimele săptămâni: Kyle să fie exact acolo în momentul producerii accidentului, dovleacul din grădina ei, alimentele din faţa uşii, cu batoane Dove. Şi acum, acoperitoarea de saci de dormit care fuseseră înghesuiţi pe scaunul din faţă atât de întâmplător.
înainte de această excursie, Jessica ar fi descris aceste circumstanţe ca „destin". Acum simţea altfel. în aceste ultime zile Dumnezeu devenise real pentru ea şi ea îşi dorea o relaţie cu El. Jessica se gândi la acele „pungi de har" despre care îi vorbise Teri în ziua în care apăruseră alimentele. înghesuită printre sacii groşi de dormit, Jessica se simţea ca şi cum ar fi căzut literalmente într-o astfel de „pungă de har". închizându-şi ochii, adormi.
Trecură aproximativ 40 de minute, însă ea simţi că parcă ar fi dormit câteva ore, suficient de mult ca să-şi recapete puterea mentală de a gândi la ce urmează să facă. Ieşind din ascunzătoarea ei, Jessica deschise ambele ferestre. Nici o faţă turtită n-o aştepta. Revăzu situaţia. Lucrurile le fuseseră furate din spatele camionului, dar, din fericire, ceilalţi vor vedea că acelea erau numai lucruri, lucruri care puteau fi înlocuite. Ar putea ieşi din camion şi apoi să încerce să meargă spre drumul principal, dar era trecut de miezul nopţii şi foarte întuneric afară. Trebuia să ţină seama, de asemenea, de ploaie şi de noroi. Cel puţin în

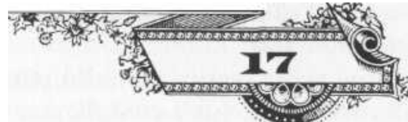
cabina închisă a camionului era ferită de ploaie şi apărată. Cel mai bun lucru era să stea şi să aştepte. Şi să se roage.
— Doamne, rosti ea în liniştea nopţii, îţi mulţumesc. Jessica se opri şi apoi râse de sine că ajunsese să vorbească cu cineva care era invizibil.
— Sper că înţelegi că toate acestea sunt noi pentru mine. Jessica îşi schimbă poziţia pe banchetă. Evident că da, pentru că Tu ştii totul. Nu vreau să pierd niciodată acest sentiment, această conştientă a prezenţei Tale.
Câtva timp după aceea Jessica stătu liniştită, făcându-şi inventarul vieţii. Lucrurile erau încă complicate. Foarte complicate. Destul de des îi revenea în minte un gând care o făcea să se teamă. Dacă se vor întoarce bărbaţii aceia după restul de lucruri? Vor sparge bandiţii geamurile ei data viitoare? Cât va mai trece până când Kyle îşi va da seama că ea nu este în spatele lui? Când se va întoarce din drum şi va veni s-o caute? Va reuşi el s-o găsească pe acest drum izolat?
Deodată, nişte faruri străluciră printre picăturile de ploaie pe drumul din faţa ei. Primul impuls al Jessicăi fu să sară din maşină ca să fie văzută de şofer. Apoi îşi dădu seama că ar putea fi hoţii, care se întorc. Va fi ea în siguranţă în ascunzătoarea ei şi a doua oară?
Jessica se întinse pe podea şi se acoperi cu sacii de dormit. Inima începu să-i bată sălbatic. Se simţi copleşită de tot atâta teamă ca şi prima dată, dacă nu chiar mai multă, pentru că acum ştia că

şansele ca ei să fi venit după sacii de dormit erau mai mari. Nu putea să se roage. Nu putea să gândească. Pentru un moment simţi că nu putea nici măcar să respire.
Vehiculul se opri. Se trânti o uşă de maşină. Zgomotul ploii căzând pe acoperişul şi pe capota camionului masca zgomotul vocilor care fuseseră atât de gălăgioase data trecută. Jessica îşi strânse buzele tremurânde când zăngăni mânerul de la uşa şoferului. Mai zăngăni de câteva ori şi apoi inima Jessicăi se opri. Reuşiseră să deschidă uşa!

iE*.E.g.r.ro;.K.)».r.fc

CAPITOLUL ^

rşa cabinei se deschise încet. Nu se auzea nici un sunet. Nici o mişcare. Nici o voce. O văzuseră? Jessica simţea că tot corpul îi tremură. închise ochii şi-L imploră pe Dumnezeu s-o salveze.
— Jess? Jessica? Eşti aici?
— Kyle?
— Unde eşti?
Jessica îşi forţă pumnii încleştaţi să se deschidă şi împinse la o parte sacii de dormit.
— Aici jos. Sunt aici jos.
Ieşi din ascunzătoarea ei şi se aşeză pe scaunul peste care se aplecase Kyle şi-i întinse mâna ca s-o ajute.
— Eşti bine?
Jessica îl lăsă pe Kyle s-o tragă afară. în mod impulsiv îşi aruncă mâinile în jurul gâtului lui şi începu să plângă în hohote.
— Ce s-a întâmplat, Jess? vorbi el încet, cuprinzând-o cu mâinile şi apăsându-şi buzele pe urechea ei.
Un val de emoţii noi o cuprinse pe Jessica şi se trase. Cu amândoi pumnii încleştaţi lovi pieptul lui Kyle.

— M-ai părăsit, asta s-a întâmplat! De ce m-ai părăsit? Kyle îi prinse încheieturile mâinilor şi le strânse tare.
— N-am ştiut. Cuvintele lui erau ferme. Nu te-am văzut când ai ieşit de pe drum.
— Un camion s-a aşezat în faţa mea şi l-am urmat până aici. începu din nou să plângă. Am semnalizat, dar tu nu te-ai oprit.
— Am crezut că eşti în spatele meu. Nu mi-am dat seama că te-am pierdut. îmi pare rău, Jessica. Trebuie să fi fost groaznic să fii împotmolită aici.
— Apoi au venit ei şi au jefuit camionul, zise ea, stăpânindu-şi lacrimile şi încercând să-şi ţină în frâu emoţiile.
— Cine a venit? Kyle îi mângâie părul şi-i şterse lacrimile cu mâna lui puternică.
— Nişte bărbaţi. Au spart spatele camionului. Nu ştiu ce-a mai rămas.
Kyle o trase pe Jessica la pieptul lui şi o ţinu aproape de el.
— Oh, Jess, îmi pare rău. Nu mă mir că te-ai ascuns. Nu te-au văzut?
— Nu cred. Când ai venit tu, am crezut că iarăşi sunt ei, ca să ia şi sacii de dormit.
Jessica auzea inima lui Kyle bătând puternic şi regulat în timp ce se lăsa cuprinsă de îmbrăţişarea lui. Statură îmbrăţişaţi în tăcere un minut, după care Kyle se trase. Avea şi acum un picior afară din camion, unul îndoit pe sub volan şi braţele întinse peste scaun ca s-o ţină pe ea.
— Mă duc să văd ce-au luat. Mă întorc imediat.
— Vin cu tine, zise Jessica, alunecând peste scaun şi ieşind cu Kyle afară în ploaia care se transformase în

burniţă acum. Kyle îşi puse mâna peste umerii ei şi merseră împreună prin noroiul cleios în spatele camionului. închizătoarea din spate fusese ruptă şi prelata era şi acum rulată în sus.
Tot ce mai rămăsese erau cele două lăzi goale de gheaţă, trei bagaje şi un sac de dormit.
— Uau, chiar că ne-au curăţat, zise Kyle. Jessica se întreba dacă era supărat pentru pierdere. Părea să nu fie prea afectat.
— Mă bucur că tu eşti bine, zise el, îmbrăţişând-o încă o dată. Jessica îşi petrecu mâinile în jurul mijlocului lui şi îşi lăsă capul
pe umărul lui. Se gândi ce bine se simţea cu Kyle şi cât de perfect

se potrivea în îmbrăţişarea lui. Ea aparţinea acelui loc. *„Să nu-l laşi să plece niciodată."*
— Cred c-ar trebui să încărcăm în microbuz ce-a mai rămas şi să mergem la Mexicali. Restul grupului este la graniţă. Nu putem scoate camionul din noroi în noaptea asta. Ne ducem la un motel de partea americană a graniţei şi dimineaţă mă întorc cu un camion care să mă remorcheze.
Jessica îl ajută să încarce în microbuz ce mai rămăsese. Kyle încuie camionul cu setul lui de chei şi închise cât putu de bine uşa stricată din spate, ca cel puţin să nu plouă înăuntru. Jessica se urcă în microbuz şi se aşeză pe scaunul de lângă şofer, după care Kyle învârti cheia în contact.
Nimic. încercă din nou. Tot ce se auzi fu un ţăcănit slab.
— Nu pot să cred! zise Kyle lovind cu pumnul în volan. Se pare că-i bateria. Deschise capota, căută lanterna sub scaunul din faţă şi ieşi afară în ploaie să examineze animalul acela încăpăţânat.
— încearcă s-o porneşti acuma, îi zise el Jessicăi. Ea se întinse şi răsuci cheia. Nimic.
— încearcă acum. încercă, dar nimic.
Kyle trânti capota şi se trânti înapoi pe scaunul din faţă, scu-turându-şi apa de pe jachetă înainte ca aceasta să pătrundă în ea.
— Nu ştiu ce are. Tăcură un moment.
— Cred că ne-am împotmolit, zise el. Va fi ziuă peste... se uită la ceas cu lanterna, patru ore. Putem să ieşim atunci la drumul principal ca să cerem ajutor. Ar fi o nebunie din partea noastră să încercăm acum.
— Ce se va întâmpla cu Teri şi cu restul grupului? întrebă Jessica.
— Ei sunt bine. Cel puţin ştiu unde sunt. Au adăpost, paturi şi un automat cu dulciuri. Asta-i mai mult decât avem noi, zise Kyle.
Jessica era pe punctul de a spune: „Dar eu te am pe tine şi mă simt în siguranţă acum." în loc de asta, zise:
— Mă bucur că m-ai găsit.
— Trebuie să-ţi spun, zise Kyle, întorcându-se astfel încât
spatele i se sprijinea de uşa închisă şi faţa îi era îndreptată spre Jessica, că am fost destul de speriat acolo pentru o vreme.
— *Tu* ai fost speriat! zise Jessica, urmând exemplul lui Kyle, sprijinindu-se de uşa închisă ca să fie cu faţa spre Kyle. Această noapte se numără printre cele mai rele din viaţa mea. Apoi, amintindu-şi de conversaţia ei cu Dumnezeu, adăugă:
— Şi cred că se numără, de asemenea, şi printre cele mai bune.
— Ce vrei să ^pui?
Acum Jessica nu ştia ce să spună. Se gândea că el se va bucura de această cotitură a vieţii ei spirituale şi, totuşi, nu ştia cum să se exprime. Kyle aşteptă cu răbdare ca ea să-şi găsească cuvintele, în cele din urmă ea zise:
— Am avut o discuţie cu Dumnezeu. Cred că ai putea spune că în călătoria mea spirituală am

căzut cu faţa înaintea Lui.
Fiind întuneric, nu putea să vadă faţa lui Kyle. Simţi o căldură mai mare în vocea lui când zise: - Şi?
— Şi... m-am predat Lui. Este un pas mare pentru mine, să mă încred în Dumnezeu în acest mod. Niciodată nu mi s-a părut că El ar fi fost de partea mea înainte.
— Dar acum tu eşti de partea Lui, sugeră Kyle. Jessica dădu din cap.
— Nu ştiu cum să-ţi spun, dar ştiu că totul este altfel.
Kyle se întinse peste spaţiul dintre cele două scaune şi apucă mâinile Jessicăi. Le strânse de trei ori, şi cu o voce destul de răguşită, zise:
— Sunt atât, atât de bucuros. Veşnicia începe din seara asta, Jess. Eşti mântuită.
Ea se gândi că acelea erau nişte cuvinte foarte îndrăzneţe. Insă mâna lui era caldă şi sigură în timp ce le ţinea pe ale ei.
— Eşti rece, zise Kyle. îţi aduc un sac de dormit. Se duse în spatele microbuzului şi se întoarse cu doi saci de dormit. Desfăcându-1 pe primul, Kyle îl puse peste Jessica, rulându-i la spate restul sacului. Pe al doilea îl puse între spatele lui şi geamul rece de pe partea şoferului. Apoi, punându-şi mâna stângă peste volan, întrebă:
— Vrei să încerci să dormi?
Jessica nu putea decât să admire gesturile curtenitoare ale lui

Kyle. Ceea ce voia cu adevărat era să vorbească. Se lăsase să devină mult mai vulnerabilă cu Kyle decât intenţionase vreodată. Nu ştia ce li se va întâmpla în „lumea reală", unde trebuia să se păzească cu atâta grijă.
Oricum, în seara asta, în următoarele patru ore urmau să fie singuri. Complet singuri. Dacă a avut vreodată o ocazie să afle totul despre acest bărbat, acum era momentul. Nu ştia sigur ce va face cu informaţiile. Ştia că nu le va analiza în ideea că el era o persoană de care ea se va ataşa. Aceasta ar fi însemnat ca ea să fie nevoită să-i spună adevărul despre viaţa ei şi ea nu putea să facă asta. Pentru moment, ea putea să-1 asculte. Putea să audă din gura lui Kyle de ce îl interesa persoana ei şi de ce o urmărise cu atâta răbdare. înainte să-şi piardă curajul, Jessica zise:
— Ceea ce aş vrea cu adevărat să fac, ar fi să te ascult.
— Să mă asculţi?
— Da, vorbeşte-mi despre tine.
— Ce vrei să ştii?
— Despre familia ta.
— Am doi fraţi mai mici. Unul este cu un an mai mic, celălat, cu trei. Părinţii mei sunt căsătoriţi de 35 de ani şi trăiesc în aceeaşi casă din Portland de 31 de ani. Tatăl meu a fost pilot. Ce altceva mai vrei să ştii?
— Ce vrei să-mi spui? Kyle râse.
— Am un câine, zise el. Este ultimul membru al familiei. îl cheamă Amber. Este câine de vânătoare. îţi plac câinii?
— Da, îmi plac câinii de vânătoare. Sunt minunaţi. Jessica se simţea bine sub sacul cald de dormit. încerca să-şi imagineze cum ar fi fost să meargă în excursie ori în camping cu Kyle şi să-1 aibă pe Amber lângă ea, noaptea, la focul de tabără.
— Dar tu? întrebă Kyle.
— Eu nu am nici un câine, zise Jessica.
— Ştiu că nu ai nici un câine. Spune-mi despre familia ta.
— Păi, începu Jessica încet, mama mea a murit când eu am avut opt ani. Tatăl meu este om de afaceri şi am crescut în California de Sud. Nu-s prea multe de spus. Mi-am dorit întotdeauna să trăiesc într-un oraş mic şi să fiu profesoară. Cred că acum fac ceea ce mi-am dorit din totdeauna.

Spera ca el să fie mulţumit cu răspunsul ei şi să n-o întrebe mai departe. Se gândi rapid la o întrebare pentru el.
— Ţi-ai dorit întotdeauna să fii pompier?
— Nu asta vor toţi băieţii? zise Kyle. De fapt, eu am devenit pompier într-un mod neobişnuit. Credeam că voi deveni consilier de şcoală ori antrenor de fotbal, pentru că-mi plăceau adolescenţii şi doream să lucrez cu ei. Dar apoi, acum patru ani, am îngrijit o femeie bătrână pentru o vreme şi m-am hotărât să-i ajut pe oameni şi să lucrez voluntar cu adolescenţii. Şi asta şi fac.
Jessica presupuse că femeia bătrână era Thelma. Voia să audă mai multe.
— Femeia era bolnavă? îndrăzni ea, întrebându-se dacă ar trebui să-i spună direct că ştia de Thelma.
— Avea cancer.
— Spune-mi toată povestea, zise Jessica. Aş vrea tare mult s-o aud.
Kyle lăsă să-i scape un oftat adânc.
— Numele ei era Thelma Atkins. Era cea mai dulce femeie pe care puteai spera s-o întâlneşti. Se ruga pentru mine în fiecare zi şi nu doar o scurtă propoziţie. Se ruga ore în şir. Era o femeie uimitoare.
Următoarele zece minute, Kyle continuă să-i povestească Jessicăi despre Thelma şi repetă ceea ce Dawn îi spusese deja despre Lindsey, care a venit s-o ajute, dar a murit, apoi, cu câteva luni înainte de Thelma.
— Tu şi cu Lindsey aţi fost logodiţi? întrebă Jessica, văzând că el nu folosise încă acel termen.
— Da. Avea doar nouăsprezece ani când ne-am logodit. Credeam că ştim ce facem. Logodna noastră n-a durat nici două luni pentru că ea a murit.
— De ce anume a murit? întrebă Jessica.
Kyle nu răspunse. Jessica îşi aminti că Dawn îi spusese că fusese bolnavă de pneumonie. în întuneric, Jessica nu-şi dădea seama dacă el se refugiase în amintiri ori dacă amuţise. Cuvintele lui păruseră foarte intime şi sincere până la acel punct. Jessica nu era sigură dacă-şi depăşise limitele. N-o deranja să audă despre Lindsey. Simţea aceeaşi camaraderie plină de simpatie pe care o simţise şi în cimitir gândindu-se la moartea mamei ei.

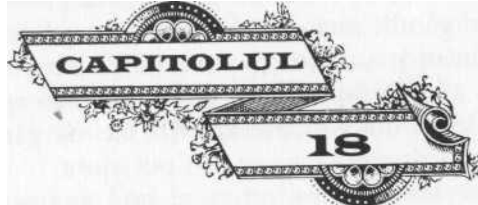
— îmi pare rău dacă sunt prea insistentă, zise Jessica.
— Nu, e-n regulă. Kyle făcu o pauză şi apoi zise:
— Lindsey a murit de SIDA.
Jessica nu se aşteptase niciodată să audă una ca asta.
— Nimeni nu ştie, adăugă Kyle repede. Nu ştiu de ce am simţit că ţie pot să-ţi spun. în afară de Dr. Laughlin, care păstrează confidenţialitatea profesională, nu ştie nimeni din Glenbrooke. Thelma n-a aflat niciodată. I-ar fi zdrobit inima.
Jessica nu ştia ce să spună.
— îmi pare rău, fură singurele cuvinte care-i ieşiră de pe buze. Dar mintea ei era invadată de mii de întrebări. Jessica simţise un lucru, gândindu-se la tânăra frumoasă murind de pneumonie, dar acum trăia o reacţie complet diferită auzind că murise de SIDA.
— Te simţi bine? întrebă Jessica nesigură, simţind că întrebarea putea fi luată, ori putea să-1 facă pe Kyle să se deschidă şi să vorbească despre propria lui stare de sănătate.
— Dacă te referi la moartea ei, cred că da. Mi-a trebuit mult timp ca să trec peste asta, dar cred că, în sfârşit, am reuşit. Kyle respiră adânc. Dacă te referi la faptul că aş avea SIDA, nu, nu am. Lindsey şi cu mine n-am avut niciodată relaţii intime. Ea s-a îmbolnăvit de la un fotbalist în timpul liceului. Avea cincisprezece ani, el optsprezece. O urmărise o lună întreagă până când, în cele din urmă a acceptat să iasă cu el. Au ieşit de două ori. El a primit ce-a vrut la cea de-a doua întâlnire şi apoi i-a aranjat o întâlnire şi a aruncat-o în braţele celui care răspundea de galerie. Este un scenariu tipic de liceu. Lindsey nu ştia ce se întâmplă. Era aşa de inocentă. A fost cinsitită

după aceea, dar a fost suficient o singură dată.
Jessica îşi dădea seama, după inflexiunile vocii, că lui Kyle îi era greu să vorbească. Se întinse spre el şi-i luă mâna uşor în momentul în care el îşi termină povestea.
— Am întâlnit-o când a venit la Glenbrooke să aibă grijă de bunica ei. Ne-am întâlnit timp de patru luni şi apoi am cerut-o în căsătorie. Următoarea zi după ce am cumpărat inelul de logodnă, Lindsey a fost sunată de acel băiat. Era în spital la Spokane şi i-a spus că avea SIDA şi încerca să ia legătura cu fiecare fată cu care se culcase. îmi imaginez că lista era destul de lungă. I-a spus că-i pare rău. A murit la patru luni după ea.

— îngrozitor, zise Jessica, strângând mai tare mâna lui Kyle.
— Nu pot să cred că-ţi spun toate astea, zise Kyle. N-am spus nimănui. Nimănui. Nici chiar mamei mele.
— Mă bucur că-mi spui mie, zise Jessica domol. îşi aminti ce-i spusese Kyle în după-masa aceea când ea-i zisese s-o lase în pace.
— Cred că acum înţeleg de ce mi-ai spus că secretele devin cu atât mai grele cu cât le porţi mai mult. Mă bucur că pe acesta nu-1 mai porţi singur de-acum înainte.
— însă asta nu-i o informaţie publică, zise Kyle, aplecându-se în faţă. Trebuie să păstrezi secretul, Jessica. Ar şoca pe prea mulţi dacă ar şti adevărul.
— Şi n-ar face bine nici reputaţiei tale, nu-i aşa? Kyle îşi trase mâna.
— îmi pare rău, zise repede Jessica. N-a ieşit aşa cum am vrut. Ai mulţi prieteni în Glenbrooke şi oamenii se uită la tine. O dată cu SIDA vine un stigmat. Oamenii s-ar putea să se uite la tine altfel, dacă ar şti.
— Tu te uiţi la mine altfel?
— Nu. Ea îi luă din nou mâna. Kyle, ştiu că toată această poveste este cumplit de grea pentru tine şi ştiu ce înseamnă să porţi secrete grele. Faptul că ştiu acest lucru nu-mi schimbă părerea despre tine. Sincer. Dimpotrivă, mă face să te admir mai mult pentru toate greutăţile prin care ai trecut. Făcu o pauză. Pot să te întreb ceva?
— Da.
— Dacă ai şti că poţi salva viaţa cuiva, ai face-o, nu-i aşa?
— Bineînţeles.
— Ştiu că ai face-o. Am văzut că ai venit să mă salvezi pe mine şi ai avut grijă de doamna Atkins. Kyle, dar dacă ai putea salva viaţa cuiva, cum ar fi Dawn Laughlin?
— Ce vrei să spui, Jessica? I se păru că aude o undă de iritare în vocea lui.
— Zeci de fete tinere ca Lindsey au cincisprezece ani chiar acum. Ai putea avea o asemenea influenţă asupra vieţii lor, încât acestea n-ar mai trebui să se îngrijoreze vreodată că ar putea primi un telefon la vârsta de nouăsprezece ani. Jessica nu era sigură dacă-şi depăşise limitele. Kyle devenise tăcut şi mâna lui rămase nemişcată. Jessica îl strânse uşor şi zise:

— S-ar putea să-mi depăşesc atribuţiile, dar, Kyle, dacă ai veni la o oră de educaţie sanitară la clasa mea şi le-ai spune povestea ta, gândeşte-te ce efect profund ai avea asupra elevilor. Tot ce pot eu să le dau sunt statistici. Tu poţi să le dai un fapt real.
Kyle îşi trase mâna şi-şi trecu degetele prin păr. Jessica stătea rezemată cu spatele de uşă. *„De ce l-ai luat aşa tare? Acum l-ai îndepărtat. Ce lucru stupid ai făcut, Jessica!"*
— Mă mai gândesc la asta, zise el încet. Nu-ţi dai seama ce greu mi-ar fi.
Prinzând curaj, Jessica îşi expuse convingerile.
— Kyle, cred că ţi-ar fi mai greu dacă ai auzi, peste trei sau patru ani, că unul din băieţii sau una din

fetele care sunt în această excursie are SIDA, când stătea în puterea ta să faci ceva ca să previi acest lucru.
In întuneric, Jessica stătea liniştită, ascultând corul acuzaţiilor vehemente din capul ei. De ce a trebuit să fie aşa de sinceră dintr-o dată? După ce săptămâni întregi îşi controlase cuvintele şi adevărata personalitate, de ce a trebuit acum să-1 lovească pe Kyle chiar aşa? Şi era oare drept să sugereze cuiva să-şi dezvăluie secretul când ea şi-1 mai ascundea încă pe-al ei? Nu l-ar învinui dacă ar scoate-o afară în ploaie şi i-ar spune să meargă acasă pe jos.
— Ai dreptate, zise el cu voce tremurătoare. Am trecut de mult de punctul în care voiam s-o apăr pe Thelma, ori încercam să onorez memoria lui Lindsey. încercam, de fapt, să mă apăr pe mine însumi.

' a să fii sincer e nevoie de mult nerv, dar, ca să fii direct şi dur, depăşeşte limitele nervilor. Jessicăi nu-i venea să -Y creadă că-i vorbise lui Kyle chiar aşa de necruţător. îşi dorea să fi ascultat doar. Nu asta face un prieten bun? îl înţelege pe cineva, dar nu-1 provoacă. Nu-i zgâlţâie prea tare barca. Ascultă şi dă din cap în semn că a înţeles.
— Kyle, zise ea cu voce şoptită, îmi pare rău. Simţea îndemnul foarte puternic de a se arunca în braţele lui, de a-1 ţine strâns şi de a-1 mângâia. Nu ştia ce-o mai ţinea de cealaltă parte a microbuzului. Nu ştia nici de ce îl provocase să-i dezvăluie acest secret dureros, ca apoi să-i ceară să-1 fluture ca pe o pancartă în faţa tinerilor din Glenbrooke.
Apoi se gândi din nou la Dawn, o tânără în căutare. O singură oră cu un băiat rău i-ar putea distruge întreaga viaţă.
— Sunt prea dură uneori, îmi pare rău, fu tot ce zise Jessica. Auzi un fornăit pe nas şi apoi Kyle tuşi ca să-şi dreagă vocea.
— Nu-ţi dai seama ce-nseamnă asta pentru mine, Jessica. în ziua în care te-am întâlnit, în ziua accidentului tău, veneam dintr-un loc în care mă retrăsesem ca să fiu singur pentru o

vreme. Stătusem în cort singur timp de trei zile şi-I cerusem Domnului două lucruri. Primul, să fiu în stare să-mi trăiesc mai departe viaţa. în ultimii patru ani am tot jelit pierderea suferită şi n-am fost în stare să mă implic în alte relaţii. Apoi I-am cerut lui Dumnezeu să-mi ia toată durerea şi s-o transforme în ceva bun. Nu m-am gândit niciodată să discut cu adolescenţii despre asta. Am fost întotdeauna foarte atent să le apăr pe Lindsey şi pe Thelma. Dar, ai dreptate. Parte din mine mă apăra pe mine însumi. Trebuie să mă gândesc la alţii, să mă gândesc cum aş putea transforma durerea mea ca să-i pot ajuta.
— însă, zise Jessica, simţind că el nu-i auzise scuzele, ai fi putut ajunge la concluzia asta şi fără ca eu să-mi impun atât de necruţător punctul de vedere. Când am ceva în minte tind să mă concentrez doar asupra acelui lucru.
— Nu-ţi dai seama, zise Kyle, tonul plăcut şi cald revenindu-i în voce, că Dumnezeu te-a folosit ca să mă ajuţi să înţeleg acest lucru? Aveam nevoie să-ţi aud ideile. Cât despre compasiune şi înţelegere, asta am simţit de la toţi din Glenbrooke în ultimii patru ani. Tuturor le-a părut rău pentru mine. Toţi spun că mă admiră. Bun. Acum să mergem mai departe!
Chiar în acel moment, o pereche de faruri se apropiară de ei. Kyle se uită atent, încercând să vadă ce fel de vehicul era.

— Dacă sunt hoţii? întrebă Jessica. Nu-i era frică.
— Pare să fie o maşină mai mică, nu un camion. Poate că ne-a sosit ajutorul. Kyle ieşi afară din camion şi-i făcu semn, cu mâinile deasupra capului, maşinii care se apropia. Ploaia se oprise. în lumina farurilor celeilalte maşini, Jessica putea să vadă cât de mare era noroiul de pe marginea drumului şi cât de noroios devenise şi pietrişul. Maşina se opri şi Kyle vorbi cu şoferul, arătând spre ambele vehicule şi apoi din nou spre microbuz. Câteva minute mai târziu, se întoarse în fugă înapoi spre microbuz, iar maşina plecă.
— Ei? întrebă Jessica.
— Se duce acasă şi a spus că va trimite dimineaţă un camion ca să ne tragă.
— Este un sat la capătul acestui drum? întrebă Jessica.
— Trebuie să fie. Chiar dacă este un drum de piatră, arată destul de circulat. Ne-a invitat să mergem la el acasă, dar i-am spus că preferăm să stăm aici. Sper că nu te superi.

Jessica se gândi la casele mici de chirpici din Nueva şi la modul în care puii şi porcii se plimbau liberi pe pardoseala de pământ.
— Ai procedat bine, zise ea. E mai bine în microbuz.
— Da, aş fi dorit ca microbuzul să fie suficient de bun ca să ne ducă înapoi la graniţă. Ştii, mă deranjează foarte mult când sunt nevoit să folosesc vehicule pe care nu mă pot baza în excursia asta. Acum doi ani am închiriat un microbuz care s-a supraîncălzit pe djum şi aproape că a explodat.
— De ce nu închiriezi alte tipuri de microbuze? Ceva mai nou, eventual.
— Banii, zise Kyle fără rezerve. Dacă am avea bani, aş face o mulţime de lucruri altfel.
— Ce anume?
— Cu microbuzele, de exemplu. Aş plăti mai mult şi m-aş duce la o companie de închiriat care are cele mai noi modele. Şi, dacă aş avea bani, m-aş asigura ca data viitoare când începem un proiect de construcţie să-1 realizăm în întregime într-o singură ieşire şi n-aş lăsa oamenii să aştepte un an ca să terminăm ce-am început. M-am gândit la toate lucrurile pe care le-aş face dacă aş avea mai mulţi bani. Sunt un visător, zise el râzând.
— Care-i visul tău? întrebă Jessica.
— Chiar vrei să ştii?
— Da, vreau.
— Visul meu este să am un milion de dolari. Nu chiar un milion. Aş putea realiza totul cu aproximativ 500.000 de dolari.
— Ce să realizezi? întrebă Jessica din nou. Putea să simtă emoţia şi nerăbdarea din vocea lui.
— în primul rând, aş construi aici un orfelinat. Probabil în Nueva. Şi aş angaja personal calificat să aibă grijă de copii. Apoi, aş institui un fond de burse pentru adolescenţi. Cunosc o mulţime de elevi străluciţi în Glenbrooke care ar trebui să meargă la facultate, dar nu merg. Părinţii lor lucrează la moară sau în magazinele mici din oraş şi n-au bani să-i trimită la facultate.
— Sună bine visul tău, fu de acord Jessica.
— Şi, dacă ar mai rămâne nişte bani, am doi prieteni buni care sunt misionari în Kenya. Trăiesc cu aşa de puţin. Mi-ar plăcea să le suport cheltuielile pentru ca şcoala misionară să nu se închidă tot la câteva luni din lipsă de fonduri.

Jessica se gândi la Kyle ca la cel mai nobil om pe care 1-a întâlnit vreodată. Să-ţi doreşti o jumătate de milion doar ca să-i dai altora i se părea un lucru incredibil.

— Ştii ce am observat chiar în acest moment? zise Kyle, întinzându-se şi luând mâna Jessicăi. In ultima oră am vorbit numai despre mine. Dar tu? Vorbeşte-mi despre Jessica.
— Ce vrei să ştii? Ea se întrebă dacă-i apăruse în voce sentimentul subit de apărare.
— Păi, să-ncepem cu dorinţele tale. Ce ai face dacă ai avea un milion de dolari?
— Un milion de dolari? zise Jessica, tensiunea făcându-i spatele piele de găină. Mm, nu ştiu. Aş cumpăra o casă, probabil.
— Ce fel de casă?
— O casă mică cu o tufă de hortensii roşii în faţă. Kyle râse.
— Să-ţi spun ceva. Dacă mă binecuvântează vreodată Domnul cu o jumătate de milion de dolari, îţi cumpăr o căsuţă cu două tufe roşii de hortensii!
Jessica ştia că glumeşte, totuşi nu se simţea bine nici să se gândească la faptul că ar putea primi mila cuiva. Jessica râse şi spera ca el să nu observe cât de forţat şi de nervos îi fusese râsul.
— Iar eu, dacă voi avea un milion, îţi promit că-ţi voi cumpăra un orfelinat, un fond de burse şi, ce mai era?
— Kenya, zise Kyle.
— Oh, da, ţi-aş cumpăra Kenya.
Râseră amândoi. Când între ei se aşternu tăcerea din nou, Kyle se întinse şi luă ambele mâini ale Jessicăi între ale lui.
— Jess, zise el ferm. Ea putea să-i vadă expresia serioasă de pe faţă în lumina slabă a ceasului digital de la bord.
— Ştiu că ţi s-au întâmplat multe în excursia asta şi chiar şi înainte de ea. Mă gândesc că tu şi cu mine suntem într-un punct de unde am putea începe să petrecem mai mult timp împreună. Eşti de acord cu asta? Aş vrea tare mult să ajung să te cunosc.
— Păi, de fapt, nu sunt, adică... nu este un bun... Jessica simţi că-i este imposibil să-i spună „Nu" acestui bărbat care o ţinea de mână.
— Nu încerca să-mi răspunzi acum. Nu ştiu ce lucruri ai de

rezolvat, dar te voi aştepta. Kyle îi strânse mâinile de trei ori şi apoi le lăsă.
— Am să vin la ora ta de educaţie sanitară săptămâna viitoare sau oricând îţi convine. Şi aş vrea să ştii că pot fi şi un foarte bun ascultător. Ai văzut cât de adânc m-a afectat secretul meu. Este uimitor cât de diferit mi se pare totul acum, după ce ţi l-am spus. Nu ştiu ce secret porţi tu, Jessica. Dacă vei dori vreodată să-ţi împărtăşeşti greujtatea cu cineva, să ştii că poţi conta pe mine.
Kyle fusese atât de sincer cu ea că simţea că trebuie să-i spună secretul ei. Trebuia să spună ceva.
— Este tatăl meu, şopti ea. Am probleme cu tatăl meu şi trebuie să stau departe de el.
— Pot să te întreb ce-ai făcut ca să rezolvi problema? Ai nevoie să stai de vorbă cu un profesionist într-un oarecare domeniu? încercă Kyle.
Jessica dădu din cap.
— Nu, tatăl meu este înconjurat de profesionişti. Nu mai are nevoie de încă unul. Şi n-are nevoie nici de mine. Cel mai simplu mod în care pot să-ţi explic este să-ţi spun că el şi cu mine avem păreri diferite despre cum să-mi trăiesc viaţa. Trebuie să-mi păstrez secretă identitatea şi originea. Ştiu că poate să sune ca un film de duzină, sau ceva asemănător, dar este singurul mod în care-mi pot trăi viaţa aşa cum vreau. De-aceea mi-am schimbat numele în Fenton. Se simţi uşurată împărtăşindu-i lui Kyle câteva din secretele ei. Dar spera acum ca el să nu insiste.
— Apropo, zise Jessica, cum ai aflat că adevăratul meu nume de familie este Morgan?
— Ida. Când am luat cheile de la casa ta, mi-a spus că Hugh a închiriat-o Jessicăi Morgan.
Jessica se simţi uşurată să afle că nevinovata Ida fusese sursa informaţiei şi nu Charlotte, ori

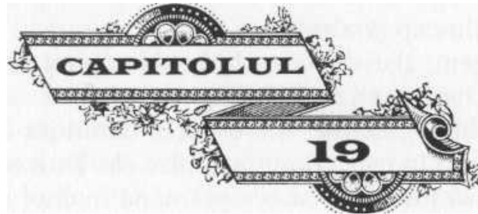
portmomenul Jessicăi, ori eticheta de pe geanta ei.
— Totuşi nu mi-ai răspuns încă la întrebare, zise Kyle.
— Care întrebare?
— Vrei să ieşi cu mine? Poate la cină ori la un film, când ne întoarcem înapoi?
Jessica simţea în ea un război între raţiune şi sentimente. Se auzi spunând:

— Da, mi-ar plăcea să ies cu tine.
Un camion cu posibilitate de remorcare sosi curând după ora şapte şi trase camionul din noroi. Kyle şi câţiva bărbaţi mexicani, care se opriseră lângă microbuz în drumul lor spre câmp, lucrară la motor şi descoperiră că un cablu ieşise de la locul lui. Pe la 7:30, când soarele ieşea de după nori ca să-şi facă datoria de a usca pământul, Kyle şi Jessica erau înapoi pe drumul principal şi se îndreptau spre Mexicali. De data asta, Jessicăi nu-i fu greu să urmărească microbuzul tot drumul până la graniţă, unde se formase deja un rând de maşini. Trebuiră să stea şi să aştepte împreună cu restul maşinilor. Vânzători ambulanţi insistenţi umblau printre maşini oferindu-şi mărfurile. Totul, de la ziarul din ziua respectivă până la puşculiţele în formă de porc, se perindă prin faţa geamului închis al camionului Jessicăi. De fiecare dată când un vânzător se apleca spre camion, ea zâmbea şi dădea din cap. Jessica observă cum Kyle dădea bani pe fereastră vânzătorilor, mai ales copiilor. Câţiva băieţi îmbrăcaţi zdrenţuros îşi făcură apariţia la parbrizul lui Kyle şi, cu nişte cârpe murdare şi umede, încercară să-i spele parbrizul. Kyle îi plăti şi imediat după aceea alţi vânzători apărură ca din pământ la microbuz. Jessica se uită cu câtă generozitate îi trata Kyle pe toţi. încă o dată, se simţi impresionată de acest bărbat. Era încântată şi emoţionată la gândul că va petrece timp cu Kyle când se vor întoarce la Glenbrooke, deşi, în acelaşi timp, se simţea vinovată că începea un lucru pe care ştia că nu poate să-1 termine.
Restul grupului petrecuse noaptea la graniţă în hainele lor pline de noroi şi nu le veni să creadă când auziră că geamantanele le fuseseră furate şi că nu se puteau schimba.
— Ale cui geamantane au rămas? întrebă Bill. Nu că ar conta. Aproape că-mi place ideea de a merge în avion la San Diego arătând şi mirosind ca un om fără casă. Dacă aş avea o cană la mine, aş putea chiar face nişte bani la aeroport.
Una dintre genţi era a lui Teri, una a Jessicăi şi cea de-a treia era a lui Brenda care, observă Jessica, devenise destul de apropiată de Bill. Urmară sfatul lui Teri. Jessica se întreba dacă Teri avea nişte sfaturi şi pentru ea dacă ar şti că fusese de acord să iasă cu Kyle.

— Nimic pentru băieţii care vor să împrumute haine curate, gemu Bill. Părea destul de supărat, dar asta n-o împiedică pe Brenda să se aşeze lângă el în microbuz în drumul spre San Diego. Jessica conduse din nou camionul, dar, de data asta, Teri o însoţi.
— Se pare că ai avut o noapte groaznică în singurătatea preeriei, zise Teri când ajunseră pe drumul spre San Diego.
Jessica înjghebă ^câteva fraze ca să-i explice pe scurt că petrecuse timpul gândindu-se la sufletul ei şi că se predase lui Cristos. Teri ţipă de bucurie, o îmbrăţişa pe Jessica şi sări în sus şi-n jos pe scaunul ei. Lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce râdea.
Jessica începu să-şi dea seama că aceasta putea fi o decizie mai mare şi mai importantă decât gândise ea iniţial. Se hotărî să nu-i spună lui Teri despre faptul că va ieşi cu Kyle.
însă, Teri află destul de curând. Când merseră din nou la şcoală, marţi, încercând să depăşească şocul cultural şi să intre în viaţa normală, Kyle se opri pe la clasa Jessicăi, după ore, în timp ce Teri era acolo. El o invită pe Jessica la masă vineri seara şi-i spuse că miercuri după-masă ar fi un moment potrivit pentru el să vină la ora ei de educaţie sanitară. Când Jessica fu de acord cu amândouă, ochii lui Teri se deschiseră larg. Kyle se oferi s-o conducă pe Jessica acasă. Ştia că Teri murea de curiozitate să afle ce se petrece.
Kyle o lăsă pe Jessica în faţa casei, fără să intre, deoarece trebuia să se întoarcă la lucru. Şi, cum Jessica aproape că putuse să ghicească, Teri apăru la uşă câteva minute mai târziu.

— Am observat că nu era nici o maşină în faţa casei tale, zise Teri făcând un semn cu ochiul. Aşa că m-am gândit să mă opresc pe-aici să văd dacă ai vrea să povestim despre ceva.
— Vrei o ceaşcă cu ceai? întrebă Jessica, zâmbind larg.
— Nu mă supăr dacă-mi dai. Teri se uită prin casă după ceva pe care să-şi pună genunchiul bolnav.
— Simte-te liberă să-ţi pui sus piciorul, zise Jessica. Vin imediat cu ceaiul.
Teri era în drum spre canapea când telefonul, care era lângă măsuţa pentru cafea, sună.
— Vrei să-1 ridic eu? întrebă Teri.
— Sigur, strigă Jessica din bucătărie. Teri n-o chemă pe Jessica

le telefon, aşa că ea aşteptă ca apa din ceainic să fiarbă, puse apoi plicul de ceai „Good Earth" şi aduse cele două căni, pe o tavă, în camera de zi.
— Cine-a fost la telefon?
— A greşit numărul, zise Teri. Cineva pe nume Greg Fletcher încerca s-o găsească pe Jessica Morgan.
Jessica lăsă brusc tava pe măsuţa pentru cafea, făcând să zornăie ambele căni.
— Ua! zise Teri, prinzând una dintre căni înainte să se verse. Am prins-o. Duse cana fierbinte la gură, sorbi o dată şi apoi se uită la Jessica, rămasă încă în picioare.
— Jess, te simţi bine?

/jessica se aşeză şi încercă să-şi bea liniştită ceaiul. Schimbă *J^* subiectul de la apelul telefonic, la Kyle.
\SS — A SPUS că vrea să mă ducă la un restaurant chinezesc. Vrei să vii cu noi? Sunt sigură că el n-ar avea nimic împotrivă. Teri dădu din cap, râzând la sugestia Jessicăi.
— Cred că-i mai bine să fiţi doar voi doi. Nu subestima acest lucru, Jess. Trebuie să înţelegi că eşti prima femeie în patru ani pe care a invitat-o la masă. Ăsta nu-i un lucru mic, mai ales la un bărbat ca şi Kyle care, după părerea mea, este captura secolului.
— Atunci de ce n-ai ieşit tu cu el? întrebă Jessica.
— Nu ne atragem, zise Teri, ridicând mâna stângă şi fluturându-şi degetele în aer de câteva ori. Nu există nici o scânteie între noi. Am abordat de la început rolul de frate şi soră şi nici unul dintre noi nu vrea să fie altfel.
— Atunci cine este cel care-ţi „produce scântei"? întrebă Jessica, dornică să iasă din centrul discuţiei.
— Nu-i de-aici. Numele lui este Mark. Mark Hunter.
— Şi unde este acest Mark Hunter?
— Hawai, zise Teri cu un zâmbet jucăuş în colţul gurii. Una

dintre surorile mele s-a mutat acolo şi am fost s-o vizitez vara asta. Mi l-au prezentat pe Mark în prima seară, am fost împreună cât s-a putut în următoarea săptămână şi jumătate şi apoi am venit acasă.
— V-aţi îndrăgostit unul de altul? Teri dădu din cap şi zâmbi.

— Ne atragem, zise ea. O mulţime de scântei.
— Şi de ce n-ai finalizat nimic?
— Mark e biolog marin. Are o bursă de un an ca să studieze balenele şi modul în care comunică între ele. Este ceva fascinant. S-a întâmplat să fiu acolo cu o săptămână înainte de a-şi începe programul şi de-aceea a avut timp pentru mine. Acum este îngropat în cercetările lui până în iulie anul viitor. Teri sorbi tot ceaiul rămas şi apoi adăugă:
— Am trei cărţi poştale şi două convorbiri telefonice cu care să mă laud. Dar am pus de-o parte relaţia până vara viitoare.
— Deci te pregăteşti să mergi înapoi în Hawai în iulie? întrebă Jessica.
— S-ar putea să mă duc imediat ce se termină şcoala. Am economisit fiecare bănuţ. Vom vedea ce are Dumnezeu în plan. în acest moment mi se pare îngrozitor de tăcut când Ii vorbesc despre Mark.
— Sper ca lucrurile să se rezolve favorabil pentru tine, zise Jessica.
— Şi eu. Teri îşi puse cana pe tavă şi se ridică să plece. Mulţumesc pentru ceai şi pentru înţelegere, zise ea aruncând Jessicăi un zâmbet luminos şi îndreptându-se spre uşă. Genunchiul acesta stupid. Ce pacoste! Mi l-am răsucit când am fost în liceu şi de-atunci l-am mai scrântit de vreo cinci ori. Ai crede că m-am obişnuit cu el până acum. Am acasă o colecţie destul de interesantă de bandaje pentru genunchi. Ei bine, ne vedem mâine. La revedere!
Teri plecă şi Jessica se întoarse în bucătărie unde puse cănile în chiuvetă şi-şi privi mâinile. Tremurau.
*„Să-l sun pe Greg? Ce **să-x** spun? Cum m-a găsit? Dacă s-a întâmplat ceva cu tatăl meu?"*
Jessica se duse la birou şi luă de-acolo carneţelul cu adrese. Răsfoi paginile până ce găsi numărul şi-1 formă repede.
— Bună ziua. Fletcher, Holcomb şi Meiers. Jessica nu putea să vorbească.
— Alo?
— Da, zise ea, încercând să-şi controleze vocea. Cu Greg Fletcher, vă rog.
— Pot să-i spun domnului Fletcher cine-1 caută? Fără să stea pe gânduri, Jessica închise.
„Dar e ridicol! Ce fac? Nu pot să iau legătura cu Greg. Nu încă."
Tot restul săptămânii, Jessica se întrebă de ce o sunase Greg Fletcher. Totuşi refuză să-l sune.
Miercuri, Kyle veni la ora ei de educaţie sanitară, aşa cum promisese. Ştia că vorbirea lui va fi importantă atât pentru el, cât şi pentru adolescenţi. Ceea ce nu-şi dăduse încă seama era cât puteau să fie de puternice cuvintele lui. Pe măsură ce Kyle vorbea clasei despre Lindsey şi cum luase ea SIDA - doar o dată, de la un băiat - fetele începură să se foiască, iar băieţii se lăsară pe spate în scaunele lor, cu braţele încrucişate pe piept, şi-1 studiau pe Kyle cu o expresie sobră.
Ceea ce a surprins-o cel mai mult din prezentarea lui Kyle a fost partea în care spusese clasei că este virgin. Nu se aşteptase ca un bărbat de 26 de ani ca şi Kyle să fie virgin până acum şi să vorbească deschis despre asta. Jessica se gândea că nici un bărbat de pe pământ n-ar putea fi un exemplu mai puternic de virtute şi castitate. în nici un caz pentru aceşti elevi.
Se convinse încă o dată câtă dreptate avusese invitându-1 pe Kyle să vorbească, atunci când auzi discuţia dintre două fete din fundul clasei. Una dintre fete îi spunea printre lacrimi prietenei ei:
— Dacă aş fi ştiut că un bărbat ca şi Kyle s-ar fi putut să mă aştepte până la terminarea şcolii, n-aş fi făcut-o niciodată cu Andy.
— Asta a trecut, zise cealaltă fată. Poţi încă să aştepţi un erou începând de astăzi. Poţi fi curată de-acum încolo. Nu-i prea târziu.
Jessica se întreba dacă ar trebui să intre în conversaţia lor, dar văzu că fetele se descurcă bine.
Când Kyle fu pe punctul de a ieşi din clasă, îi aruncă Jessicăi o privire pe care ea n-o mai văzuse niciodată pe faţa lui, o privire care exprima durere şi bucurie în acelaşi timp. Cute dulci-amărui

de victorie şi speranţă erau întipărite pe fruntea lui. Dorinţa Jessicăi de a se întâlni vineri, când ieşeau în oraş şi puteau să stea de vorbă, crescu şi mai mult.
La un moment dat se gândi să-i spună lui Kyle de telefonul primit de la Greg Fletcher. Dar cum putea să-i spună că avocatul tatălui ei a sunat-o şi că ea nu se simţea în stare să-1 sune, fără să-i dezvăluie lui Kyle întreaga poveste? Şi nu putea face asta. îi era silă de situaţia în care era. Când luase decizia să-şi îngroape pentru totdeauna trecutul, nu se gândise că în viaţa ei va apărea cineva ca şi Kyle.
Miercuri seara, Kyle o sună pe Jessica de la staţie.
— Mi s-a schimbat programul. Voi fi liber mâine în loc de vineri şi aş vrea să ştiu dacă am putea să ne întâlnim mâine seară.
Jessica se întreba dacă şi Kyle începuse să simtă ceea ce simţea ea - că era prea mult să aştepte până vineri ca să se vadă. Acceptă, şi el îi spuse că va veni s-o ia de la şcoală. Restaurantul chinezesc la care voia el s-o ducă era la o oră de drum.
— O să-ţi placă locul, zise el. Au acolo cel mai bun pui kung pao din Oregon. Merită să mergi până acolo.
Jessica se îmbrăcă cu mai multă grijă joi dimineaţa şi merse la şcoală sub cerul înnorat având un cântec în inimă. Trecu pe lângă tufa cu hortensii unde locuiseră micile veveriţe şi observă cum toţi bulgării de culoarea lavandei se transformaseră în nişte găoci uscate maronii. Cât de scurt a fost sezonul lor de inflorescenţă strălucitoare! O teamă cunoscută o cuprinse şi începu s-o tor-tureze pe Jessica, teama că ceea ce lăsase să înceapă cu Kyle va fi numai o explozie luminoasă, care se va sfârşi apoi.
In ultimele câteva zile simţise o pace care-i copleşise celelalte emoţii, un indiciu, se gândea ea, a atitudinii ei schimbate faţă de Dumnezeu. Cu toate acestea, viaţa ei de fiecare zi era încă un haos.
Jessica intră în clasă cu câteva minute înainte de ora opt. Charlotte Mendelson stătea pe colţul catedrei.
— Ai o problemă, domnişoară Morgan-Fenton, începu Charlotte. Ai invitat pe cineva să vorbească la ora de educaţie sanitară de ieri?
— Da. Jessica îşi puse jos geanta şi se apropie de Charlotte cu încredere. A fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut tot anul.

— N-ai stabilit acest lucru cu mine, n-ai stabilit subiectul cu conducerea şcolii şi n-ai trimis din timp acasă la părinţi scrisorile necesare. Charlotte se ridică, dădu din umeri şi se îndreptă spre Jessica.
— La următorul consiliu profesoral se vor discuta măsurile disciplinare. Vei fi înştiinţată.
Charlotte se îndreptă cu paşi mari spre uşă lovind cu tocurile ei înalte pardoseaja şi-i aruncă peste umăr:
— Vreau să văd cum vei fi dată afară din şcoala asta înainte de sfârşitul acestei luni.
înainte ca Jessica să-şi fi putut aduna gândurile cu privire la ea, elevii începură să umple clasa. *„Dă-i pace,* îşi spuse ea în sine, îmbărbătându-se. *N-o lăsa pe femeia asta să te prindă. Conducerea şcolii va înţelege când va auzi cât de bună a fost vorbirea lui Kyle. Charlotte nu poate să te prindă cu nimic."*
Dawn veni la catedră şi zise:
— Pot să vă vorbesc un minut între patru ochi?
— Sigur.
Se duseră într-un colţ al încăperii. Dawn vorbi şoptit, dându-şi părul lung de o parte a capului şi

apoi de cealaltă parte.
— Vreau să vă mulţumesc pentru că l-aţi invitat pe Kyle să ne vorbească ieri. M-a pus pe gânduri. N-am ştiut despre Lindsey. Nimeni n-a ştiut, cred. După tot ce-am învăţat în Mexic, la sfârşitul săptămânii trecute, şi după prietenii pe care mi i-am făcut, simt că lucrurile încep să se schimbe în viaţa mea. Şi după vorbirea de ieri a lui Kyle am o altă perspectivă asupra vieţii. Cred că am fost destul de ciudată acum câteva săptămâni când am mers la dumneavoastră acasă. Lucrurile îmi sunt mult mai clare acum şi aţi avut o contribuţie importantă la asta. Vreau doar să vă mulţumesc.
Jessica îi repetă lui Kyle în seara aceea, în drum spre restaurant, cuvintele lui Dawn. îi spuse şi despre Charlotte. Sfatul lui Kyle fu să nu se îngrijoreze cu privire la Charlotte.
— Oh, ştiu, fu de acord Jessica. N-am s-o las să-mi intre sub piele. Dar m-am gândit că trebuie să ştii dacă vei fi chemat de conducerea şcolii în legătură cu această problemă.
Un zâmbet se aşternu pe faţa lui Kyle şi-i aruncă o privire Jessicăi.

— Asta nu va fi o problemă, zise el încrezător. Jessica ar fi vrut să fie la fel de optimistă.
O dată aşezaţi într-un separeu roşu din restaurantul chinezesc destul de mic, Jessica deschise lista de meniuri şi citi ofertele de pe listă. Era o listă bogată, mai ales pentru un restaurant dintr-un loc atât de îndepărtat.
— Cum ai descoperit acest loc? îl întrebă ea pe Kyle.
— Am dat din întâmplare de el toamna trecută când mă întorceam împreună cu câţiva prieteni de la vânătoare. Ce părere ai? Destul de autentic, nu-i aşa?
Jessica nu ştia precis ce înţelegea el prin autentic. Comandă carne de porc cu sos dulce-acrişor şi o porţie de găluşte fierte în aburi, pe care o împărţiră. Mâncarea era bună. Insă, pentru Jessica mâncarea conta acum prea puţin. Prezenţa lui Kyle era cel mai bun lucru. îl ascultă povestind despre sezonul de căprioare din Oregon şi despre campingul pe timp de iarnă din Idaho, pe gheaţă.
— Oh, era să uit să-ţi spun o veste bună, zise el. Patrula de grăniceri din Calexico m-a sunat în dimineaţa asta. I-au găsit pe cei care ne-au furat lucrurile. încercau să vândă o mare parte din ele unei persoane, şi aceasta i-a turnat.
— Uimitor, zise Jessica. Mai erau încă majoritatea lucrurilor?
— Nu ştiu. Vom vedea. Au împachetat toate lucrurile şi le-au pus într-un autobuz. Vor ajunge aici luni.
— Fantastic, Kyle! Sper să primeşti înapoi tot echipamentul de camping.
— Şi eu. Nu am acum banii să-mi cumpăr altul. Vrei să guşti puţin din asta? îi arătă cu beţişoarele o bucată de pui încă aburind şi orez prăjit.
— Sigur.
Kyle luă un bulgăr de orez cu beţişoarele lui şi cu mare atenţie îl ridică în aer la jumătatea distanţei dintre ei. Jessica se întinse şi încercă să ajungă la orez. Cea mai mare parte din el ajunse în gura ei în timp ce-şi stăpânea râsul. Kyle zâmbi şi-şi întinse cealaltă mână ca să-i şteargă cu delicateţe câteva boabe de pe buza de sus.
Atingerea buzei ei avu un puternic efect asupra Jessicăi. Degetul lui, buza ei. Acesta fusese primul lor punct de întâlnire. Jessica îşi ţinu respiraţia şi se uită în altă parte.

Scormoni în mâncarea ei, încercând să-şi înăbuşe dorinţa de a vorbi deschis cu Kyle, de a se elibera de povara din inimă, aşa cum şi Kyle se eliberase de secretul morţii lui Lindsey
— Jess, aş vrea să te întreb ceva.

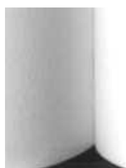
Jessica se uită la el şi încercă să-şi netezească toate cutele de pe frunte care-i arătau îngrijorarea.
— Ai putea să-mi spui de ce ai plecat din California? De ce anume fugi? ,
— Ţi-am spus în Mexic, de tata.
Kyle aşteptă să continue, dar ea n-o făcu.
— Ar putea fi vindecată relaţia asta?
— Nu cred. Nu, până nu mă duc înapoi. Şi nu mă duc. Mâncară în tăcere. Un nod uriaş se puse în stomacul Jessicăi.
îi era greu să mănânce şi-şi puse jos beţişoarele. Punându-şi ambele mâini în jurul cănii de ceai, Jessica îşi sorbi ceaiul. Ospătarul aduse nota de plată şi o farfurie cu două prăjiturele care aveau înăuntru câte un bileţel cu un proverb.
Jessica alese una, sperând că proverbul din interior le va permite să schimbe subiectul conversaţiei. O desfăcu, trase afară bucăţica de hârtie şi o citi pentru ea.
— Ce zice? întrebă Kyle.
— Zice: „Nu căuta faima. Te va găsi ea pe tine." Ce cuvinte profunde!
Kyle îşi desfăcu prăjitura lui şi citi cu voce tare: „în materie de dragoste, rămâi ferm."
— Ooh, îl tachina Jessica. Domnul Ferm, hm?
— Aici ai auzit asta prima dată, zise Kyle. îşi luă portmoneul şi Jessica văzu cum împinse bucăţica de hârtie înăuntru încercând să nu fie observat în timp ce-şi luă cartea de credit ca să achite nota de plată. Ea se gândi ce dulce şi sentimental era el să păstreze acest bilet şi decise să facă la fel cu al ei.
— Ai vrea să vii cu mine la meciul de fotbal de mâine seară? întrebă Kyle o dată ajunşi înapoi în camionetă, în drum spre casă. încă nu i-ai văzut pe băieţii noştri apărându-şi titlul, nu-i aşa?
— Sigur, mi-ar plăcea. Jessica alunecă peste bancheta din faţă a camionului şi se aşeză mai aproape de Kyle.
Kyle îi răspunse aşa cum sperase ea. îşi întinse braţul peste speteaza scaunului ei şi-i cuprinse umărul cu mâna lui mare.

Jessica se trase mai aproape şi-şi puse comod capul pe umărul lui. Era extraordinar de relaxant. Nici unul dintre ei nu spunea nimic. Drumul se întindea înaintea lor, iar ei stăteau unul lângă altul şi fiecare asculta respiraţia regulată a celuilalt. Jessica ar fi vrut din toată inima ca seara aceea să nu se mai termine niciodată. Cât de mult tânjise ea după un bărbat ca acesta şi după o asemenea noapte în care să fie aproape de el! Nu aveau nimic de discutat. Nici despre trecutul ei, nici despre viitorul ei. Aveau prezentul şi asta era tot ce conta.
^

}tii, zise Kyle când erau la câţiva kilometri de Gleenbrooke, nu ţi-am mulţumit niciodată pentru că m-ai provocat să _ fiu deschis cu privire la moartea lui Lindsey. Când mi-ai spus despre Dawn

în seara asta, mi-am dat seama că deja a ieşit ceva bun din asta şi cred că va mai ieşi.
— Şi eu cred, fu de acord Jessica.
— Datorită unui singur lucru, zise Kyle încet, mă simt gata şi deschis să continuu o relaţie cu tine. Au fost patru ani lungi. Nu ştiu cum, dar Dumnezeu mi te-a trimis pe tine.
Jessica se simţi încălzită pe dinăuntru. Nu fusese niciodată până acum răspunsul cuiva la rugăciune. Cuvintele lui Kyle o reconfortau şi o flatau în acelaşi timp. Ambele erau senzaţii minunate care o linişteau.
— Ce mi-ar plăcea cu adevărat, zise Kyle strângând umărul Jessicăi, ar fi să ştiu ce simţi tu.
— îmi place să fiu cu tine, Kyle. îmi place să te ascult şi să fiu aproape de tine ca acuma. Şi cred că într-un fel, Dumnezeu mi te-a trimis pe tine. întreaga mea viaţă s-a schimbat.
— Şi cu privire la viitor? întrebă el.

— Nu ştiu, zise Jessica, simţind cum i se încoardă muşchii.
— Jess, zise Kyle, vocea lui gravă bubuind în pieptul lui şi trimiţându-şi ecoul în urechea ei, nici nu cred că vei şti până când nu vei rezolva problemele pe care le ai cu tatăl tău.
— Nu-i chiar aşa de uşor, zise Jessica, schimbându-şi poziţia şi lăsând o mică distanţă între ei. Tu nu înţelegi despre ce-i vorba.
— Mi-ar plăcea să ştiu, dacă mi-ai spune, zise Kyle. Jessica scutură din cap.
— Nu pot. Te rog încearcă să mă înţelegi. Aceasta nu înseamnă că nu vreau ca lucrurile să fi fost altfel şi să fiu liberă să mă... să fiu cu tine, se corectă ea.
— Nu e nevoie să reformulezi, Jess. Cred că amândoi ştim că suntem îndrăgostiţi unul de altul. De ce nu te deschizi?
— Pentru că dacă o fac, totul se va schimba.
— Nu, nu se va schimba. îţi promit.
— Nu poţi să promiţi, zise Jessica, emoţiile ei crescând. Nici măcar nu ştii ce promiţi! Nu putem să ne bucurăm doar de ziua de azi şi poate de cea de mâine şi să nu ne facem griji cu privire la ce va urma?
— Nu cred, zise Kyle. Ajunse pe strada Jessicăi şi opri brusc în faţa casei ei. Asta nu-mi ajunge.
— Atunci, uită totul! zise Jessica, alunecând peste banchetă şi deschizându-şi uşa. Nu-ţi dai seama ce îmi ceri.
Coborî furioasă şi trânti uşa cu putere. Cu paşi uriaşi, parcurse aleea din faţa casei. Cu siguranţă Kyle va sări din camion şi va veni după ea. Vor putea găsi o cale de împăcare.
Dar Kyle nu veni după ea. în timp ce învârtea cheia în uşă, auzi cauciucurile scârţâind în curbă şi camionul vuind pe stradă. Jessica intră în casă şi trânti uşa. îşi luă geanta de pe umăr şi o aruncă pe podea.
— Jessica, eşti o idioată, ţipă ea. Ce faci? Intră ca buldozerul în bucătărie şi îşi turnă un pahar de apă. în timp ce-şi bea apa, încercă să se calmeze. *„De ce am făcut asta? Mă port ca una de doi ani. De unde* ***vin*** *toate astea?"*
Nu avea răspuns pentru comportarea ei. Avea doar o mare cantitate de anxietate şi de energie. Ar fi dorit să aibă o bicicletă pentru exerciţii. Ar fi putut pedala toată noaptea, dacă acest lucru i-ar fi stins focul dinăuntru. Jessica opta pentru scări şi

începu să parcurgă în sus şi-n jos cele paisprezece trepte. De trei ori, de patru ori. Respiraţia i se acceleră şi inima începu să-i bată în acelaşi ritm cu emoţiile. De şase ori sus, de şase ori jos. Şapte. Opt. La a noua urcare şi coborâre, Jessica se opri în capul scărilor cu inima bătându-i nebuneşte şi cu durere în picior.
Cu Kyle, sau fără el, va supravieţui. Niciodată n-ar fi trebuit să lase lucrurile să meargă atât de departe. Niciodată n-ar fi trebuit să meargă N în Mexic. Dar atunci nu s-ar fi întors la Dumnezeu.
„Doamne?" întrebă Jessica. „Fac ceea ce trebuie, nu-i aşa? Mă înţelegi, nu?"
Singurul gând care-i veni în minte Jessicăi fu să se supună. Nu-i plăcea. Se hotărî să-1 ignore, să facă o baie fierbinte şi să se ducă la culcare. Se va simţi mai bine după un somn bun.
Jessica nu se simţi mai bine, dimineaţa următoare, pentru că nu putu dormi. Greg Fletcher reuşise deja să-i găsească numărul de telefon. Cât timp va mai reuşi să-1 ţină la distanţă? Şi dorea ea cu-adevărat să trăiască fără Kyle? însă cum putea să aibă o relaţie cu el, când el îi cerea ceva ce ea nu putea. Se simţea pusă la colţ. Se chinui să se îmbrace şi să se pregătească mental pentru ziua aceea. Ieri spusese clasei că le va da un test astăzi, dar nu pregătise nici unul. Probabil că nici unul dintre elevi nu se va supăra, dar nu voia să nu respecte ceea ce-şi programase. în special astăzi, când nervii îi erau la pământ.
Jessica se grăbi la uşă şi o închise în urma ei. Când se întoarse, văzu camionul lui Kyle parcat în curbă. Kyle stătea sprijinit de maşină, cu braţele încrucişate pe piept.
„Nu sunt pregătită pentru asta. Nu pot să vorbesc cu el. Nu încă. Nu acum."
Jessica străbătu spaţiul din faţa casei cu privirea în jos şi cu capul aplecat, îndreptându-se grăbită spre şcoală. îl auzea pe Kyle venind după ea. Ajunse la pas cu ea şi merse tăcut în spatele ei câţiva metri, înainte de a-i vorbi.
— Nu-i bine să fugi, Jess. Haide să rezolvăm împreună problema.
Jessica nu răspunse. O mie de răspunsuri posibile îi trecură prin minte. Nici unul nu-i ajunse pe buze.
— Ţi-am rezervat un bilet de avion, zise Kyle. De la Portland

la Los Angeles. Vei zbura în această după-masă şi te vei întoarce duminică seara. Ţi-am închiriat o maşină. Du-te şi stai de vorbă cu tatăl tău, Jessica. Lămureşte lucrurile şi apoi întoarce-te înapoi la mine.
Jessica se opri din mers şi se întoarse spre Kyle, cu faţa roşie de mânie.
— Nici vorbă! zise ea.
Deasupra capetelor lor, o pereche de veveriţe sporovăiau şi alergau de-a lungul firului de telefon, una dintre ele urmărind-o cu pasiune pe cealaltă.
In mintea Jessicăi licări ideea că nici nu-i chiar aşa de romantic la urma urmei să fii urmărit de un om hotărât.
— Nu, mai gândeşte-te la asta, zise Kyle, ridicând tonul. Te iau la amiază. Va trebui să ieşi de la ultimele ore şi ai doar câteva minute ca să împachetezi. Dacă nu mi-ar păsa, n-aş face asta.
Jessica se uită fix la Kyle şi încercă să-şi verse mânia în privirea fermă a lui Kyle. El nu se clinti. Ca o stâncă, Kyle stătea în faţa ei cu privirea clară şi cu expresia feţei plină de compasiune.
— „în materie de dragoste, rămâi ferm", zise Kyle, citându-şi bileţelul din prăjitura de la

restaurantul chinezesc. Un zâmbet se aşternu pe faţa lui.

Jessica simţi cum o părăseşte mânia şi oboseala începe să-i ia locul. Simţise această epuizare interioară de multă vreme, dar refuzase s-o recunoască. Simţea că nu mai putea s-o ducă.

— Bine, şopti ea uitându-se în jos. Bine.

Kyle îi apucă bărbia cu mâna şi-i ridică faţa spre el. Nu spuse nimic dar îşi trecu gingaş degetul mare peste cicatricea în formă de semilună de pe buza ei de sus. Această cicatrice îi adusese prima dată împreună şi părea să aibă o influenţă la fel de puternică, atât asupra lui Kyle, cât şi a ei. Sub atingerea lui, ea-şi lăsă jos scutul de apărare. Tot ce-i trecea prin cap era cuvântul *„supunere".* Nu-i plăcea nici acum.

— Voi fi gata la amiază, zise Jessica, uitându-se la el şi îndrăznind să întâlnească privirea limpede a lui Kyle.

El o trase mai aproape şi-şi apăsă obrazul pe fruntea ei. Ea se gândi că o va săruta, dar el n-o făcu. O ţinu strâns, şi-i şopti:

— Mulţumesc. Mirosul slab de scorţişoară trecu pe la nasul ei. Kyle se trase înapoi şi zise:

184

— Trebuie să merg la staţie pentru o şedinţă a personalului. Voi fi la şcoală la amiază. N-am să întârzii.

— Bine, zise Jessica, privindu-1 cum se întoarce şi merge repede spre camion. Micuţele veveriţe alunecară vesele pe stâlpul gros de telefon şi trecură în viteză pe lângă Jessica, urcându-se apoi într-un ulm umbros.

Ajunse la şcoală cu câteva minute mai târziu şi fu îngrozită s-o găsească pe Charlotte aşteptând-o din nou în clasă, aşezată iar pe catedra Jessicăi. Câţiva elevi erau deja în clasă. Jessica nu voia ca ei să audă ce avea de spus directoarea lor.

— Ai întârziat, zise Charlotte.

Jessica se aşeză pe scaunul ei, deschizându-şi sertarul şi punându-şi înăuntru poşeta, fără să-i pese de prezenţa lui Charlotte.

— Am avut o frumoasă discuţie cu mătuşa ta Bonnie ieri, zise Charlotte.

Jessica nu se uită la ea. Când îi puse pe Bonnie şi John pe lista cu cele mai apropiate rude, fusese sigură că nu vor fi căutaţi niciodată. Evident, Charlotte îşi luase în serios rolul de detectiv.

— Mi-a spus că toată familia a fost înnebunită după dispariţia ta de acum aproape două luni. Nici unul dintre ei nu părea să ştie că eşti aici în Oregon.

Jessica îşi strânse degetele în pantofi şi-şi încleşta maxilarul, aşteptând următoarele informaţii pe care le pregătise Charlotte.

— Bonnie mi-a dat un număr de telefon foarte interesant. Charlotte citi fiecare cifră încet şi deliberat.

— îţi spune ceva acest număr de telefon, domnişoară Morgan? Era numărul de telefon al tatălui ei. Era linia lui particulară.

— Am încercat să-1 sun în dimineaţa asta, dar Sharon, ştii, secretara lui, Sharon, ei bine, Sharon a spus că urmează să se întoarcă dintr-o călătorie de afaceri şi că va fi acasă după-masă târziu.

Charlotte se întinse şi-şi îndreptă degetul spre Jessica.

— Ori îmi spui tu chiar acum ce se întâmplă, ori te dau afară!

— Nu mă puteţi da afară, zise Jessica calmă. Aceasta trebuie să fie decizia consiliului de conducere.

— Ei bine, după ce vorbesc cu tatăl tău sunt sigură că voi avea destule informaţii să prezint consiliului la şedinţa de luni seara. Charlotte vorbea destul de tare ca să fie auzită de elevi. Ţi-ai văzut numele pe agenda şedinţei, nu-i aşa?

— Scuzaţi-mă, zise Jessica, luându-şi poşeta şi ridicându-se de pe scaun. Se pare că nu mă simt prea bine astăzi. Cred că trebuie să-mi iau o zi liberă din cele prevăzute pentru caz de boală.
fessica trecu pe lângă Charlotte şi ieşi pe uşă. Nu se opri până acasă. Apoi îl sună pe Kyle la staţia de pompieri şi-i spuse ce s-a întâmplat.
— Ai procedat bine, zise el. Probabil că voia să te facă să pleci, aşa cum a silit-o şi pe doamna Blair să demisioneze. Dacă ai fi demisionat, ţi-ar fi fost foarte greu să-ţi recapeţi slujba. Ai tot dreptul să pleci acasă pe motiv de boală. A fost o mişcare bună, Jess. Vrei să pleci acum la aeroport? Sunt aproape sigur că putem găsi o cursă mai devreme.
— Bine, zise Jessica. Lasă-mă numai să-mi arunc nişte haine într-un geamantan.
— Vin imediat, zise Kyle.
— Kyle?
închisese deja. Totul se petrecea aşa de repede. Voia să-i mulţumească pentru că i-a aranjat această întâlnire, chiar dacă îi era groază de ea. întâlnirea cu tatăl ei era acum imperativă şi inevitabilă.
Jessica îşi puse câteva haine în geantă şi-şi adună cosmeticele din baie. Telefonul sună chiar în momentul când trăgea fermoarul la geantă.
— Jess, sunt Teri. Ce se întâmplă? Dawn mi-a spus că Charlotte te-a concediat şi că tu ai ieşit în grabă.
— Nu, de fapt mi-am luat o zi liberă pe motiv de boală, zise Jessica, aranjându-şi telefonul portabil pe umăr şi mergând din nou la dulap ca să-şi ia o altă pereche de pantofi. Mă duc în California. Mă întorc duminică seara.
— Ce faci?!
— N-am timp să-ţi explic acum, zise Jessica, auzind camionul lui Kyle. Vorbim luni. închise, sperând că Teri va accepta explicaţia ei grăbită.
Telefonul sună imediat din nou.
— Cine te crezi să pleci aşa din clasă? întrebă Charlotte.
— Am venit acasă bolnavă, zise Jessica. Nu era departe de adevăr. In acel moment era toată transpirată şi simţea că-i vine să vomite.

— Profesorii au voie să fie bolnavi. Scrie în contractul meu. Vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să închid acum.
Vocea lui Charlotte tuna de mânie în momentul în care Jessica apăsă butonul şi coborî scările cu sacoşa în mână. Deschise chiar în momentul în care Kyle bătea la uşă.
— Sunt gata, zise ea. Kyle îi luă sacoşa.
— Te simţi bjne? Eşti cam palidă.
— A fost o dimineaţă destul de plină, zise ea, luându-şi poşeta şi închizând uşa. N-avea ce face, dar se simţea ca un delincvent părăsind şcoala în mijlocul dimineţii şi grăbindu-se să iasă din oraş.
— Pe lângă asta, nici n-am dormit prea bine azi-noapte. Jessica urcă în camion şi Kyle porni spre autostradă. Ea îşi
şterse transpiraţia de pe frunte şi lăsă jos geamul. O ploaie uşoară cădea oblic pe geam. Nu-i păsa. O răcorea.
— Am fost aşa de ticăloasă, Kyle, zise Jessica, întinzându-se şi strângându-i braţul. îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea. Apreciez faptul că ai făcut toate aceste aranjamente pentru mine şi că ai insistat. Aş fi lăsat lucrurile să meargă aşa cât de mult aş fi putut, dar acum, cu

Charlotte care nu mă slăbeşte deloc, ai dreptate. Totul trebuie să fie deschis şi clar.
— Ce crede Charlotte că va descoperi? întrebă Kyle, pornind ştergătoarele de parbriz.
Jessica-şi închise geamul şi merse mai aproape de Kyle.
— Nu ştiu ce încearcă să dovedească. N-am făcut nimic ilegal sau imoral. Tot ce-am făcut este că am fugit de-acasă. Asta-i pe scurt. Sunt o fugară de 25 de ani. Nu este nici o lege împotriva acestui lucru, nu?
— De ce n-ai vrut să te găsească nimeni?
Jessica îşi stoarse creierul ca să găsească cuvintele cele mai potrivite pentru Kyle.
— Singurul mod în care-ţi pot explica este că nu mai vreau să fiu „fetiţa tatii". Ştiu că probabil aceste lucruri n-au nici un sens pentru tine, Kyle, dar este cea mai bună explicaţie pe care pot să ţi-o dau în acest moment. Poate că atunci când mă voi întoarce, duminică seara, voi putea să-ţi clarific mai multe. Acum, tot ce pot să-ţi spun este că dacă vreodată am sperat să am propria mea viaţă, ea trebuia să fie departe de tatăl meu.

— S-a schimbat ceva acum? întrebă Kyle.
— Nimic nu s-a schimbat, zise Jessica repede, odihnindu-şi mâna peste a lui. Cu excepţia mea. Eu m-am schimbat. Prin toate situaţiile bizare prin care am trecut în ultimele câteva luni, cred că m-am schimbat mult. Cred că pot să stau în faţa tatălui meu acum şi să-i spun că mi-am croit propria-mi viaţă şi că intenţionez să trăiesc fără intervenţia lui. Se va enerva când va auzi că am devenit creştină.
— De ce crezi asta?
— Hai să spunem doar că stilul de viaţă al tatălui meu n-are nimic de-a face cu creştinismul.
— Va fi totul bine? întrebă Kyle. Vrei să vin cu tine? Jessica îl strânse de umăr.
— Va fi bine. Mulţumesc totuşi pentru întrebare. Şi, încă o dată, Kyle, mulţumesc că m-ai obligat să fac asta. Nu-mi vine să cred cât de bine mă simt înăuntrul meu că voi clarifica toată această încurcătură. Ai avut dreptate când ai spus că un secret este un lucru greu de purtat. Mulţumesc, Kyle, pentru că ai tăiat povara mea în două.
Kyle se uită la Jessica şi zise:
— Jess, nu sunt încă sigur că înţeleg care ţi-e secretul. Dar cred că nu e nevoie să ştiu toate detaliile. Pentru mine este destul să văd că vrei să faci loc în viaţa ta şi pentru mine. Ii cuprinse umărul cu mâna şi zise:
— Ciudat lucru şi cu inimile. Ele pot fi mari ca oceanul. Dar în ele nu este loc decât ori să fie deschise, ori să ascundă secrete. Inima mea este deschisă, Jess. Te aşteaptă. Dar refuz să împart inima ta cu un secret nerezolvat.
Jessica fu măgulită de sinceritatea cuvintelor lui Kyle.
— Acesta este un sfârşit de săptămână în care se face curăţenia casei, zise Jessica. Ori, cred c-ar trebui să spun curăţenia inimii, îţi promit, Kyle, că atunci când mă voi întoarce, totul va fi în ordine şi gata ca tu să te poţi muta în ea.
El se întinse şi o sărută uşor pe tâmplă.
— Pentru asta m-am rugat, zise el.

/jessica se simţi cu inima uşoară în timpul zborului spre Los *p* Angeles. Reuşi să prindă un zbor mai devreme şi ajunse \zs după-masă devreme. Stând la coadă la compania Hertz ca să ia maşina pe care Kyle o închiriase pentru ea, Jessica se gândea ce darnic era Kyle. Făcuse toate acele aranjamente pentru ea şi, când ea i-a spus că-i va da banii înapoi, el a refuzat de parcă darul său ar fi fost de câţiva dolari, nu de câteva sute. El îi rezervase o maşină mai modestă, dar Jessica ceru una foarte bună.

— O maşină decapotabilă, vă rog, zise ea, arătându-şi permisul de conducere de Oregon.

După-masa de toamnă era senină şi însorită. Nu prea mult fum şi ceaţă şi o briză destul de puternică pentru a menţine răcoarea. Schimbarea era plăcută, după burniţa pe care o avuseseră în Oregon în ultima săptămână şi jumătate. Jessica ajunse cu maşina roşie decapotabilă pe autostradă şi trecu pe banda de viteză cât putu de repede. Traficul nu era aglomerat iar dispoziţia Jessicăi era bună când ajunse pe Bulevardul Sunset şi, apoi, pe străzile cunoscute. Se gândi să facă un tur rapid pe la plaja Venice, dar şi-a dat seama că trebuia să-1 întâlnească mai întâi pe

tatăl ei. Putea să se ducă sâmbătă. Putea eventual să meargă să ia masa la „Chez Monique", în Santa Monica. Ori să meargă la cumpărături în Beverly Center ca să-şi ia nişte cizme noi pentru noroiul care-o va aştepta în Oregon, când se va întoarce.

Jessica vira la stânga într-o zonă rezidenţială şi urcă dealul. Ajunse la porţile albe închise şi formă codul de siguranţă în inter-fonul de lângă maşina ei.

— Dennis? vorbi ea în interfon, eşti acolo, Dennis?

— Jessica? răspunse vocea speriată, bubuind prin cutie.

— Da, eu sunt. Surpriză! Poţi să mă laşi înăuntru?

— Sigur, domnişoară. Poarta înaltă şi ornamentată, acţionată electronic, se deschise şi Jessica intră, ocoli fântâna şi opri în dreptul unui bărbat în uniformă aflat în faţa intrării casei impunătoare şi elegante.

— Dennis, zise Jessica, râzând în timp ce cobora din maşină. Ii dădu apoi cheile maşinii şi-1 îmbrăţişa. Arăţi ca un peşte! El îşi deschidea şi-şi închidea gura, având ochii bulbucaţi, dar nu putea scoate nici un sunet.

— Unde aţi fost? întrebă Dennis când îi reveni vocea. Tatăl dumneavoastră ştie că sunteţi aici?

— Nu încă, zise Jessica, sărutându-1 scurt pe Dennis pe obraz. Mă bucur să te văd.

Merse la uşa principală. înainte de-a învârti mânerul, uşa se deschise şi Elsie, una dintre servitoare, o întâmpină şi zise:

— Bine aţi venit acasă, domnişoară Jessica. V-am simţit cu toţii lipsa.

Jessica o îmbrăţişa pe Elsie, precum şi pe alţi trei servitori care apărură imediat. Toţi erau prea bine educaţi ca să nu-şi arate pe deplin şocul emoţional suferit şi ştiau că nu era momentul să-i pună întrebări.

— Tatăl meu este acasă? Elsie dădu din cap.

— De-abia a intrat de câteva minute. Mă mir că n-aţi trecut unul pe lângă altul pe autostradă.

— S-ar putea să fi trecut, zise Jessica, simţind că inima-i bate ceva mai repede. Era pregătită pentru asta, nu-i aşa?

— Ne vedem mai târziu. Le zâmbi la toţi şi se duse spre biroul tatălui ei în aripa de sud.

Jessica observă, fără să vrea, cât de imaculat şi elegant era totul. Nu dăduse atenţie luxului care o înconjurase când crescuse acolo. Acum, în contrast cu căsuţa ei, totul părea spaţios şi ornamentat. Nu-i plăcea.
Alunecând uşor în biroul tatălui ei, Jessica văzu că Sharon era la telefon, notând ceva stând cu capul aplecat. N-o văzu pe Jessica.
— Da, zise Sharon, îmi amintesc că aţi sunat ieri. Da, domnul Morgan este în birou. Vă dau acum legătura. Sharon apăsă un buton, încă neobservând-o pe Jessica.
— Domnule Morgan, femeia de care v-am spus, domnişoara Mendelson, este pe linia unu.
Sharon o văzu pe Jessica; secretara arăta de parcă urma să leşine.
Jessica îi apăsă buzele cu degetul.
— Lasă-mă să-i fac o surpriză, zise ea.
Fără nici un cuvânt, Sharon apăsă butonul de pe biroul ei care deschidea automat uşa biroului.
Jessica se strecură înăuntru. Tatăl ei stătea aplecat peste birou, strigând în interfon:
— Da, da, sunteţi directoare de şcoală. Unde este fiica mea?
— Chiar aici, tăticule, zise Jessica. Rămase pe loc şi se uită cum capul tatălui ei se ridică şi gura i se deschide.
— Mai sunteţi pe fir, domnule Morgan? Vocea lui Charlotte bubuia în interfon. Domnule Morgan?
Jessica făcu câţiva paşi şi zise:
— Da, Charlotte, este aici. Şi eu sunt tot aici. Jessica apăsă butonul şi întrerupse convorbirea.
Tatăl ei se ridică din scaunul de piele ca un taur uriaş, cu pumnii strânşi şi cu încheieturile mâinilor albe de strânsoare. Se holbă la ea, la părul ei tăiat şi la cicatricea de pe buză. Şopti răguşit:
— Jessica?
Apoi, înainte ca ea să poată răspunde cu îmbrăţişarea şi sărutul pe care le premeditase, mugi:
— Unde ai fost de-atâta timp?
— în Oregon, răspunse ea, încercând să rămână calmă. Trebuie să stăm de vorbă, tată.
— Trebuie să facem mai mult decât să stăm de vorbă, Jessica. Ieşi cu paşi nesiguri din spatele biroului lui şi o apucă strâns de umeri.

— Ţi-ai imaginat măcar prin ce-am trecut eu din cauza ta? Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Ce-ai crezut? Şi ce faci în Oregon?
Epuizat de explozia iniţială de furie, Harold Morgan îşi îmbrăţişa unica fiică, apăsându-i faţa pe costumul lui. O dată cu îmbrăţişarea lui puternică, Jessica simţi mirosul uşor de whisky şi de ţigări scumpe.
Tatăl ei o eliberă pe Jessica din îmbăţişare şi o ţinu la distanţă de un braţ. Părul lui negru şi des se mai albise pe la tâmple? Poate că frizerul lui încercase să-i dea o nouă înfăţişare. I se părea că avea cute pe bărbie. Ori poate că slăbise. Nu era mult mai înalt decât Jessica, dar Harold Morgan era un om gras care acorda o oră pe zi exerciţiilor ordonate conduse de antrenorul lui personal ca să rămână tot la 98 de kilograme şi să nu depăşească 100.
— Ce s-a întâmplat cu buza ta?
— Am avut un mic accident. N-a fost mare lucru. Jessicăi nu-i plăcea modul în care o studia, căutând la ea defecte de parcă era un cal de rasă superioară. Simţea cum se închid în jurul ei

zidurile familiare ale sentimentului că era proprietatea cuiva.
— Sharon! strigă Harold. Uşa dublă se deschise.
— Da, domnule Morgan?
— Sharon, sună-1 pe Nate Goldberg şi programeaz-o pe Jessie la cosmetică la prima oră luni dimineaţa. Apoi sună-1 pe Greg şi...
— Domnul Fletcher este în drum spre noi, o asigură Sharon. Şi i-am sunat pe toţi membrii consiliului cu excepţia lui Peter, ca să-i anunţ de şedinţa de urgenţă de la ora şapte, astă-seară. Altceva?
— Nu acum. Dar încearcă să mai dai de Peter. Şi unde este şedinţa, în oraş?
— Nu, am programat-o aici, domnule. Vreţi să modific ceva?
— Tată, încercă să-1 întrerupă Jessica. El îi făcu semn cu mâna să tacă.
— Nu, nu. E bine aici. Pune personalul să pregătească încăperea din mijlocul casei. La şapte, deci. Trimite-1 pe Greg aici când soseşte.
Sharon dădu din cap şi ieşi, închizând uşa în urma ei.
— Tată, nu vin la şedinţa consiliului. Nu în seara asta. Niciodată. De-aceea trebuie să stăm de vorbă. Renunţ la poziţia

mea din consiliu. Nu vreau să am nimic de-a face cu corporaţia. Sunt profesoară. Sunt fericită şi asta vreau să fac cu viaţa mea. Jessica vorbi repede, ştiind că el o va bombarda cu argumente şi acuzaţii în momentul în care se va opri să-şi tragă sufletul. Fu şocată să vadă că el nu spuse nimic.
— Haide, stai jos. Harold arătă spre canapea, înmuindu-şi vocea.
Jessica refuză ^ă se aşeze, refuză să se lase înduplecată de modul blând prin care tatăl ei ştia să manipuleze zecile de clienţi înainte de încheierea unei tranzacţii.
— Nu te superi dacă eu mă aşez, nu-i aşa? Nu în fiecare zi se întâmplă ca fiica unui om să intre în biroul acestuia, după ce a dispărut timp de 54 de zile. Aceste 54 de zile au fost cele mai lungi din viaţa lui pentru că n-a primit nici un mesaj. Nici o speranţă. Nimic care să-i dea o picătură de încredere că fiica lui este măcar în viaţă. Nici un cuvânt, continuă el, cu excepţia acestuia. Scoase din buzunar o bucăţică de hârtie uzată, care fusese scrisoarea lăsată de Jessica. „Dragă tată, citi el, am ajuns la concluzia că atâta vreme cât voi fi sub acoperişul tău, nu voi deveni niciodată eu însămi. Te rog să încerci să mă înţelegi. Nu fac asta ca să te rănesc." Se uită la ea, terminând scrisoarea din memorie. „Trebuie să fac asta pentru mine însămi. Te rog nu încerca să mă găseşti. Cu drag, Jessica." Se aşeză din nou pe canapea. Se uită la ea cu o expresie care putea exprima durere. Jessica nu era sigură, căci nu mai văzuse acea expresie pe faţa lui până atunci.
— Tată, te rog să mă înţelegi. Ce-am scris acolo este adevărat. Atâta vreme cât voi fi sub acoperişul tău, voi fi întotdeauna fetiţa ta. Nu voi fi în stare să gândesc pentru mine, să mă maturizez sau să fiu persoana care vreau să fiu. Jessica se aşeză pe canapea lângă tatăl ei. Ar fi vrut să-i ia mâinile între ale ei, dar el nu fusese niciodată genul acela de tată. Chiar şi acum stătea drept şi rigid.
— Cred ceea ce-am scris, tată. Nu fac asta ca să te rănesc. O fac pentru că trebuie s-o fac pentru mine. Poţi oare să mă înţelegi?
Tatăl ei stătea fără să se mişte, studiind-o pe Jessica.
— Poţi avea orice doreşti aici. De ce nu-ţi ajunge? De ce ţi-ai bătut joc de mine dispărând? Am angajat detectivi particulari. Cei mai buni. Săptămână după săptămână au venit la mine fără nici un rezultat. Ai idee ce mi-ai făcut?

Pentru prima dată, ea văzu punctul de vedere al tatălui ei şi se simţi prost.
— îmi pare rău, tată. N-am avut de ales. A trebuit să dispar pentru că altfel n-aş fi avut suficientă putere ca să plec.
— De ce? Ai fi putut să-mi spui că vrei să lucrezi ca profesoară. Te-aş fi lăsat. Am fost de acord să mergi la Oxford, nu?
Jessica dădu din cap.
— Nu-ţi dai seama? Nu vreau să-mi petrec restul vieţii cerşindu-mi libertatea şi aşteptând până mă vei „lăsa" să merg unde vreau să merg sau să fac ce vreau să fac. Şi nici măcar la Oxford n-am avut propria mea viaţă, cu Ruben urmărindu-mă oriunde mă duceam.
— Ce nu ţi-a plăcut la Ruben? A fost cel mai bun bodyguard din personalul meu. Am crezut că-ţi place de el.
— Sigur că mi-a plăcut Ruben. Ce nu mi-a plăcut a fost să fiu în permanenţă privită şi urmărită. Am ştiut că, atâta vreme cât voi fi sub controlul tău şi dependentă de banii tăi, va fi întotdeauna un Ruben sau altcineva care să-ţi raporteze tot ce fac. Nu vreau să trăiesc aşa. Trebuia să pornesc de la început pe propriile mele puteri, fără cineva care să mă controleze.
Aşteptă reacţia lui. Pentru că el nu răspunse, ea dori să fie sigură că-i înţelege atitudinea.
— Trebuie să ştii, zise Jessica prinzând curaj, că stau aici doar până duminică. Am venit pentru ca tu şi cu mine, fără comitetul director, să ne rezolvăm problemele. Prima este că vreau să ies din comitetul director al întreprinderilor Morgan. Se opri, dându-şi seama că nu mai vorbea ca o profesoară de engleză de liceu dintr-un mic orăşel. Fără să-şi dea seama trecuse iar la jargonul de tânără moştenitoare, la rolul de vicepreşedinte pe care-1 urase întotdeauna. Se sperie văzând cât de repede vine totul înapoi.
— Putem să stăm de vorbă, zise Harold calm. în primul rând ar trebui să luăm masa. Poate că ţi-ar prinde bine să te împrospătezi un pic, să înoţi eventual. Sau un masaj? Oamenii vor fi aici doar pentru puţin timp pentru întâlnirea comitetului. S-ar putea să-ţi facă plăcere să stai cu noi cinci minute. Atâta tot. Cinci minute.
— Tată, nu mă duc la şedinţa de comitet. Nu mai sunt un copil pe care să-1 poţi mitui cu înotul. Nu înţelegi ce-ţi spun?
— Ba da, înţeleg. Nu mai eşti copil. Vocea lui se muie. Ai 25
de ani. A sosit vremea să-ţi pretinzi moştenirea. Dă-i drumul, fessica, ia-o şi du-te. Greg îţi va pregăti actele ca să le semnezi. Arăta învins; nu era expresia obişnuită pe faţa puternică a lui Harold Morgan III. Jessica ar fi vrut ca el s-o înţeleagă, ca să nu se mai simtă aşa de rănit şi să înţeleagă că nu-1 trădase, ci că descoperise cine era ea cu-adevărat.
— Nu vreau banii. Am plecat de aici fără nimic. N-ai observat? Am luat maj^ puţin de 300 de dolari cu mine când am plecat. Atâta tot. Am reuşit să trăiesc aproape două luni cu aproape nimic! De fapt, au fost câteva zile când n-am avut mâncare pentru că n-am mai avut bani. Tată, n-am nici măcar maşină. Şi sunt aşa de fericită.
Harold se uită la Jessica cu sprâncenele încruntate.
— Cum e posibil să fi fost fericită? Vorbeşti prostii. Şi de ce n-ai avut mâncare, când ai în degetul mic toţi banii pe care-i vrei? Şi nu te-ai gândit cum mă vor afecta toate astea? M-am simţit mizerabil. Absolut mizerabil!
— Tată, îmi pare rău că te-am rănit. Dar trăiesc genul de viaţă pe care 1-a avut mama când a fost mică. îmi întind rufele pe o sfoară în curte, merg pe jos la serviciu în fiecare zi şi am o grădină. Ştii atât de puţine despre mine, despre cine sunt eu, de fapt. Dacă ai fi ştiut mai multe, ţi-ai fi dat seama că asta mi-am dorit dintotdeauna. N-am fost niciodată mai fericită. Şi, tată, mai este ceva.

Harold Morgan ridică din umeri ca şi cum n-ar fi putut nici măcar să-şi imagineze la ce alte concluzii ridicole ar mai fi ajuns fiica lui.
— Am devenit creştină, sunt născută din nou. Un zâmbet trecu peste faţa Jessicăi. Şi am întâlnit un om care nu ştie nimic despre bani, dar mă iubeşte pentru ceea ce sunt. Doar pentru ceea ce sunt. Poţi să-ţi imaginezi una ca asta?
Harold se uită la Jessica de parcă n-ar fi văzut-o niciodată până atunci.
— Vorbeşti ca o femeie nebună. Ce-ai făcut? Ai fost răpită de vreun cult maniac şi i-ai lăsat să-ţi spele creierul? Au un lider, nu-i aşa? El te-a trimis aici după banii mei. Despre asta-i vorba, nu-i aşa?
Uşa biroului se deschise brusc şi avocatul energic, în vârstă de

52 de ani, al tatălui ei intră în încăpere, având geantă diplomat şi cravată de jurat.
— Jessica! îşi aruncă geanta şi-şi deschise braţele ca să primească îmbrăţişarea ei.
O adorase de când fusese doar un copil. Jessica învăţase să meargă la Greg Fletcher, mai degrabă decât la tatăl ei, ca să fie îmbrăţişată. Dacă ea ar fi avut o altă fire, probabil că s-ar fi încurcat cu el în timpul colegiului. Insă nimic de acest gen nu s-a întâmplat şi ea încă se considera nepoata lui Greg.
Alergător de cursă lungă, fizicul bine legat al lui Greg era compensat de şocul unui păr complet alb, pe care-1 purta aranjat simplu în faţă şi cu o coadă de cal de vreo 6 cm în spate.
— Jessica, zise Greg, lăsând-o şi apoi îmbrăţişând-o impulsiv din nou. Te-ai întors!
Ea prinse mirosul de scorţişoară al gumei lui de mestecat şi deodată ştiu de ce fusese atât de reconfortată când simţise acelaşi miros şi la Kyle. Greg fusese singura persoană din corporaţie în preajma căreia se simţise în siguranţă. Era un bărbat integru. Un lucru destul de rar în Beverly Hills şi chiar mai rar la întreprinderile Morgan, corporaţia de produse electronice a tatălui ei.
— Haideţi să tăiem viţelul cel gras! zise Greg cu entuziasm, ridicându-i ambele braţe în aer. Fiica rătăcită s-a întors!

/jessica se tolăni pe patul aflat în mijlocul vechiului ei dor-
p mitor. Un foc strălucitor ardea în şemineul din colţul *\SS* camerei, şemineu ce fusese construit acum câţiva ani şi era mai mult ornamental, decât util. Se aşeză cu picioarele îndoite sub ea, îmbrăcată fiind cu o rochie albă de pluş şi purtând nişte botoşei din blană de iepure. Pe măsuţa veche de cafea, din faţa ei, era un serviciu complet de ceai englezesc, plăcintă cu stafide, frişca Devonshire, căpşuni proaspete şi sendviciuri cu castraveţi. Servitoarea îi turnase Jessicăi o cană de ceai, adăugase frişca şi un cub de zahăr şi le lăsase pe tava de argint. Acolo era şi acuma, răcindu-se.
Ceruse ceai pentru că dorise să mănânce ceva înainte de a merge înapoi la aeroport peste o oră. însă nu se putea atinge de nimic. Mintea ei era supraîncărcată cu evenimentele din ultimele două zile. Jessica ar fi vrut, dacă s-ar fi putut, să trieze toate informaţiile pe care le avea, ca să rămână doar cu lucrurile importante iar restul să le arunce.
Cineva bătu la uşa dormitorului ei. Jessica zise:

— Intră.

Greg intră şi închise uşa.
— Ora ceaiului? întrebă el cu voioşie.
— Te rog să te serveşti, zise Jessica. Eu nu pot să mănânc nimic.
Greg luă un sandvici cu castraveţi şi muşcă din bucata triunghiulară. Se aşeză în unul din fotoliile pluşate şi zise:
— Deci nu te-ai răzgândit?
— Nu, nu m-am răzgândit.
— îţi va lipsi casa de-aici? întrebă Greg, turnându-şi o cană cu ceai din ceainicul elegant de argint.
— Nu mi-a lipsit nici până acum, zise Jessica. Când am fost în Glenbrooke, în ultimele patru luni, aceea a fost viaţa mea, iar toate acestea, arătă ea spre camera ornamentată şi decorată cu piese de mobilier vechi şi cu lenjerie de marcă, au fost doar o poveste.
— Prinţesa părăseşte castelul şi nu mai priveşte înapoi, remarcă Greg. Era îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi tricou alb şi purta nişte tenişi, arătând ca un alergător care rupsese în mod triumfător panglica. Nu-şi arăta deloc cei 52 de ani.
— Eu am privit înapoi, zise Jessica.
— Şi te temi că te vei transforma într-un stâlp de sare şi te vei împrăştia?
— Ce?
— Ştii, zise Greg, soţia lui Lot. Sodoma şi Gomora. Ea s-a uitat înapoi, când trebuia să fugă, şi s-a transformat într-un stâlp de sare. N-are importanţă. Vrei nişte ceai proaspăt? Acesta e rece.
— Da, mulţumesc, zise Jessica. Sună să ne aducă. Mă duc să mă îmbrac. Se duse în baia ei cu vană mare, bicicletă pentru exerciţii, pat cu raze ultraviolete şi aranjament floral proaspăt pe dulăpior.
Contrastul cu baia ei mică din Glenbrooke cu vana care te zgârie la picioare, geamul fără paravan şi vopseaua scorojită de pe pervaz, era puternic. Cu doar o oră în urmă, Jessica ieşise din piscina interioară după care i se făcuse un masaj de 40 de minute şi unul facial. Acum stătea în faţa unei jumătăţi de duzină de oglinzi şi se îmbrăca cu un pulover nou şi cu aceeaşi pereche de blugi pe care o purtase toată noaptea în Mexic, atunci când camionul fusese împotmolit în noroi.
Contrastul era copleşitor.

Jessica simţea că se descurcase destul de bine păstrându-şi perspectiva în aceste zile. Se angajase în discuţii fierbinţi cu tatăl ei; negociase cu câţiva dintre membrii mai vârstnici ai comitetului; şi chiar reuşise să-şi impună punctul de vedere asupra lui Peter, directorul filialei lor germane, care încercase, printr-un ultim efort, s-o facă să se răzgândească. Peter o invitase la cină seara trecută şi, pe la jumătatea desertului, o ceru în căsătorie. Când ea respinse cererea, el zise:
— Tatăl tău va fi dezamăgit. Mi-a spus că sunt ultima lui speranţă de a te reţine în corporaţie. Nu acesta a fost singurul motiv pentru care te-am cerut în căsătorie. Cred că ai putea fi o soţie bună.
Greg fusese singurul ei sfătuitor cu mintea limpede de-a lungul acelor zile şi ea se bazase pe el din toate punctele de vedere.
Cu o ultimă privire în multiplele oglinzi, părăsi baia pentru totdeauna şi se bucură la gândul că micuţa ei casă din Glenbrooke avea numai o oglindă mare - cea de pe uşa dulapului din holul de jos. Prea multe oglinzi şi prea multă evaluare de sine pot duce la descurajare amară. Jessica ştia

deja prea bine acest lucru.
— Nu mi-ai spus ce gândeşti, zise Jessica, venind spre Greg şi spre fata de la bucătărie care tocmai adusese un alt ceainic cu ceai proaspăt.
— Mulţumesc, îi zise Jessica femeii zvelte. Vrei să mănânci ceva? Nişte căpşuni?
Fata tresări la sugestia Jessicăi şi refuză politicos, ieşind din cameră ca o nălucă.
— Chiar aşa, Jessica, zise Greg, turnând ceai proaspăt în căni, inviţi fete de la bucătărie să servească ceva la tine în cameră? Te-ai schimbat, fata mea. îi întinse Jessicăi cana de porţelan şi farfuria. Şi eu, cel puţin, cred că-i minunat. Ai luat nişte decizii monumentale în aceste zile. Cred că toate vor fi spre binele tău. Dar apoi, ca avocatul tău, am sarcina să-ţi spun lucruri pozitive ca acestea.
— Deci, ceea ce vrei să spui este că nu crezi cu-adevărat că am luat decizia cea mai corectă.
— N-am spus asta. Am spus doar că nu ştiu nici o altă femeie care, în situaţia ta, să ia decizia pe care ai luat-o tu.

— Greg, te rog să înţelegi de ce a trebuit să fug de toate astea. Greg nu răspunse. îşi înclină capul şi aşteptă ca ea să-i explice.
— Pentru mine, totul aici este o închisoare, o temniţă frumoasă şi luxoasă. Greg, îţi aminteşti s-o fi auzit vreodată pe mama spunând că atunci când a fost copil a făcut sos de mere din merele de pe pom?
Greg scutură din cap şi sorbi din ceaiul aburind.
— Ceva din interiorul meu are nevoie să facă asta.
— Să faci sos de mere?
— Da, să fac sos de mere. Nu înţelegi? Această închisoare mă limitează atât de mult, încât nu pot să merg în bucătărie şi să fac ce vreau. Bucătăreasa m-ar trimite afară de-acolo, sau ar face ea în locul meu. Acest stil de viaţă nu se potriveşte cu ceea ce sunt eu de fapt.
Jessica se aşeză sprijinindu-se de spătar, nefiind sigură că-i va putea explica vreodată lui Greg sau altcuiva de ce-şi dorea cu atâta disperare stilul de viaţă pe care i-1 oferea Glenbrooke. Poate că sperase să realizeze nişte legături emoţionale cu mama ei şi cu viaţa simplă pe care o trăise ea înainte de a se căsători cu Harold Morgan. Poate că dorinţa Jessicăi de-a scăpa de modul limitativ de viaţă, pe care i-1 impusese tatăl ei, o împinsese să ia această decizie. Sau poate că dorinţa de a pleca izvorâse din frica pe care o acumulase, şi anume că nici un bărbat n-o va iubi vreodată pentru cine este ea, ci pentru posesiunile ei, atâta vreme cât persoana ei era asociată cu întreprinderile şi finanţele tatălui ei. Probabil că toate aceste motive - şi altele pe care nici măcar nu putea să şi le exprime - o obligaseră să fugă.
— Atunci Jessica, pentru tine în acest moment, aceasta este o decizie bună, îi întrerupse Greg reveria. De fapt, ca prieten al tău, şi nu ca avocatul tău, ca prieten, eu te aplaud. In special pentru decizia de a face din Cristos centrul vieţii tale. Ştii, o astfel de educaţie am primit şi eu în copilărie. Şi, în ultimii ani, simt că mă întorc la ea. Se pare că Dumnezeu S-a încăpăţânat şi vrea să mă aducă înapoi sub aripa Lui.
— Este destul de neînduplecat, nu-i aşa?
Greg ciocni cana cu a ei în semn de aprobare şi luă o sorbitură. Punându-şi cana înapoi pe farfurie zise:
— Acum, ce facem cu hârtiile pe care trebuie să le semnezi? îşi scoase din geantă o grămadă de hârtii oficiale.

— Semnează la sfârşitul fiecărei pagini, Jess. Aşa. Şi asta, şi asta, şi pe asta semnează de două ori. Stai puţin, ai semnat pagina şase? Da, bine. încă câteva. Suntem gata! Greg aranja teancul de hârtii şi le puse înapoi în geantă. Aşa, n-a fost chiar atât de rău, ce zici?
Jessica zâmbi şi luă o căpşună.
— Cred că nu.
— Ai toate dqcumentele pe care ţi le-am dat azi-dimineaţă?
— Da, sunt în poşeta mea.
— Am rezolvat totul atunci. Greg se ridică şi-şi deschise braţele, îmbrăţişând-o prietenos pe Jessica pentru ultima dată. Se ridică şi ea şi-1 sărută pe obraz.
— îţi mulţumesc, Greg. Sincer, îţi mulţumesc pentru tot.
— Ai să mă suni dacă vei avea nevoie de ceva?
— Sigur. Transmite-le dragostea mea lui Holly şi copiilor.
— O voi face. Greg părea să lupte cu emoţiile. Tu, Jessica Grace Morgan, eşti o femeie pe cinste. Sunt onorat să te cunosc.
Salutul lui de bun-rămas suna atât de curtenitor şi de definitiv, încât o făcu pe Jessica să tremure puţin. Un lucru fusese să fugă în secret acum două luni şi să trăiască ascunsă. Cu totul altceva era acum să părăsească toate astea cu avocatul ei întinzându-şi în mod poetic „ mantia" peste „groapa cu noroi", ca să spunem aşa.
— Vrei să te duc la aeroport sau mergi cu limuzina?
— Kyle a închiriat o maşină pentru mine şi trebuie s-o duc înapoi.
— Deci aşa-1 cheamă, zise Greg. Kyle trebuie să fie un bărbat deosebit.
— Nu seamănă cu nici un alt bărbat pe care l-am întâlnit, cu excepţia ta, probabil. Jessica zise aceasta făcându-i un semn cu ochiul şi apoi se duse să se încalţe. Trase fermoarul sacoşei cu haine şi-şi puse poşeta pe umăr.
— Dă-mi voie măcar să-ţi duc sacoşa, zise Greg, luându-i geanta umflată. Fantastic! Ce faci, Jessica, furi argintul familiei?
— Doar câteva poze, zise ea. I-am cerut voie tatălui meu.
— Ţi-ai luat deja rămas bun de la el?
— Da. Jessica luă încă o căpşună şi mai aruncă o ultimă privire în camera ei înainte de-a ieşi pe uşă în urma lui Greg.
— Am stat mult de vorbă în după-masa asta. Mi-am cerut

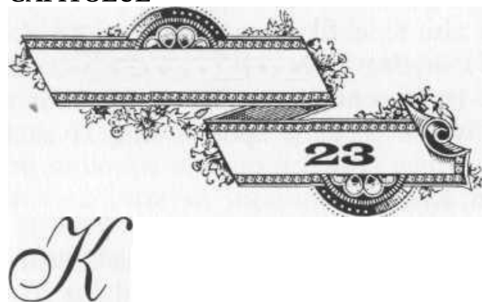
iertare pentru modul în care am plecat acum două luni. La acea vreme nu mă puteam gândi la nici un alt mod de a mă elibera din lesa cu care-mi ţinea legată viaţa. Acum plec deschis şi cu totul pus la punct. Dar el tot nu-mi va da binecuvântarea. Pentru tatăl meu există o singură cale, şi aceasta este calea lui. Nu pot să trăiesc aşa. Sau, mai bine-zis, nu vreau să trăiesc aşa.
Greg o conduse jos pe scările largi, până la intrarea principală. Tot personalul era aliniat în uniformele lor îngrijite alb-negru, pregătiţi să-şi ia rămas bun de la Jessica. Ea îşi luă „la revedere" de la fiecare şi le făcu cu mâna din nou din maşina ei închiriată, înainte de a ajunge la şosea.
Se gândi la faptul că nimeni n-o observase în dimineaţa aceea, devreme, când plecase ultima dată. Uitându-se prin oglinda retrovizoare, văzu o figură solitară la fereastra de la etaj a dormitorului tatălui ei. Jessica îşi deschise buzele şi şopti:
— La revedere, tăticule. Te rog, te rog încearcă să mă înţelegi.
Vântul de toamnă răscoli părul Jessicăi în timp ce aceasta conducea spre aeroport. Ca să nu se

mai gândească la tatăl ei, se gândi la Kyle şi la modul în care-i va explica toate lucrurile. S-ar putea ca el să n-o creadă.
Ar putea să-1 roage pe Greg **să-1** sune pe Kyle şi să-i spună adevărul - că Jessica Morgan era fiica unui multimilionar şi că la dorinţa ei, a ales să-şi părăsească poziţia de vicepreşedinte la întreprinderile Morgan, o poziţie care-i revenise legal la împlinirea vârstei de 25 de ani.
In timpul zborului spre Portland, Jessica îşi imagină în mintea ei epuizată o duzină de alte scenarii. Dacă Charlotte găsise o modalitate de a o concedia? Sau dacă se aliase cu ea şi conducerea şcolii şi ajunsese la concluzia că Jessica nu procedase bine invitându-1 pe Kyle să vorbească, fără a trimite mai întâi o scrisoare acasă părinţilor? îi trecu prin cap că s-ar putea să fi demisionat din funcţia ei de vicepreşedinte numai ca să descopere acum că fusese concediată de la şcoală.
Avionul ateriza la miezul nopţii şi Jessica intră în terminal, nerăbdătoare să-1 vadă pe Kyle. El o aştepta cu un buchet de flori colorate în mână. Jessica merse direct în braţele lui.
— Bine ai venit acasă, zise Kyle, strângând-o la piept. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, zise Jessica, apăsându-şi obrazul de pieptul lui.
— Cum a mers totul? Kyle îi dădu florile şi luând-o pe după umăr, merse cu ea să-şi ridice bagajele.
— Totul a decurs aşa cum m-am aşteptat.
— Şi a fost bine? întrebă Kyle.
— Da, cred că a ieşit bine. Jessica îşi dădu seama cât de greu îi era să-i dea un răspuns lui Kyle, când el nu cunoştea deloc detaliile situaţiei ei. Ea se gândi ce om de încredere era el s-o trimită în această călătorie, neştiind problemele pe care trebuia să le rezolve.
Imediat ce ajunseră în camionul lui şi porniră la drum spre Glenbrooke, Jessica începu să-i dea detalii.
— Am discutat mult cu tatăl meu. El nu prea este de acord cu şederea mea aici şi nici cu alegerea carierei de profesor. Nu ştiu dacă mă va înţelege sau mă va sprijini vreodată pe deplin, dar ştiu că acesta este cel mai bun lucru pentru mine.
— Bine, zise Kyle. Şi eu cred că şederea ta la Glenbrooke este cel mai bun lucru, dar am şi motive personale. Se întoarse spre Jessica şi-i făcu cu ochiul.
— Relaţia mea cu tatăl meu a fost întotdeauna distantă şi încordată, continuă ea. Nu m-am aşteptat ca el să răspundă altfel decât până acum.
— înseamnă că ţi-a fost greu să te încrezi în Dumnezeu, zise Kyle.
— De ce spui asta?
— Eu cred că tindem să ne raportăm la Tatăl ceresc aşa cum ne raportăm la tatăl pământesc. El nu este deloc aşa, mă refer la Dumnezeu. El este iubitor, iertător şi plin de milă faţă de noi. Nu putem face nimic ca să-L facem să nu ne mai iubească. Tot ce vrea de la noi este să ne încredem în El şi să-L iubim. De aceea, acest lucru este greu când taţii noştri umani nu sunt demni de încredere sau nu sunt iubitori.
Jessica se gândi la cât era de distant tatăl ei şi la mânia lui violentă. Kyle avea dreptate. *Aşa* şi-L imaginase ea pe Dumnezeu. Până săptămâna trecută.
Apoi Jessica se gândi la altceva. Kyle va fi un tată incredibil. *„Mă întreb câţi copii vrea?"*

îşi scutură gândurile de viitor ca să revină în prezent.
— Mă bucur că m-ai obligat să dau faţă cu el, Kyle. Nu ştiu cum am crezut că pot abandona

lucrurile în starea în care erau. A trebuit să mă duc înapoi, aşa cum ai spus, să iau unele decizii şi să pun anumite lucruri în ordine. îţi mulţumesc că m-ai făcut să mă duc.
— Atunci presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc şi eu pentru că m-ai făcut să scot la lumină secretul morţii lui Lindsey. Azi-dimineaţă la biserică, patru perechi de părinţi au venit la mine şi mi-au spus că copiii lor s-au dus acasă şi le-au povestit despre ce le-am spus la ora ta.
— Oh! Au fost supăraţi că n-au primit scrisori?
— Nici vorbă. Au spus că a fost prima dată când au putut sta de vorbă deschis despre sex cu copiii lor, adolescenţi acum. Copiii lor au decis, cu acea ocazie, că singurul mod de viaţă pentru ei este abstinenţa.
— Kyle, asta-i extraordinar! Sper ca şi conducerea şcolii să audă despre asta.
Kyle zâmbi.
— Vor auzi. Trei dintre părinţii cu care am vorbit sunt în conducerea şcolii şi unul dintre ei este chiar inspectorul general.
— Glumeşti!
— Deloc. Oh, încă un lucru. Mai este un membru al consiliului de conducere cu care Charlotte nu cred că vrea să aibă de-a face. Va fi destul de greu să încerce să convingă acest membru că trebuie să fii pedepsită pentru acţiunile tale.
— Cine-i?
— Eu.

CAPITOLUL

yle şi Jessica ajunseră acasă la ea pe la două şi jumătate dimineaţa. Parcurseseră aproape tot drumul de la aeroport discutând despre situaţia ei de la şcoală cu Charlotte. Şedinţa consiliului de conducere era programată pentru acea seară şi Kyle o sfătui pe Jessica cum să-şi prezinte poziţia când va fi întrebată de consiliu.
Fuseseră atât de prinşi de problema cu Charlotte încât Jessica nu apucase să-i mai dea lui Kyle informaţiile deosebit de importante pe care plănuise să i le dea. El parcă maşina, îi duse înăuntru bagajul şi era pe punctul de a pleca, atunci când ea îi zise:
— Vreau să-ţi dau asta. Jessica scoase dintre hârtiile din geantă un cec scris pe numele lui Kyle. Când văzu cecul, el îşi ridică mâinile şi zise:
— Nu vreau să-mi plăteşti biletul de avion.
— Atunci ia banii aceştia pentru benzina consumată până la aeroport şi înapoi. Ea îi întinse cecul, dar el continuă s-o refuze.
— Kyle, te rog să-1 iei. De două luni n-am avut nimic să dau nimănui. Te rog să-1 accepţi din partea mea. Ţi-1 ofer din toată inima.

Kyle îi zâmbi şi acceptă cecul. Din întâmplare se uită la el înainte de a-1 pune în buzunar. în acel

moment izbucni în râs.
— Asta-mi place la tine, zise Kyle, fluturând cecul în aer, ai simţul umorului. 500.000 de dolari! Asta-i bună, Jess.
Expresia feţei Jessicăi nu se schimbă.
— Ce este? zise Kyle. El părea să încerce să-i citească expresia de pe faţă. Nu înţeleg eu ceva? Este cumva acesta unul dintre acele cupoane bune pentru o jumătate de milion de îmbrăţişări sau altceva? Studie cecul şi apoi se uită la ea cu o expresie nedumerită.
— Este bun, Kyle.
— Cum adică, este bun? Vrei să spui că aş putea scoate mâine de la bancă toţi aceşti bani?
— Nu, dar ai putea să-ţi faci un depozit. De obicei, nu poţi scoate de la bancă mai mult de 10.000 de dolari o dată.
Kyle părea confuz şi gata să izbucnească în râs în acelaşi timp.
— Nu ţi-am spus ceva important, zise Jessica. Pe lângă faptul că tatăl meu este un om distant, şi aşa mai departe, este şi milionar. Multimilionar, mai precis.
Kyle deveni serios.
— Când am împlinit 25 de ani, luna trecută, mi s-a deschis automat accesul la fondul pregătit pentru mine şi mi s-a dat funcţia de vicepreşedinte la întreprinderile Morgan.
— La Morgan Electronics? zise Kyle, devenind palid. Jessica dădu din cap.
— De-aceea am fugit de-acasă. Am vrut să am o viaţă nouă, departe de tatăl meu, care mă domina, de banii lui şi de toate negocierile cu care am crescut. M-am simţit întemniţată de puterea, de banii şi de stilul lui de viaţă. Luând totul de la început, cu o nouă identitate, m-am gândit că pot să plec lăsând totul în urmă. Tu mi-ai arătat că pot să ies din ascunzătoare, să-mi asum responsabilităţile şi apoi să plec legal de la ei.
Kyle se aşeză pe ultima treaptă, uitându-se fix la cec.
— Mi-am dat demisia din funcţia de vicepreşedinte, zise Jessica, aşezându-se lângă el. Am predat corporaţiei fondul care-mi revenea la împlinirea vârstei de 25 de ani, dar avocatul tatălui meu a găsit o modalitate ca eu să vin cu ceva bani, vânzându-mi

acţiunile companiei. Practic mi-am încheiat socotelile cu ei. Sunt liberă să-mi trăiesc viaţa aşa cum vreau, sau, mai bine-zis, aşa cum vrea Dumnezeu.
Kyle se uită la Jessica, nevenindu-i nici acum să-şi creadă ochilor.
— Nu pot să cred asta, zise el răguşit.
— Ba da, poţi! Jessica se simţi eliberată că-şi împărtăşise în sfârşit secretul. ,Ai în mâna ta un cec care valorează o jumătate de milion de dolari. Ai spus că de atâta ai nevoie. Numai o jumătate de milion. Poţi să contruieşti un orfelinat acum. După ce spuse acestea, încercă să intre în legătură cu omul dinăuntru prin intermediul privirii. Ori poţi să deschizi fondul acela ca să trimiţi copiii la colegiu. Jessica îşi trecu mâna prin dreptul feţei lui încremenite. Alo, eşti acasă?
Kyle nu răspunse.
— Nu-i prea mult, Kyle. Mai am peste 47 de milioane de dolari, aşa că să nu crezi că mă sărăceşti.
El rămase la fel de stupefiat.
Jessica se gândi la ceva care să-1 facă să râdă.
— Mi-am amintit, ce faci cu Kenya? Am putea încerca să cumpărăm Kenya, dacă mai vrei.
Kyle sări în sus de parcă ar fi fost electrocutat. Şi-a întins iute mâinile spre Jessica şi a aruncat cecul cât a putut de departe.
— Nu pot să-1 iau! zise el, părând de-a dreptul înnebunit. Nu vreau banii tăi!
Pentru că Jessica nu luă cecul, Kyle îl luă înapoi şi-1 rupse în bucăţele mici, aruncându-i-1 apoi

ei. După aceea plecă fără să spună un cuvânt.
Ea rămase încremenită. Nu se aşteptase la o astfel de reacţie din partea lui. Toată viaţa fusese urmărită de bărbaţi pentru banii ei. Nu şi-a dat seama niciodată dacă vreunul dintre ei a fost sincer interesat de persoana ei sau, numai de ceea ce-ar fi putut câştiga căsătorindu-se cu ea. Kyle era opusul tuturor acelor bărbaţi, însă ea nu se aşteptase s-o respingă din cauza banilor ei. Gândul că s-ar putea să-1 fi pierdut o izbi ca un vânt rece şi tăios.
— Nu ştiu ce-am crezut că va spune, îi zise Jessica lui Teri după ore în ziua următoare. Când Teri o duse acasă cu maşina ca

de obicei, Jessica o invită la ea la un pahar de apă minerală şi începu să-i povestească cu grijă totul.
— Oamenii din acest oraş sunt primii, în toată viaţa mea, care m-au tratat normal, ca pe o persoană obişnuită. Dar acum încep să cred că sunt un fel de monstru. Nu vreau ca oamenii să ştie de bani, dacă asta înseamnă că totul urmează să se schimbe în jurul meu. Simt că pierd tot ce-am dorit cu atâta ardoare să am aici, în Glenbrooke. Teri, este îngrozitor.
Teri răsuflă lung. Pe faţa ei apăru un zâmbet şăgalnic, ca de clovn.
— Da, cred că-i îngrozitor.
— Este. Tu nu înţelegi. Oamenii cred că toate problemele lor ar fi rezolvate dacă ar avea un milion de dolari. Ei bine, eu am şi nu-mi pot rezolva problemele. Ba dimpotrivă, am şi mai multe probleme. Mari probleme.
Teri părea să-şi dea toată silinţa să înţeleagă.
Jessica se întinse peste canapea şi-i strânse mâna lui Teri.
— Vei rămâne prietena mea şi pe mai departe? Nu mă pricep să-mi fac prieteni pentru c-am avut întotdeauna tendinţa de a mă izola şi interioriza. Pare patetic, dar îţi pot spune sincer că tu eşti prima mea prietenă adevărată. Cu excepţia lui Greg poate, avocatul tatălui meu.
Peste faţa lui Teri trecu o undă ce arăta că şi-ar fi amintit ceva.
— Greg Fletcher? Omul care a sunat aici cu câtva timp în urmă?
Jessica dădu din cap.
— Nu-i de mirare că ai părut atât de mişcată când ţi-am spus că a sunat. Oh, Jessica, nu pot nici măcar să încep să-mi imaginez prin ce-ai trecut. Tu erai absolut fără nici un pic de mâncare în ziua în care ai găsit alimentele la uşă, aşa-i?
Jessica dădu din cap.
— Nu mi-am planificat prea bine fuga. Aveam doar 12 dolari care trebuia să-mi ajungă trei săptămâni.
— Oh, Jessica! Teri se întinse la ea şi o îmbrăţişa. De ce nu mi-ai spus? Aş fi făcut orice pentru tine.
— Ştiu, zise Jessica. De fapt, aş putea să-ţi cer un mic serviciu chiar acum?
— Sigur, orice.

Jessica se duse la biroul ei şi luă de-acolo o bucăţică de hârtie ruptă dintr-o pungă în care fuseseră

alimente.
— Cunoşti un băieţel cu numele de Adam Kelsey?
— Sigur, are o verişoară, Laura, în clasă la mine.
— Ai putea să te îngrijeşti să primească asta din partea unui anonim? Jessica îi dădu lui Teri o bancnotă de 100 de dolari, într-o zi la magazinul alimentar, când îmi cheltuiam ultimii cenţi din cei 12 dolan şi îmi mai lipsea un cent, a venit acest îngeraş şi mi-a dat un cent din cei primiţi de el pe cutiile goale de suc. I-am promis că am să i-1 dau înapoi.
Teri luă banii şi o privire şmecheră îi apăru pe faţă.
— Ştii ceva? Nimeni de-aici nu trebuie să ştie de bani, dacă nu le spune Kyle, ceea ce mă-ndoiesc că va face. Ai spus că vrei să-i foloseşti ca să ajuţi oamenii. Putem aranja ca să dăruieşti după dorinţa inimii, fără ca cineva să ştie de unde vin.
— îmi place asta, zise Jessica, simţindu-se eliberată, părând că Teri se obişnuise cu ideea că ea era milionară.
— Şi nu-ţi face griji cu privire la Kyle. Cred că va veni înapoi după ce-i trece şocul. S-a îndrăgostit foarte tare de tine când a crezut că eşti o fată săracă. El te iubeşte pe tine, nu banii tăi.
Jessica se simţi încurajată de cuvintele lui Teri şi speră din tot sufletul să fi avut dreptate. în seara asta la şedinţa de consiliu, Jessica va afla totul.
Teri îi propuse să meargă să ia masa la „Wallflower" înainte de a merge la şedinţă. Jessica comandă o porţie de supă şi o mânca toată înainte de a gusta doar un pic din carnea de vită cu legume. Avea emoţii cu privire la întâlnirea cu Kyle şi la acuzaţiile din partea Charlottei la care trebuia să răspundă.
Teri îi povesti despre sora ei din Hawai şi mancă peşte cu cartofi prăjiţi. Când veni nota de plată, Jessica o luă, înainte ca Teri s-o poată lua, şi zise:
— Tu ai plătit data trecută. Pe asta o plătesc eu.
Teri începu să râdă. Râse până când ochii i se umplură de lacrimi. Oamenii începură să se uite la ele, dar Teri tot nu se putea opri din râs.
— Ce-i aşa de amuzant? o întrebă Jessica, încercând s-o readucă pe Teri cu picioarele pe pământ.

— Ai spus, zise Teri străduindu-se să ia aer, că pe asta o plăteşti tu.
— Exact. Şi ce-i aşa de amuzant în asta?
Teri fu cuprinsă de un alt spasm, în timp ce încerca să se abţină din râs. îşi făcu vânt cu mâna şi zise:
— îmi pare rău, Jess. Problema e că atunci când ai spus asta, mi-am dat seama că ai putea plăti pentru toţi cei care sunt în restaurant. Vorbi încet şi apoi se aplecă spre ea cu ochii scânteietori. Ai putea plăti pentru tot oraşul - pentru tot statul Oregon - şi tot ţi-ar mai rămâne bani.
Jessica tot nu înţelegea ce era atât de amuzant şi se forţă să zâmbească.
— îmi pare rău, zise Teri, calmându-se. îmi pare rău. E şocant când te gândeşti la asta. De fapt, cred că nu-i deloc amuzant.
Teri se stăpâni şi se scuză încă o dată în drum spre şcoală.
— Nu ştiu de ce am reacţionat aşa. Sper că nu te-am stânjenit.
— Nu, e-n regulă. Nu-ţi face griji, fessica nu înţelegea. Totuşi, se întrebă dacă reacţia lui Kyle izvorâse din aceeaşi sursă emoţională din care izvorâse şi a lui Teri în seara asta. Tot ce se aşteptase de-a lungul anilor, din partea Jessicăi, şi moştenirea ei creaseră o grămadă de sentimente dureroase în ea. Tot ce-şi dorise întotdeauna fusese o viaţă simplă. Acum că o avea, încerca să se gândească la cum vor reacţiona oamenii din jurul ei la auzul veştii că are dintr-o

dată atâţia bani. Dacă şi-ar fi păstrat poziţia de vicepreşedinte, veniturile ei ar fi ajuns la peste 400 de milioane de dolari şi, la moartea tatălui ei, totul ar fi fost al ei. Şi ce? Avea mai mult decât îi trebuia şi avea viaţa pe care o dorise. Acum ar fi vrut doar să fie sigură că-1 are pe Kyle.

Şedinţa începu la timp şi Jessica îl urmări pe Kyle cu atenţie din spatele încăperii unde stătea împreună cu Teri. Era sigură c-o observase când intrase, dar Kyle nu dorise să se uite direct la ea. Aceasta o făcu să aibă emoţii.

La vreo 10 minute de la începerea şedinţei, Dawn şi tatăl ei, dr. Laughlin, intrară şi se aşezară în spatele încăperii. Mai intrară câţiva dintre elevii Jessicăi, împreună cu părinţii lor. în momentul în care ajunseră la punctul 6 din ordinea de zi: „Domnişoara Morgan-Fenton: violarea înştiinţării părinţilor", toate scaunele din spate erau pline cu părinţi şi elevi. Jessica speră că toţi aceştia

o vor susţine, aşa cum menţionase Kyle. Ori poate că făceau parte din cei care se plânseseră lui Charlotte.

Charlotte părea să se delecteze descriind modul în care Jessica invitase un vorbitor străin la clasă, fără a anunţa conducerea şcolii, şi cum acel vorbitor discutase despre SIDA, fără ca părinţii să fie înştiinţaţi din timp.

— Vreau să mai adaug că această profesoară a încălcat mereu mai multe reguli, continuă Charlotte. Fişa ei nu este completă, chiar şi după repetate cereri. A avut îndrăzneala să înşele inspectoratul şcolar cu privire la identitatea ei. M-au îngrijorat minciunile ei gogonate, cum ar fi faptul că şi-a luat numele de Fenton, când numele ei adevărat este Morgan.

Un şopot uşor străbătu încăperea. Jessica nu putea nega nici una din acuzaţiile lui Charlotte. Fusese învinsă. La început n-o deranjase pe Jessica gândindu-se că finalul va justifica faptul că şi-a luat o altă identitate. Acum, însă, simţea că i se face rău din cauza asta. Poate că fiind tot mai aproape de Dumnezeu, adevărul îi era tot mai evident. Se simţea ca şi cum ar fi păşit din întuneric la lumină şi ar fi descoperit acum tot felul de defecte pe care nu le văzuse atâta vreme cât fusese în întuneric.

N-ar putea să-1 condamne pe Kyle dacă ar renunţa la ea. Nu datorită şocului banilor, ci din cauza tuturor decepţiilor.

Nici măcar n-o cunoştea. Nu pe adevărata Jessica. O teamă dureroasă îi cuprinse inima când se gândi că era posibil - nu, probabil - ca el să se simtă prea lovit ca să mai investească în prietenia cu ea.

— Am făcut nişte cercetări, când am văzut că domnul McGregor nu făcuse, şi am descoperit că această persoană, Jessica Morgan, este, de fapt, fiica lui Harold Morgan. Da, zise Charlotte, dând din cap spre cei din sală care recunoscuseră numele, Harold Morgan, multimilionarul.

— Se pare, şopti Teri, că se duce planul nostru de a face din bani un secret.

— Domnişoară Morgan, vrei să vii în faţă? Charlotte pronunţă astfel cuvintele încât părea mai mult o comandă, decât o rugăminte. Cu o lună înainte, Jessica ar fi refuzat. în seara asta, nu se putea gândi decât la un cuvânt care-i devenise atât de familiar în subconştient, *supunere.*

Jessica se ridică şi merse în faţă. îşi dorea să se fi îmbrăcat cu costumul Liz Claiborne.

— întrebarea mea este, zise Charlotte, arătând-o pe Jessica cu degetul în timp ce aceasta veni şi se aşeză pe podium în spatele lui Charlotte, de ce am mai ţine o astfel de persoană în liceul din Glenbrooke? A minţit ca să ocupe această poziţie şi, de fapt, nici nu are nevoie de ea. Eu

recomand concedierea imediată a impostoarei.
Argumentul lui Charlotte era slab; Jessica ştia asta. Nu existau motive temeinice pentru a fi concediată. însă acesta era un oraş mic şi există un grup strâns unit de membri ai consiliului de conducere. Charlotte Mendelson stătea înaintea lor scăpărând foc din priviri.
Mai mulţi oameni începură să vorbească deodată. Charlotte se dădu înapoi şi preşedintele consiliului se ridică şi rugă să se facă linişte. O femeie din spate rămase în picioare şi strigă:
— Ea este cea mai bună profesoară pe care a avut-o vreodată fiul meu! Nu puteţi să concediaţi pe cineva din cauza culorii pielii lui şi, în nici un caz, datorită faptului că întâmplător tatăl acelei persoane are o mulţime de bani.
— Aşa este, fu de acord altcineva.
— Dar a vorbit fiicei mele despre SIDA la şcoală, zise, fără să se ridice, o femeie îmbrăcată cu o rochie simplă, albastră. Şi nu mi-a cerut permisiunea!
— Bine, bine, zise preşedintele, ridicându-şi mâinile. înainte de a începe să vorbim cu toţii deodată, am câteva lucruri de spus. în primul rând, domnişoara Morgan trebuia să trimită părinţilor o înştiinţare şi n-a făcut-o. Acesta este primul ei an de predare şi cred că am putea s-o iertăm, având în vedere că n-a ştiut regula.
Charlotte interveni:
— Ba a ştiut de această regulă. Am prezentat-o în şedinţele de dinaintea începerii şcolii.
— Putem să trecem cu vederea această eroare. Şi consiliul nu consideră nici una din celelalte învinuiri care i se aduc destul de serioase pentru a fi autorizat s-o concedieze.
în acel moment, Kyle se îndreptă spre podium. Preşedintele se întoarse spre el şi Kyle îi vorbi încet.
— Are cuvântul domnul Buchanan.

Inima Jessicăi îi urcă rapid până în gât şi se opri acolo brusc, cu o smucitură. Dacă cineva putea convinge mulţimea de un lucru sau de altul, acela era Kyle. Ar fi vrut să ştie care era poziţia lui. Dacă s-ar fi uitat măcar la ea, ar fi putut deduce din expresia lui ce gândea.
— Aş vrea să vă spun că domnişoara Morgan m-a invitat într-adevăr ca vorbitor la ora ei şi îmi asum toată responsabilitatea pentru conţinutul prezentării mele.
— Kyle! Charlotte îşi duse mâna la piept. Ea nu ştiuse cine fusese invitat la acea oră. Noua informaţie părea să-i ia tot vântul din pânze.
— De asemenea, continuă Kyle, sunt de acord cu doamna Powell că o persoană nu poate să sufere discriminare datorită statutului său financiar. Ştiu că este un lucru neobişnuit în oraşul nostru să întâlneşti pe cineva cu atâţia bani. Nu-i nici o problemă dacă vă simţiţi puţin speriaţi. Şi eu am fost la fel de şocat când am aflat.
Până în acest punct, Kyle vorbise auditoriului, stând cu spatele la Jessica. Acum se întoarse şi făcu câţiva paşi spre ea, o luă de mâini şi o ridică în picioare, iar el rămase cu spatele la auditoriu. Când se uită în ochii lui, Jessica simţi cum se calmează.
— îmi pare rău, zise Kyle. Mă vei ierta pentru că am fost atât de încăpăţânat şi de insensibil?
— Sigur, şopti Jessica. Tu mă vei ierta pentru că n-am fost sinceră cu tine? Vreau să iau totul de la început. O lacrimă fugară ieşi din ochi şi coborî de-a lungul obrazului.
Kyle dădu din cap şi punându-i mâna pe bărbie, îi şterse lacrima. Degetul lui atinse apoi cicatricea în formă de semilună de pe buza ei. Ochii lui verzi îi studiau faţa. Se opriră apoi pe buzele ei. Totul în ea dorea ca el s-o sărute. Nu-i păsa că jumătate din populaţia oraşului Glenbrooke se uita la ei.
Preşedintele păşi la microfon şi spuse:
— Domnişoară Mendelson, sper că vă daţi seama că poziţia dumneavoastră insensibilă şi brutală

nu este privită favorabil de consiliul şcolii. Vă recomand să vă concentraţi atenţia asupra educării elevilor, mai degrabă decât asupra cercetării fişelor profesorilor.

Charlotte se ridică şi se uită la Kyle şi Jessica. în loc de mânie, pe faţa ei se putea citi o expresie care-ţi stârnea mila.
— Şi, continuă preşedintele, vă sugerez să avem cu toţii un nou început.
— Poate că mi-am depăşit puţin limitele. Sper că acest lucru va fi trecut cu vederea de către consiliul şcolii, care va privi totul dintr-o perspectivă mai largă. Charlotte părea să facă mari eforturi să-şi păstreze demnitatea intactă. Coborî de pe platformă şi se aşeză undeva în spate.
— Şi noi putem s-o luăm de la început, îi zise Kyle Jessicăi. Iţi aminteşti promisiunea mea din Mexic?
Jessica dădu din cap, privind ţintă în ochii lui.
— Ţi-am promis că dacă voi avea vreodată un milion de dolari, îţi voi cumpăra o casă şi voi planta în faţa ei o tufă de hortenzii purpurii.
— Două tufe, îi aminti Jessica cu un zâmbet pe buze, înclinând spre el semiluna.
Kyle se întinse şi o sărută lung şi cu pasiune.
Toţi din încăpere se ridicară şi aplaudară. Chiar şi Martin aplauda. Teri jubila. Kyle o cuprinse pe Jessica de umeri şi se întoarseră cu faţa spre mulţime. Kyle se înclină în faţa auditoriului iar Jessica o urmări pe Charlotte, care se ridică de pe scaunul ei, iar domnul Porter, antrenorul de fotbal supraponderat, o urmă discret ieşind din încăpere.
— Nu sunt sigur dacă ne aplaudă pe noi, ori întorsătura pe care au luat-o lucrurile cu Charlotte şi decizia consiliului şcolii, zise Jessica.
Kyle se uită la ea.
— Este pentru noi, Jess. Jumătate din oamenii aceştia s-au rugat pentru mine în ultimii patru ani. Tu eşti răspunsul lor la rugăciune.
— Şi banii nu te deranjează? întrebă Jessica. Kyle îi luă bărbia în mâini.
— Nu, zise el, tot ce-ţi cer este să-mi promiţi ceva.
— Orice.
— Promite-mi că nu vor mai fi secrete.
— Nu vor mai fi secrete, promise Jessica, ridicându-şi mâna dreaptă, să salute ca militarii.

Un zâmbet trecu pe faţa lui Kyle când zise:
— Atunci pentru că ceea ce simt pentru tine nu mai este un secret, cred c-ar fi mai bine să întăresc credinţa acestor oameni m rugăciune luându-te în braţe şi sărutându-te din nou.
Şi aşa făcu.

Vara trecută mama mea a dat peste însemnările din şcoală pe care le primisem de la profesori. împreună cu soţul meu, Ross, am râs citind comentariile de la sfârşitul clasei întâi: „Robin nu a dobândit încă deprinderile elementare de matematică. Dar a amuzat întreaga clasă cu poveştile ei pline de imaginaţie." Aşa deci! Atunci a început pasiunea aceasta de a povesti. (Şi explică de ce nu pot să-mi ţin în echilibru contul din bancă.)
Soţul meu Ross şi cu mine lucrăm cu tinerii de 17 ani. Când fiul şi fiica noastră au fost mici, am scris diferite articole şi cărţi pentru copii. Spre surprinderea mea, au fost publicate! Apoi fetele din grupul nostru de tineri au început să insiste să scriu cărţi pentru ele, şi aşa s-a născut seria de 12 cărţi pentru adolescenţi, *„The Christy Miller Series".* Şi astfel pasiunea mea pentru povestiri a

crescut tot mai mult.
„Secrete" este primul meu roman pentru adulţi. Aşa cum se întâmplă în cazul primilor născuţi, există un sentiment de uimire şi unul de încântare. Sunt încântată că această carte este o poveste de dragoste. Dacă voi continua să scriu povestiri, atunci vreau să scriu poveşti de dragoste pentru că, după părerea mea, povestea de dragoste este esenţa răscumpărării. Gândiţi-vă la un îndrăgostit neobosit care îşi urmăreşte prima iubire până când cei doi ajung, în cele din urmă, să fie împreună. Dumnezeu este acest îndrăgostit neobosit şi noi suntem prima Lui iubire.
Vă mulţumesc că aţi luat această carte. Aş vrea să petrecem cât mai mult timp împreună. Fie ca această poveste de dragoste să vă împingă în braţele îndrăgostitului neobosit care vă cunoaşte secretele inimii.
A dumneavoastră,

sunt suportate exclusiv
de către Editura Cartea Creştină.
(ofertă valabilă pentru România)
Pentru comenzi din străinătate, vă rugăm să ne contactaţi.
Comenzile dumneavoastră pot fi făcute
prin poştă, la adresa:
str. Cuza-Vodă nr. 85 3700 Oradea - Bihor, România
prin telefon sau fax, la numerele:
tel: 004-059-436.738 sau 430.834 fax: 004-059-436.152
prin e-mail, la adresa:
distributieOecc.ro sau smr(a)ecc.ro
on-line, la adresa:
WWW.ECC.RO